

ב ד ל ת י י ס ג ו ר ו ת

פח 001015/09

בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו
ישיבה מיום 1.11.09

בפני כבוד השופט: ג'ורג' קרא – אב"ד
כבוד השופטת: מ. סוקולוב
כבוד השופטת: י. שבח

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רונית עמיאל, עו"ד ניסים מרום
עו"ד מיטל אילן

המאשימה

- נ ג ד -

משה קצב
ע"י ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן,
עו"ד ציון אמיר, עו"ד אבי לביא

הנאשם

העדים: 1: א' ממשרד התיירות
2: שלי יחימוביץ'

פ ר ו ט ו ק ו ל

כב' השו' קרא: בוקר טוב.
עו"ד א' פלדמן: בוקר טוב.

(לאחר ההפסקה)

כב' השו' קרא: גבי יחימוביץ', צהריים טובים לך. כן, את מוזהרת על תוכן עדותך בבית משפט, שצריכה להיות אמת, מי שלא אומר אמת, צפוי לעונש.

העדה, שלי יחימוביץ', מוזהרת כחוק ומשיבה בחקירה ראשית לשאלות עו"ד ר' עמיאל:

עו"ד ר' עמיאל: גבי יחימוביץ', את חברת כנסת?

ת: כן.

ש: מטעם מפלגת העבודה, מאז מתי?

ת: מאז 28 במרץ 2006.

ש: אוקי. לפני כן היית עיתונאית.

ת: הייתי כתבת בחדשות ערוץ שתיים ומגישה בחדשות ערוץ שתיים ולפני כן בקול ישראל, כן.

ש: ומה הם תחומי העיסוק העיקריים שלך כחברת כנסת?

ת: מרכז העיסוק שלי הוא וועדת הכספים,

ש: רק לדבר אל השופטים,

ת: מרכז העיסוק שלי הוא וועדת הכספים, ומעוז זה פעילות שלי, ההתמחות שלי היא עניינים כלכליים וחברתיים, אני מתמחה בתקציב, בחוק ההסדרים, בשוק ההון, עוסקת בעיקר כמחוקקת כחקיקת עבודה, ועוסקת גם באופן פחות אינטנסיבי,

בדלתיים סגורות

בנושאים של מאבק בשחיתות, בנושאים של מעמד האישה ובעיקר בחודשים שסביב חוק ההסדרים והתקציב, אני נאלצת לעסוק גם בנושאים שהם פחות ההארד קור שלי, כמו בריאות, כמו נערות בסיכון וכן הלאה, אבל העיקר הוא נושאים כלכליים וחברתיים.

ש: ספרי בבקשה על נסיבות ההיכרות שלך, עם א' ממשרד התיירות. איך ובאיזה נסיבות הכרתן.

ת: את א' ממשרד התיירות לא הכרתי לפני כן, פנה אלי ירון ארמוזה שהוא ידיד שלי, גם פעיל במפלגת העבודה, ההיכרות שלנו נעשתה באמצעות, דרך הפעילות במפלגת העבודה. הוא ואשתו היו פעילים, מתנדבים במטה הפריימריז שלי כשהתמודדתי לראשונה והמשיכו ללוות אותי גם בהמשך, הם שותפים לדרך פוליטית ואידיאולוגית, אבל גם רקמנו יחסי חברות. ירון התקשר אלי אחרי שכבר נודע דבר הפגישה שלי עם א' מבית הנשיא, והתפרסם ברבים, ואמר לי שיש לו,

כב' השו' קרא: עם א' מבית הנשיא?

עו"ד ר' עמיאל: [redacted]. זו א' מבית הנשיא,

ת: א' מבית הנשיא,

ש: זו א' מבית הנשיא.

ת: כלומר הזיהוי שלי עם העניין, נעשה באמצעות סיפורה של א' מבית הנשיא וירון התקשר אלי וסיפר לי שיש לו ידידה ותיקה, שכבר התלוננה במשטרה בגין תקיפה בידי מר קצב, והוא ביקש ממני להיפגש איתה, כדי לחזק אותה, להושיט לה סיוע, לעודד אותה קצת, להפיח בה ביטחון עצמי והסכמתי מיד. זה מסוג הבקשות שמופנות אלי לעיתים קרובות ואני בתשעים אחוז נענית לבקשה הזאת.

ש: בואי רק נמקס את זה בזמן בערך, את זוכרת מתי, באיזה חודשים את אמרת במשטרה? את זוכרת?

ת: כן, זה היה, אני מניחה בסביבות ספטמבר 2006, כיוון שזה היה קשור לעניין א' מבית הנשיא, ו א' מבית הנשיא זכור לי היטב, זה היה באוגוסט 2006, כיוון שזה היה על רקע התקציב וחוק ההסדרים ונעשה בתקופה מאוד ספציפית, שעוזרת לי לאפיין בזיכרון את העיגון הזה בזמן.

ש: אוקי. ירון סיפר לך לפני כן על הקשר שלו עם א' ממשרד התיירות?

ת: לא,

ש: ידוע לך משהו על הקשר הזה? לא.

ת: לא, לא היה לי מושג.

ש: למה ירון פנה דווקא אליך, לפגוש ב- א' ממשרד התיירות. לאיזה צורך את צריכה להיפגש עם א' ממשרד התיירות לדעת ירון, ולמה דווקא את.

ת: אני חושבת שירון ידע, כמו שרבים אחרים יודעים, שאני עוסקת בנושא כבר הרבה מאוד שנים, יותר מעשרים שנה, גם כעיתונאית טיפלי בנושאים של תקיפה מינית, הצפתי אותם, הפכתי אותם למרכזיים, שעה שהם היו בשוליים ולא טופלו על ידי התקשורת, גם כעיתונאית, גם כחברה בעזרת נשים, זו קבוצה שהוקמה לפני תקופה שבין שבע עשרה לעשרים שנה, אני לא זוכרת בדיוק את המועד, אבל זאת הייתה קבוצה שהוקמה מנשים משפיעות בתחום התקשורת, הפוליטיקה והכלכלה, ששמו להן למטרה לסייע למרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, הייתי חברה מאוד פעילה בקבוצה הזאת. כחלק מהפעילות, גם נהגתי לבקר במרכזי הסיוע, לתקשר עם נאנסות, ונאנסות רבות, גם נשים מוכות אגב אני מציינת בשולי הדברים, נהגו לפנות אלי, לספר את סיפורן לבקש סיוע, לעיתים קרובות הן עשו את זה, כיוון שהייתי עיתונאית ולעיתים כיוון שהן רצו לתת ביטוי פומבי למה שעבר עליהן, אבל ברוב המקרים של המקרים, סירבתי לראיין אותן, כי בדרך כלל נשים מגיעות עם הסיפור, כשהן מספרות אותו בפעמים הראשונות, הן

בדלתיים סגורות

מגיעות מאוד לא בשלות ולא מוכנות להתמודד עם ההשלכות של עצם התלונה, או עצם ההיחשפות, ולכן התפקיד שלי לעיתים קרובות, מעבר להעצמה שלהן וחיזוק ועידוד, היה גם לרסן אותן מפני הרצון המיידי להתראיין, או ללכת למשטרה, כשהתפקיד שלי תמיד, תמיד היה, בראש ובראשונה, לחבר להן ליווי ממרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, אני מאמינה שרק אחרי ליווי כזה, אישה באמת יכולה להרשות לעצמה לעמוד במעמסה הקשה הזאת, של ההתמודדות הקשה במשטרה, בבית המשפט, מול ההגנה, זו דרך ייסורים מאוד, מאוד קשה.

ש: אז ירון סיפר לך ש- א' ממשרד התיירות כבר מסרה תלונה במשטרה. מה עוד סיפר לך ירון, ואם את זוכרת מה ירון ידע בשלב הזה, מה בכל אופן הוא סיפר לך שקרה לה.

ת: הוא לא הכביר פרטים. הוא סיפר לי שהיא הותקפה מינית בידי משה קצב, שהיא הגישה תלונה במשטרה, שזה קרה בתקופה שהיא עבדה איתו במשרד התיירות, הוא לא סיפר פרטים, אבל אני יודעת בוודאות להגיד, שהוא לא דיבר על אונס. כלומר, כשבאתי להיפגש עם א' ממשרד התיירות, לא ידעתי שמדובר באונס, חשבתי שמדובר בהטרדה מינית, במעשים מגונים, בדברים שכבר שמעתי עליהם בעבר, גם א.כ, שנים ארוכות קודם וגם מ-א' מבית הנשיא, במפגש שהיה לי איתה חודש קודם לכן.

ש: ואתן נפגשות. איפה?

ת: בקניון ב- [redacted], בבית קפה בתוך קניון, הפגישה בתיווכו של ירון, ירון מכיר בינינו, אנחנו יושבים קצת שלושתנו, שותים קפה, ואז ירון עוזב אותנו ומשאיר את שתינו לשיחה בארבע עיניים.

ש: לבד, שתיכן. השיחה הזו ביניכן, בארבע עיניים, מה, מה בערך, כמה זמן היא אורכת?

ת: כמה שעות. לא ישבתי עם שעון, אבל זו הייתה פגישה ארוכה.

ש: אוקי. ומה קורה במהלך השיחה הזו.

ת: במהלך השיחה היא מספרת על מסכת של הטרדות מיניות, תקיפות מיניות, סביבת עבודה שבהתחלה היא מאוד עוטפת,

כב' השו' קרא: השיחה, סליחה, השיחה היא בספטמבר 2006?

העדה שלי יחימוביץ' : כן,

כב' השו' קרא: שאת יכולה למקם אותה באיזשהו תאריך?

העדה שלי יחימוביץ' : תאריך מדויק קשה לי לומר.

עו" ד ר' עמיאל: בכל אופן מה את יודעת מבחינת המיקום של הדברים, כמה פעמים א' ממשרד התיירות נחקרה, עד שהיא נפגשת איתך?

ת: ככל שזכור לי פעם אחת בלבד.

ש: פעם אחת,

ת: כי אני זוכרת שהיא דיברה כל הזמן על החקירה, החקירה,

ש: אוקי,

ת: כלומר לא היה כאן איזה קשת של חקירות.

ש: אוקי. אז היא, אמרת שהיא מספרת לך על מסכת של ה ...

כב' השו' קרא: הטרדות מיניות,

עו" ד ר' עמיאל: הטרדות מיניות.

בדלתיים סגורות

- ת: הטרדות מיניות, מעשים מגונים, סביבה שבהתחלה היא מאוד מפתה ומאוד מקרבת ומחבקת ואחר כך הופכת לסביבה עוינת, אני לא זוכרת את הפרטים, היו המון, המון פרטים שנאמרו במהלך אותה פגישה, אבל ...
- ש: כשאת אומרת סביבה, רק אם אנחנו יכולים להבין, סביבה שמפתה וסביבה שהופכת להיות עוינת,
- ת: זה בלשכת השר.
- ש: ומי מייצר את הסביבה הזאת, לפי מה שהיא אמרה לך.
- ת: השר עצמו.
- ש: אוקי,
- ת: גם אנשים שמקורבים אליו. שוב אני מתנצלת על כך שאני לא זוכרת את הפרטים, אני לא תיעדתי את השיחות עם אי ממשד התיירות, נחקקו בזיכרוני פרטים ספציפיים, שאני גם אוכל להסביר למה הם נחקקו בזיכרוני, אבל כל הפרטים הפלסטיים, לא נתתי להם תיעוד, זה היה לפני כמה שנים ונותר בי הרישום שלהם, אבל לא, אני לא אוכל לשחזר אותם במדויק, ולעמוד מאחוריהם.
- ש: אגב, אם הזכרנו את זה, למה את לא מתעדת? למה לא תיעדת את השיחה?
- ת: בשום פגישה שלי עם נפגעת תקיפה מינית, או עם אישה מוכה, אני לא מתעדת. אני לא באה כעיתונאית, או כחוקרת, אני באה בעיקר כדי לתת כתף, לחזק, להעצים, לחבק, לעודד, להבהיר לה שהיא לא יחידה, המון פעמים כשנשים, גם בלי תודעה מפותחת לעניין, הן קורבן לחוויה כזאת, הן חושבות שזה קרה רק להן והן לבד בעולם, והעובדה שאני נותנת להם קונטקסט ואומרת שזה קורה להמון נשים בכל חברה אפשרית לאורך השנים, אני חושבת שהיא מחזקת אותן, ונותנת להן תחושה שהן חלק מקבוצה, אני גם מעודדת, גם מלטפת, גם יוצרת אמון, מחזקת והעובדה שזאת אני במידה רבה, שקודם כעיתונאית ואחר כך כחברת כנסת, אני חושבת שהיא מעצימה לכשעצמה, במיוחד כשהן מרגישות שהן עומדות מבודדות, מול עולם מאוד מאוד חזק ומטיל אימה.
- ש: בפגישה הזו, אי ממשד התיירות מדברת על מה שקרה לה, מספרת לך דברים. מה היא מספרת לך.
- ת: היא פורסת מסכת מאוד מפורטת של פרטים. שזו אחת, בעיני, כיוון שיש לי ניסיון מאוד, מאוד ארוך שנים בשיחות עם נפגעות תקיפה מינית, זה סוג של אינדיקציה גם, ריבוי הפרטים, לפעמים גם פרטים חסרי טעם, שאין להם בכלל קשר לסיפור עצמו והם שוליים, כמו מה, מה היא לבשה, או מה הביאו באותו רגע לאכול, כל מיני דברים שהם נטענו בזיכרון שלהם והם לא חלק מהסיפור, אז ריבוי הפרטים למכביר, שאפילו לא קשורים לתקיפה עצמה, הוא בעיני סוג של, הוא דפוס אופייני לנפגעות שדוברות אמת, ככל שאני יכולה לשפוט. והיא מספרת לי המון, המון, המון פרטים, היא גם חוזרת לאחורה בזמן והעדויות שלה מאוד, מאוד רגשית ואמוציונאלית ועמוסה בפרטי פרטים, שבאמת אני לא יכולה לזכור, אבל היו שלושה פרטים שחזרו על עצמם שוב ושוב במהלך השיחה, הם עלו וצפו אחרי שעה, שעתיים שישבנו יחד, ואז שוב היא נסוגה מהם וחזרה, נסוגה מהסיפור וחזרה, כשכל פעם היא מוסיפה פרטים והפרטים הלאה נחקקו בזיכרוני, כיוון שהיא הדגישה שאלה פרטים שהיא לא סיפרה בחקירה במשטרה. והייתה גם מאוד מיוסרת ומאוד מודאגת מכך, שהיא לא סיפרה את כל האמת, אבל מצד שני, היו לה עכבות קשות מאוד, מפני לחזור למשטרה ולספר את הסיפור כמות שהוא, כיוון שהיא התביישה בפרטים האלה.
- ש: אוקי. מה הם הפרטים האלה שאותם היא לא סיפרה במשטרה, וסיפרה לך.
- ת: היא סיפרה לי על שלושה אירועים. שוב, זה היה במפוזר ובסוף הם התלכדו לכדי, התברר לי שיש שלושה דברים בסופו של דבר, שהיא לא סיפרה בחקירת המשטרה. פרט אחד הוא, שהיא הייתה איתו בחדר במלון ועלתה לחדר. אני לא זוכרת בדיוק אם הם הגיעו יחד למלון, או שהוא היה כבר במלון וביקש ממנה

בדלתיים סגורות

לעבור במלון ללובי, ואז בלובי הוא הסביר לה כמה חשוב שהם יעלו לחדר, כדי ככל שאני זוכרת לעבור על מסמכים, כיוון שהמסמכים שם, ושחייבים לעבור לחדר, וזה יהיה רק לזמן קצר והיא סירבה והוא הפציר בה, דרש, וכן הלאה, עד שהיא נכנעה ועלתה לחדר במלון, ששם הייתה תקיפה מינית.

ש: מה זאת אומרת תקיפה מינית?

ת: היא סיפרה לי אחר כך, בדיעבד, שהיא חזרה לזה, היא סיפרה שהיא נאנסה שם. הפרט הנוסף היה, העובדה שהוא עלה,

עו "ד ציון אמיר: אני לא הבנתי את התשובה. בדיעבד באותו רגע?

העדה שלי יחימוביץ': באותה פגישה.

עו "ד ציון אמיר: בפגישה.

העדה שלי יחימוביץ': כן. שוב אני אומרת, הדברים האלה, זה דברים שהיא לא ששה גם לספר לי. היא סיפרה אותם לאט, לאט ועד שהם התלכדו לכדי שלושה סיפורים שהיא לא סיפרה, שהיא לא סיפרה במשטרה. הפרט השני היה העובדה שהוא עלה אליה לדירתה הפרטית, ושם ניסה לתקוף אותה ולא הצליח. היא הדפה אותו, איכשהו הוציאה אותו מהדירה, אבל הוא ניסה לתקוף אותה בכוח.

עו "ד ר' עמיאל: שאת זה היא גם לא סיפרה בחקירה המשטרתית?

ת: היא לא סיפרה.

ש: אוקי,

ת: היא הדגישה, אני זוכרת את הדברים, כיוון שהיא הדגישה שאלה דברים שהיא לא סיפרה במשטרה והיא הייתה מאוד מיוסרת ובהתלבטות מאוד גדולה, מה לעשות עם הפרטים האלה, והאם לספר או לא לספר. והפרט השלישי, שאותו היא ממש, זה עלה לה בייסורים לספר אותו, אבל היה לה חשוב כנראה לספר לי אותו, זאת הייתה העובדה שהיא נאנסה, כלומר שהייתה חדירה.

ש: איפה?

ת: במשרד. אני לא זוכרת באיזה משרד.

ש: אולי את כן זוכרת,

ת: אני זוכרת, יש לי איזה זיכרון עמום של איזה משרד החדש שהם היו צריכים לראות, אבל אני לא משוכנעת שזה כך, אני זוכרת שזה היה במשרד. ובמשרד הזה היא נאנסה והיא סיפרה לי את פרטי האונס. עכשיו היא לא, היא אמרה ואת יודעת, והיא סיפרה את כל מה שהיה פיזית, את כל הפרטים, והיא אמרה אבל את יודעת, והיא לא סיפרה על האונס, והיא אמרה אבל את יודעת זה לא היה רק זה. אז אמרתי לה מה זאת אומרת לא היה רק זה, היא אומרת הוא גם, היו עוד דברים, אז שאלתי אותה מה, אז היא אמרה הוא עשה את זה. אז שאלתי אותה מה הוא עשה, והיא הפסיקה, חזרה לסיפור אחר ואז חזרה לזה שוב. ואמרה את יודעת, במשרד הוא עשה את הדבר הזה, הוא, זה היה עד הסוף היא אמרה. היא חיפשה כל הזמן את המילים, כי היא הייתה בשלב כל כך, כל כך בתולי וכל כך הייתה לפני כל המסע הזה, שהיום היא כבר ממש בעיצומו, שהיא אפילו לא, לקח לה זמן להגיד את המילה אונס, או חדירה זה מילה שהיא לא יכלה לומר, בסוף היא אמרה הוא אנס אותי. אז שאלתי אותה הייתה חדירה את מתכוונת? אז היא אמרה כן, אבל שוב, זה עלה לה בצעד קדימה שניים אחורה, כשאני לא דוחקת בה יותר מדי. היא חזרה לזה שוב ושוב, כנראה היה חשוב לה לומר את הדברים. שאלתי אותה למה היא לא דיווחה על כך במשטרה,

ש: מה מהחלק הזה של המשרד, היא אומרת לך שהיא לא סיפרה במשטרה.

ת: על האונס, על החדירה. ככל שאני זוכרת, היא כן סיפרה שהיה אירוע במשרד, אני לא בטוחה, ככל שאני זוכרת ואני לא מתחייבת שהזיכרון הזה ברור אבל ככל שאני זוכרת, היא סיפרה שהיא כן דיווחה על אירוע במשרד, שבו הייתה תקיפה

בדלתיים סגורות

מינית, אבל היא לא סיפרה שהייתה חדירה, היא לא סיפרה על אונס. כלומר, זאת הייתה הפעם הראשונה שהיא סיפרה על אונס, ושאלתי אותה מה, למה בעצם היא לא סיפרה את הפרטים האלה, למרות שהתשובה הייתה ברורה עליהם, כלומר, וזה גם דבר שהוא לא חדש לי ונתקלתי בו הרבה מאוד אצל נאנסות, שהן מתביישות במה שקרה והן לוקחות על עצמן חלק מהאשמה והן משוכנעות שאם הן יספרו את הדברים כפי שהן, הן יהפכו לנאשמות. כלומר, היא התביישה בכך שהיא התפתתה ועלתה איתו לחדר במלון.

כב' השו' קרא: ואת זה היא אמרה לך, או שאת הבנת את זה.

העדה שלי יחידוביץ': היא אמרה. היא אמרה את זה, והיא אמרה עוד דברים. גם הבנתי שהיא מאוד חוששת מהתגובה

[REDACTED],
[REDACTED]

כלומר, עיקר החרדות שלה נבעו ממה. מבחינתה העובדה שהיא התפתתה לעלות לחדר במלון, הייתה קטסטרופאלית, מבחינת רגש האשם שלה, העובדה שהיא הניחה לו לעלות לדירה שלה, גם הייתה קטסטרופאלית בעיניה והחדירה זה בכלל היה דבר שהוא היה מפלצתי בעיניה שהיא, אלה היו דברים שהיא התביישה בהם, פחדה לספר עליהם, פחדה מתגובת הסביבה, כי כבר חלחלה אליה התובנה, שזה לא יישאר נחלתה הסיפור הזה. היא הייתה מאוד לא מבושלת, אגב אם היא הייתה באה אלי לפני שהיא העידה במשטרה, אני לא יודעת אם זה בסדר שאני אומרת את זה, אבל לו זה היה תלוי בי, הייתי אומרת לה אל תלכי להעיד במשטרה, לפני שאת מקבלת ליווי וסיוע של מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, כי התלונה במשטרה, בעת שהיא הגישה את התלונה במשטרה, היא הייתה לחלוטין לא מודעת למסע הייסורים שהיא הולכת לעבור ושאיני יודעת שכל נאנסת עוברת, גם נאנסת כשמדובר בתוקף אנונימי, אבל אחת כמה וכמה, כשמדובר בתוקף שהוא רב שררה ויש לו קשרים והוא מועצם ויש לו ממון והוא מגובה בסוללה של עורכי דין. כלומר, היא הגיעה אלי מאוד שברירית, מאוד לא מבושלת והצטרפתי על כך מאוד, מאוד.

עו"ד ר' עמיאל: מבחינת המוכנות שלה, או התמיכה שהיא מקבלת, איך התרשמת ממצבה בהקשר הזה של איזה מערך תמיכה שיש לה?

ת: לא, היא הייתה נטולת כל מערך תמיכה, היא הייתה ממש מופקרת בשטח, בלי שום, שום תמיכה. שום עזרה, רק של ירון, שזאת תמיכה, זאת תמיכה טובה, כי ירון הוא איש מקסים ואוהב ויודע, ויודע לחבק, להעצים, להיות חבר, אבל זה לא היה מספיק, זה לחלוטין לא היה מספיק, היא גם הייתה מבודדת לחלוטין בסביבה שלה, ברור שהילדים לא ידעו, ההורים שלה לא ידעו, המשפחה שלה שחלק גדול מהם פעילי ליכוד והיא חששה גם מהתגובה בהקשר הזה, של איך היא מעיזה בכלל להחתיים [להכתים] אדם שהוא כל כך בכיר בליכוד, היא הייתה מבודדת בצורה שבאמת לעיתים רחוקות, ראיתי נפגעת שהיא כל כך מבודדת, ולכן בעצם המשימה הראשונה שעמדה לנגד עיני, הייתה לחבר אותה למרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית ולארגן לה פרובון [פרובונו], או טיפול פסיכולוגי, כיוון שעם כל הניסיון שלי, אני לא פסיכולוגית וגם למרות שיש לי הכשרה די ניכרת בנושא, אין לי את ההכשרה שיש למרכזי הסיוע.

ש: ואת שני הדברים האלה עשית,

ת: כן,

ש: את חיברת אותה למרכז סיוע, והתארגן פרובון [פרובונו] ליווי,

ת: כן,

ש: אוקי. עכשיו אולי, למרות שהדברים ברורים, אבל אולי בכל זאת, אולי שאלת את עצמך, אולי תוכלי לומר לנו. תראי, אי' ממשד התיירות שנים שתקה והדברים הם קשים, הם קשים לכל אחד, הם וודאי קשים מבחינתה,

ת: נכון,

בדלתיים סגורות

- ש: איך את מסבירה את העובדה, שאחרי שיחה, ולו גם אם היא מתארכת שעה, שעתיים, שלוש, היא מספרת לך, אדם זר לה, סיפור כל כך אינטימי וכל כך נסתר.
- ת: אני, אני תיכף אענה, אני רק רוצה להוסיף משהו, שלא עניתי לשאלה למה היא לא סיפרה על הדברים במשטרה. דיברנו על בושה, וכך הלאה, אבל היא ציינה עוד נתון. היא אמרה שהיא לא הצליחה ליצור קשר עם החוקרים שלה, שהיא לא, שהיא לא חיבבה אותם, שהם לא,
- ש: את שניהם באותה מידה?
- ת: נדמה לי שהיא אמרה שהחוקרת הייתה יותר קרירה כלפיה והקרירות הזאת לא אפשרה לה להיפתח כלפיהם. היא אמרה שהם היו מכאניים מידי, שהיא לא בטוחה בהם, שהיא לא, ולכן היא גם לא סיפרה, זה לשאלה הקודמת. לשאלה של למה היא הולכת ומספרת אחרי כל כך הרבה שנים, קודם כל היא הולכת ומספרת את זה לא לי, אלא למשטרה,
- עו "ד ציון אמיר: רק, אם שואלים את העדה שאלה עובדתית שהיא יודעת אז בסדר, אבל אם היא שואלת אותה בתור מומחית לשאלות מהסוג הזה,
- עו "ד ר' עמיאל: לא, לא כמומחית, אז אני אסביר את השאלה, לא כמומחית.
- עו "ד ציון אמיר: אז הכי חשוב שהעדה תדע בדיוק, שהיא לא נשאלת כמומחית על שום דבר, אלא אם היא שמעה ממנה את הסיבות.
- העדה שלי יחימוביץ': כן, אני אשתדל להצטמצם בתחום הזה.
- עו "ד ר' עמיאל: מה היה בשיחה, זאת השאלה.
- כב 'השו' קרא: מה שאת ידעת ממנה.
- העדה שלי יחימוביץ': כן. ככל ש... אני שאלתי אותה למה היא שתקה כל כך הרבה שנים, והיא אמרה לי את מה שאומרות כולן, נשים ברובן הם אחרי, לא רק נשים, גם נפגעי תקיפה מינית שהם גברים, לא מתלוננים, זה דפוס השכיח ביותר. רוב מקרי התקיפה המינית, לא מגיעים לכדי דיווח למשטרה והם לא מגיעים מהרבה סיבות,
- כב 'השו' שבח: השאלה הייתה מה היא ענתה לך, לא מהו הנוהג.
- העדה שלי יחימוביץ': היא אמרה שהיא פחדה, שהיא התביישה, שהיא לא רצתה לעשות מזה עניין, שהיא לא, יכול להיות, יכול להיות שאני זוכרת שהיא לא רצתה שזה יחבל לה להבא בניסיון שלה למצוא עבודה, שזה אגב דבר ששמעתי גם מ-א.כ בשעתו, שנים רבות קודם, שהיא לא התלוננה, כיוון שהיא פחדה שזה יחבל לה בעולם העבודה והיא הרגישה שזה דבר שהיא הדחיקה המון שנים, שהיא לא פתרה אותו, שהוא לא עוזב אותה ושהזמן הזמן לעשות צדק. והעדות של אי מבית הנשיא, בעצם הייתה המנוע, בעצם הייתה המנוע שהפיח בה רוח חיים, היא הבינה שהיא לא לבד, אבל שוב זה, אני מניחה שהיא אמרה לי יותר דברים, אבל פחות או יותר אלה היו הנימוקים שלה.
- עו "ד ר' עמיאל: אמרת ש-א' ממשרד התיירות הייתה בשלב הזה, אחרי חקירה אחת במשטרה, את זה מאיפה את יודעת?
- ת: היא סיפרה לי.
- ש: את זה היא אמרה לך.
- ת: כן.
- ש: עכשיו, אי ממשרד התיירות מגיעה אליך, ואת מדברת על איזושהי התייסרות שהיא מרגישה, מעבר לזה שהיא מספרת לך, היא חשה איזה שהם ייסורים. בואי תספרי בבקשה, מה הטריד אותה,
- ת: היא כל הזמן חזרה לזה בצורה אובססיבית, היא שאלה אותי אז כן לספר על זה, אז לא לספר על זה, אז מה את אומרת לספר על זה או לא לספר את זה. אמרתי

בדלתיים סגורות

לה שזאת החלטה שלה כמוכן, אבל התרשמתי ממנה, גם בפגישה הזאת ואחר כך יותר ויותר ככל שהכרתי אותה, שהיא אדם כל כך לא מניפולטיבי, וכל כך תוכו כברו, היא אפילו אין לה את ה... היא לא ניחנה אפילו בסלקציה הזאת שיש לאנשים בדרך כלל בדפוסי ההתגוננות שלהם, של מה לספר ומה לא לספר, היא פשוט מוציאה הכל. גם רגשות, גם עובדות, היא בנאדם באמת שתוכו כברו באופן כמעט מוגזם, אין את המחסום הזה, ולכן גם הבנתי שהיא לא תעמוד לאצור את האינפורמציה הזאת בתוכה ולא לדווח עליה, וגם חשבתי שזה נכון בשבילה, כדי שהיא לא תסתבך בכל מיני גרסאות סותרות. אמרתי לה אי ממשרד התיירות זו החלטה שלך, אבל כיוון שאת כבר שם במסלול הזה, אני מציעה לך לספר לא רק את האמת, אלא את כל האמת. פשוט ספרי הכל, פשוט ספרי הכל. אז היא אמרה אבל מה יחשבו, אבל עליתי למלון, למה עליתי לחדר. אמרתי לה פשוט תספרי כל מה שעבר עליך, את לא הראשונה שזה עובר עליה, החוקרים מבינים, כל הרשויות המקצועיות מבינות, היו כאן הרבה מאוד נשים לפניך לאורך השנים שעברו בדיוק את אותו דבר, ולכן אני ממליצה לך, גם אם זה קשה וגם אם זה לא מסתדר וגם אם את מרגישה שזה מכתים אותך, בכל זאת פשוט תשתחרי וספרי את כל האמת לפרטי פרטים ולא, אני חייבת לציין שהמלצתי, ולא דחקתי בה. אחר כך בשיחות טלפון, היא שאלה אותי שוב ושוב, אז מה את אומרת, אז מה את אומרת. אמרתי לה זאת החלטה שלך, אבל אם את שואלת אותי, אז אני ממליצה שפשוט תספרי את כל האמת, ולא תכחדי דבר וחצי דבר.

ש : אז את ענית על זה, אבל אני רוצה שזה יובהר. את אמרת שאת בעצם אומרת לה תספרי את כל האמת, ואילו היא הייתה באה ושואלת אותך מראש, אולי היית אומרת אחרת. זאת אומרת מה פשר ההבדל כאן, רק אני צריכה את זה בצורה ברורה. למה בעצם את שולחת אותה למשטרה, להיחשף עוד יותר בסיטואציה הזאת שלה.

ת : זה שתי סיטואציות שונות. אני הרגשתי צער מאוד גדול בשבילה, על כך שהיא מגיעה כל כך לא מבושלת לתהליך הקשה הזה. הרגשתי שהיא מנותקת לחלוטין, שהיא לא מבינה מה הולך לעבור עליה, שהיא מדמיינת שהיא תוכל לעבור את זה בלי [REDACTED], למשל. דבר שהוא בלתי סביר. היא יצאה למסע הזה, מתוך איזה מחשבה לדעתי, [REDACTED]. כלומר, היא לא הייתה מוכנה לחלוטין, לדרך החתחתים והייסורים שהיא הולכת לעבור ובמידה רבה, משפט אונס הוא אונס חוזר. אני יודעת שזאת קלישאה, אבל זה כך, זה דה לגיטימציה וזה חזרה על כל הפרטים שוב ושוב וזה ניסיון לערער את האמינות שלה, והיא לא ידעה שהיא נכנסת למסע הקשה הזה ולכן, לו היא הייתה באה אלי, לפני שהיא הגישה תלונה במשטרה, הייתי אומרת לה אי ממשרד התיירות את עוד לא בשלה, בואי אני אצמיד לך מלווה ממרכז הסיוע, שתעמיד אותך על כל התהליך ושתעזור לך להגיע להכרה ברורה בדבר השאלה, האם את רוצה להתלונן או לא רוצה להתלונן, שזה לא המצאה שלי, זה לא גחמה שלי, זה האתוס של מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, לא רק בארץ, גם בעולם, זה גם האתוס, זה גם שיטת הטיפול שאומרת, שלא דוחקים במתלוננת להתלונן במשטרה, אלא כשהיא בשלה לזה, כיוון שחלק מחוויית האונס, זה איבוד השליטה על החיים שלך, אז חלק מלהחזיר את השליטה, זה להחזיר את השליטה גם במהלך של התלונה. לכן כאן הייתי אומרת לה, אל תעשי את זה לפני שאת מקבלת טיפול ויודעת מה את הולכת לעשות, אבל כיוון שהמעשה כבר נעשה והצטערתי בשבילה על כך שהוא נעשה,

ש : המעשה?

ת : המעשה של התלונה במשטרה,

ש : התלונה במשטרה, אוקי,

ת : הצטערתי לא על כך שהיא הגישה תלונה במשטרה, אלא על כך שהיא עשתה את זה בלי, בלי הדרכה מקצועית, בלי ליווי, בלי שאף אחד יישב מולה ויפרוס לפנייה את המשמעויות של מה שהיא עושה, כיוון שהיא כבר הייתה במסלול הזה ובלי דרך זרה בעצם, אז חשבתי שיותר נכון בשבילה, שהיא תעשה אותו בידיים נקיות

בדלתיים סגורות

- לחלוטין ובלב נקי ובלי להסתבך בכל מיני עדויות סותרות. היה לי ברור שזה יקל עליה גם.
- ש : הקשר ביניכן, עוד נחזור לפגישה הזו, אבל הקשר ביניכן נמשך, כך אני מבינה, גם אחרי הפגישה.
- ת : כן.
- ש : ומה הוא כולל?
- ת : הוא כלל עוד כמה פגישות מעטות, ובעיקר שיחות טלפון אינטנסיביות, שכמובן לו זה היה תלוי בה זה היה יותר, אבל הייתי מוגבלת בשירות שיכולתי להקדיש. היא הייתה מסמסת לי כשהיא הייתה במצוקה, והייתי חוזרת אליה כשכבר בהמשך, בחודשים שבאו אחר כך, זה כבר היה פחות על ה... זה בעצם כבר בכלל לא היה על העניין עצמו, אלא יותר על כל ההתפתחויות שלו. פעם אחת למשל היא ביקשה שאני אדבר עם הבוס שלה בעבודה, ושאני אספר לו שזאת היא, ושאני אבקש ממנו שיתחשב בה,
- ש : יתחשב בה לאיזה צורך?
- ת : שיתחשב בכך שהיא במצב לא פשוט, שהיא במצוקה, שבקרוב יתחיל משפט והיא תיעדר מהעבודה, דברים מהסוג הזה. היא התייעצה איתי [REDACTED], על פעם אחת היא, לפחות פעם אחת או פעמיים, היא התקשרה מבעתת ואמרה שיש לה תחושה שרודפים אותה, שמאזינים לה, שאנשים מתקשרים ומתחזים לעיתונאים, שהיא מרגישה לחץ מאוד חזק מהסביבה שלה, בגלל העניין של החברות של חלק מבני המשפחה בליכוד, זה היה הסיוע של אחרי המעשה.
- ש : את, הפגישה הגדולה הזו שדיברנו עליה, היא קורת אחרי החקירה הראשונה שלה. אחר כך היא הולכת לחקירה שנייה. את יודעת בשלב הזה מה היא מספרת, מה היא לא מספרת?
- ת : ידעתי שהיא הולכת לחקירה שנייה, אבל היא לא סיפרה לי מה היא הולכת לספר, היא סיפרה לי אחר כך.
- ש : מה היא סיפרה לך אחר כך?
- ת : היא סיפרה לי שהיא סיפרה על עוד שני פרטים שהיא לא סיפרה קודם.
- ש : כלומר?
- ת : על האונס,
- ש : האונס את מתכוונת?
- ת : במשרד,
- ש : אוקי,
- ת : ועל העלייה לדירה שלה, כשאם אני לא טועה הסיפור שהיא לא סיפרה, גם בפעם הזאת, היה העלייה לחדר שלו במלון, שזה בעינייה היה סדום ועמורה, דבר שבכלל הוא נוראי ואיום והיא לא יכולה להסגיר אותו משום מה, זאת אומרת בעינייה, בעיני רוחה, זה היה הפרט הכי נוראי והכי מבייש מבחינתה.
- ש : האם ידוע לך באיזה, איך התגלגל סיפור המלון, העלייה למלון בסופו של דבר והגיע למשטרה, איך זה קרה?
- ת : אני חושבת שהפעם זה כבר לא היה בחקירה במשטרה, אם אני לא טועה, זה היה בפגישה בפרקליטות. כלומר אותו,
- ש : בירושלים, את זה אני אומרת.
- ת : אוקי. לא ידעתי שבירושלים, אבל אני יודעת שזה היה בפגישה בפרקליטות והיא הלכה ובפגישה הזאת היא סיפרה גם על המלון ובזאת תמו ייסוריה מהבחינה הזאת. היא הייתה, הייתה לה תחושת הקלה עצומה שהיא סוף, סוף סיפרה הכל.

בדלתיים סגורות

ש: אוקי. באיזו מידה דיברתן בשיחות הנוספות, אמרת שאלה היו הרבה מאוד שיחות הרגעה ותיארת את השיחות. באיזו מידה חזרתן לתחום פרטי האירועים בשיחות, אחרי השיחה הזאת בבית הקפה.

ת: לא חזרנו. לא חזרנו, זה היה כבר יותר תחזוק שלה הנפשי ועידוד שלה וכן הלאה.

ש: אי ממשד התיירות סיפרה לך מה שעברה במשרד, מעבר לתקיפות המיניווא האלה שהיא תיארה לך?

ת: כן, היא סיפרה לי, אבל שוב, אני לא אוכל לדייק בפרטים, עברו כמה שנים ולא תיעדתי, אבל התמונה שהיא סיפרה, הייתה תמונה של אחרי שסר חינה, ואחרי שהיא לא הסכימה להמשך הקשר מהסוג הזה, הייתה דה לגיטימציה מאוד גדולה שלה, כל מיני תלונות מוזמנות שהוגשו נגדה, ניסיון להכפיש את שמה, היא הרגישה ממש במצור, כלומר שממישהי מאוד מטופחת, מאוד אהובה, שנישאת על כפיים ועתידה לפנייה, היא הפכה למישהי שכל הזמן מטילים בה דופי, כל מיני תלונות על דברים שלא היו ולא נבראו, וניסיון שבעצם, בעצם נוצרה תחושת מצור סביבה.

ש: הזכרת ירון ארמוזה, כמי שיצר את הקשר. מה קורה מבחינת הקשרים שלך עם ירון, מה הם כוללים, אחרי הפגישה הזאת ואילך, מבחינת אינפורמציה ופעילות.

ת: קודם כל ירון ואני בקשר שוטף, בלי קשר לאירוע הספציפי הזה. הוא היה ראש מחוז ירושלים של מפלגת העבודה, אז נפגשנו באירועים פוליטיים, חלקנו תלונות הדדיות על מה שקורה במפלגת העבודה, השיח בינינו היה שגרת, הוא גם באיזשהו שלב לקה בהתקף לב ובאתי לבקר אותו, זאת אומרת היחסים, ואני מיוחדת עם אשתו, היחסים הם היו יחסים שכל הזמן מתמשכים, אבל בהקשר של אי ממשד התיירות, היה אחרי הפגישה בקניון, אמרתי לו שהיא לא סיפרה לו הכל, ושיש עוד דברים.

ש: היא לא סיפרה לו הכל?

ת: כן. שהיא לא סיפרה לו הכל, שיש עוד פרטים שהם מאוד, מאוד מעיקים עליה ומכבידים עליה, וגם משנים קצת את התמונה. אמרתי לו שחייבים, חייבים להצמיד לה טיפול פסיכולוגי, חייבים, שחייבים לחבר אותה למרכז הסיוע, כי היא לא הייתה נכונה לזה מיידית, היא אמרה שהיא תחשוב. אמרתי לו שאם יש משהו שאנחנו צריכים לעשות, זה לחבר אותה למקורות שיטעינו אותה באנרגיה ויעזרו לה לעבור את התקופה הזאת. ביקשתי את הסיוע שלו בלשכנע אותה להסכים לדבר הזה, הרגשתי שזה קריטי, אני יודעת שזה קריטי, זה תמיד קריטי. כלומר הבדידות כאן היא דבר בלתי נסבל, במיוחד במקרה שלה, שהבדידות הייתה מוקצנת. אז ביקשתי ממנו לעזור לשכנע אותה לקבל את הסיוע הפסיכולוגי ואת הסיוע של המרכזים והוא גם היה, ירון גם היה מתקשר אלי מדי פעם ואומר לי, תשמעי אי ממשד התיירות ממש במצב מזעזע, תתקשרי אליה, תעודדי אותה. דברים מהסוג הזה. בדרך כלל הוא קרא לי לעזרה, כשהיא הייתה במצב נפשי מאוד קשה.

ש: אוקי. לך היה קשר עם תת ניצב אז סגלוביץ', הקשר הזה מתועד במוזכרים שלו, ב-23 לאפריל 2007, אנחנו נגיש את זה באמצעותו, כפוף לעדותו? המזכר הוא מה-23 לאפריל והוא מתעד שיחה שלך ביום שישי, בשלוש וחצי אחר הצהריים, יום שישי ה-20 לאפריל, שאת,

עו "ד ציון אמיר: אפשר לראות את המסמך הזה?

עו "ד ר' עמיאל: בבקשה. את תיארת,

עו "ד ציון אמיר: זה לא היה אצלנו.

עו "ד ר' עמיאל: איך לא היה אצלכם, ממוספר מ-496. בואי תתארי, את הקשר שהיה לך עם תת ניצב יואב סגלוביץ', כמה פעמים יצרת איתו קשר, ומה היה בכל פעם.

ת: יצרתי איתו קשר כמה פעמים. לדעתי היו לנו שלוש או ארבע שיחות טלפון, ככל שאני זוכרת, בתאריך ובשעה שאמרת לחלוטין לא זכורים לי, כי יש לי זיכרון

בדלתיים סגורות

מאוד עמום. אחרי, אחרי שהתראיינתי בפרשת, אחרי שהתראיינתי בפרשת א' מבית הנשיא, אז הפכתי כתובת להמון פניות. גם של נאנסות בכלל, שנאנסו על ידי אנשים אחרים, וגם של כל מיני אנשים שרצו לתרום עוד פרטים על מר קצב. אחת מהן הייתה עובדת ותיקה בבית הנשיא, בשם [REDACTED] שהיא לא התלוננה על תקיפה מינית, אבל היא אמרה שכולם ידעו וכולם ראו וכולם הבינו מה קורה, כשמישהי מסתגרת בחדר שלו יותר מדי ואז יוצאת, היא סיפרה המון שבבי מידע, שלא, לא ראיתי בהם איזה ערך מוסף, אבל מצאתי כן, שאלתי אותה אם היא מוכנה שאני אעביר את האינפורמציה הזאת למשטרה, והיא אמרה שכן, ואם אני מוכנה שאעביר את פרטיה ובמידת הצורך היא תעיד והיא אמרה שכן, ואז התקשרתי ליואב ואמרתי לו שפנתה אלי [REDACTED], באותה תקופה גם הגיעו אלי עוד מיילים אנונימיים שאני כבר לא זוכרת, אבל אחד הגיע ממישהי שעבדה בחו"ל ועבדה פעם בלשכת, היום עובדת בחו"ל ועבדה פעם בלשכת קצב, ועוד כל מיני פניות שאני לא זוכרת את טיבן, הן לא היו משמעותיות, הן לא היו רציניות, העברתי אותן יחד עם העניין של [REDACTED].

ש: אוקי. אז זאת פנייה אחת. אני מכבידה בזה, כי יש טענה אחרת כלפיך בעניין הזה, אז אני רוצה שאנחנו נדייק. איזה פניות בדיוק, זאת פנייה אחת, היא מתועדת אגב במזכר של תת ניצב סגלוביץ', מה-05/09 שאת התקשרת אליו ב-30/08/2006. זאת אומרת באמת אוגוסט 2006. זה [REDACTED], זה אנחנו נגיש הכל בכפוף לעדותו של סגלוביץ'. בנוסף לזה, איזה עוד פניות היו לך אליו?

ת: הייתה עוד פנייה, בתקופה ש- א' ממשרד התיירות הרגישה ממש מאוימת ומבועתת. היא דיברה איתי בהיסטוריה ובפאניקה, היא אמרה שהיא מרגישה שרודפים אותה, שבכל מקום שהיא מגיעה, מישהו זורק לה משהו, שהיא מרגישה שמאזינים לה לקו הטלפון, ושעוקבים אחריה, זאת אומרת ממש הרגשתי שהיא מתפרקת. ואז התקשרתי ליואב ואמרתי לו תשמרו עליה, תנו לה איזשהו סעד.

ש: על פי המזכר של סגלוביץ', השיחה הזו מתקיימת ביניכם, ביום שישי, שלוש וחצי, ב-20 לאפריל 2007.

ת: לא זוכרת.

ש: אוקי,

ת: לא זוכרת, אבל הייתה עוד שיחה,

ש: כן,

ת: אני לא זוכרת כבר את ה... אני לא זוכרת מה עלה בה, אני זוכרת שהיו לפחות שלוש שיחות.

ש: הייתה, זכור לך איך התגלגל העניין שאת צריכה להעיד,

ת: אה הייתה עוד שיחה, כן, שהוא התקשר אלי,

ש: כן,

ת: והוא אמר לי, הוא שאל אותי אם אני מוכנה להעיד, ואמרתי לו כמובן שכן.

ש: לאור בקשת הפרקליטות, וכו', וכו',

ת: כן,

ש: אנחנו מדברים על מזכר מה-22 למרץ 2007. זה פחות או יותר המועד, שבו את מסרת את העדות שלך,

ת: כן, הוא התקשר ואמר לי שזה, כן, ששוטרים יבואו אלי הביתה.

ש: אוקי. אז המזכרים האלה משקפים פחות או יותר, את הקשר שהיה לך עם סגלוביץ',

ת: ככל שאני זוכרת, כן,

בדלתיים סגורות

- ש : אוקי,
- ת : אולי הייתה עוד איזה שיחה שאני לא מצליחה לשחזר אותה, אבל,
- ש : לא היית מגדירה את זה כעשרות שיחות,
- ת : לא, עשרות בוודאי לא היו. לא היה דבר כזה.
- ש : דרור ניסן, מי הוא?
- ת : דרור הוא אדם שאני מכירה הרבה שנים. הוא היה נשוי לחני קינג, כתבת הארץ, לפני הרבה שנים והכרנו כבר אז. אחר כך הוא היה דוברו של אבישי ברוורמן, כאשר ברוורמן היה נשיא אוניברסיטת בן גוריון, בכל המקטעים האלה בחייו, הייתי איתו באיזשהו קשר. הוא אדם שאני מכירה, גם מחבבת וגם מעריכה, אדם מאוד נבון.
- ש : הוא עבד בכנסת באיזשהו שלב?
- ת : הוא היה בכנסת לא, אבל הוא היה, אה הוא היה, אני חושבת שהוא, כן הוא היה בשלב מוקדם יותר בחייו, הוא היה הדובר של תמר גוז'נסקי, אם אני זוכרת נכון.
- ש : סיעת חד"ש.
- ת : של סיעת חד"ש ושל גוז'נסקי בעצמה, ואחר כך הוא גם היה מאוד פעיל בקרן בוועד של האומנים והיוצרים, והוא היה חלק מהקמפיין שלהם, כדי להכיר בזכויות היוצרים וכן הלאה, על כל פנים זה אדם שהכרתי אותו לאורך הרבה שנים. לא חברות, לא היכרות קרובה, אבל היכרות טובה.
- ש : אוקי. איך עולה עניינו של דרור ניסן בעניין הזה, ככל שאת יודעת וזוכרת, בעניין א' ממשרד התיירות.
- ת : ככל שאני זוכרת, אני לא זוכרת את זה במאה אחוז, כי אני זוכרת שדרור התקשר אלי, זאת אומרת יכול להיות ש- א' ממשרד התיירות ביקשה ממני להתקשר אליו, אבל אני לא חושבת שזה היה העניין, אני פשוט רוצה לדייק, אבל ככל שאני זוכרת, דרור התקשר אלי והוא אמר לי אני מכיר את א' ממשרד התיירות, כלומר הוא ידע ש-א' ממשרד התיירות זאת א' ממשרד התיירות, הוא אמר לי אני מכיר אותה עוד מהתקופה שהיא עבדה עם קצב, היא בחורה נהדרת, היינו מאוד מיוחדים הוא אמר לי, הוא סיפר לי על איזה חבורה שהייתה נפגשת בבית קפה, ש- א' ממשרד התיירות הייתה שותפה לחבורה הזאת, הוא שאל אותי במה הוא יכול לעזור.
- ש : אוקי.
- ת : אמרתי לו אגב, שהוא, אמרתי לו שהיא מאוד, מאוד מבודדת. ושכל הסביבה שלה מהחיים הנוכחיים, לא שותפה בכלל לסבל שלה ולמצוקה שלה ולכן דווקא אדם שהוא גם חילוני וגם מכיר אותה מהחיים הקודמים וגם מסוגל להסתכל על זה ככה ממבט מבחוץ, יכול מאוד לעזור לה נפשית, ואמרתי לו פשוט תתחבר איתה ותעזור לה ותן לה תמיכה, זאת הייתה העצה שלי אליו.
- ש : אוקי. א.כ הזכרת את שמה, מאיפה את מכירה אותה?
- ת : א.כ ואני [REDACTED], הכרנו מצוין, היא הייתה [REDACTED], היינו מיוחדות מאוד. אחר כך ברבות הימים, גם נפגשנו שוב ושוב, כיוון שהיא הייתה בעולם הפוליטי, אני הייתי כתבת פוליטית, לא היינו חברות קרובות בהמשך, אבל כן סיפרנו אחת לשנייה דברים בידידות גדולה והזכרתי את א.כ, כיוון ש- א.כ בשעתו, כשאני הייתי כתבת פוליטית, ו- א.כ, אני לא זוכרת אם זה היה במשרד התחבורה או במשרד העבודה והרווחה, כשהיא עבדה עם משה קצב, סיפרה לי בתיעוב מאוד גדול, על כך שהוא מטרד אותה מינית ועושה בה מעשים מגונים, היא ממש הביעה סלידה ובחילה, גם היא סיפרה לי המון פרטים שאני ממש לא מצליחה לזכור אותם. אני זוכרת פרטים בצורה מאוד אקראית, אני משום מה נחקק בזיכרוני, שכשהיא הייתה מתקרבת אליו לשולחן, הוא היה שופך עליה מים מהכוס שהייתה על השולחן, על החולצה שלה, כדי שהחולצה

בדלתיים סגורות

תיהפך לשקופה והיא תיארה גם, היא תיארה איך היא פוחדת להתקרב אליו לשולחן, כי תמיד יקרה משהו, תמיד הוא יתפוס אותה, תמיד הוא ייגע בה. היא הייתה באמת אחוזת גועל, ול- א.כ אמרתי לה, אז לכי תתלונני במשטרה,

ש : למה אמרת רק ל- א.כ?

ת : כי אני מכירה את א.כ, היא אישה חזקה. מתאים לה, א.כ היא לא, מבחינתי היא לא הייתה תעלומה כמו א' מבית הנשיא או כמו א' ממשד התיירות, שאגב שידרו חולשה שתייהן, שתייהן נשים חלשות. כלומר שבירות ופריכות במידה רבה. א.כ היא בחורה עם הרבה עוצמה פנימית, היא יודעת בדיוק מה היא רוצה, בחורה מאוד ישרה, מאוד ישרה, גם שלא מחדת דבר וחצי דבר ואני מכירה את העוצמות שלה ונראה לי טבעי לה, שהיא תלך ותתלונן במשטרה, ואמרתי לה אז יאללה לכי תתלונני במשטרה ו- א.כ אמרה לי, תגידי את יצאת מדעתך, אני, זה מסלול הקריירה שלי, אני הולכת לעבוד עם עוד משרדי ממשלה, אין לי שום עניין שאני אסתובב כאן בכנסת וכולם יצביעו עלי, או יפחדו להעסיק אותי ואני פשוט זורקת את זה לפח ולא מתעסקת יותר עם הסיפור הזה. מה שעוד אני זוכרת, שהתפקיד הקודם אם אני לא טועה, אני לא חושבת שהיה משהו באמצע של א.כ, היא הייתה

ושאלתי אותה, ואיך בעניינים האלה? עכשיו זאת שאלה שאני שואלת תמיד, זאת שאלה שאני נוהגת לשאול נפגעות,

ש : איך

ת : לא איך דווקא, אגב את א' ממשד התיירות שאלתי גם, כיוון ש-א' ממשד התיירות גם עבדה עם בעבר, אבל,

ש : איזה שאלה את שואלת?

ת : אני שואלת בכוונה, על כל מי שבא אלי, ומספרת סיפור כזה, אני תמיד, תמיד שואלת אותה על גברים אחרים, כי מאוד מעניין אותי למקם, זה שאלות שאני שואלת בצורה רפלקסיבית, כבר מתוך הסט שאלות שאני שואלת, כדי לדעת אם מדובר בדוברת אמת או לא דוברת אמת, לא שפקפקתי לרגע במה ש-א.כ סיפרה לי, לא הייתה לה סיבה להמציא דבר כזה ואני גם בוטחת בה, אבל עניין אותי תפיסת המרחב שלה מול גברים. האם היא רואה בכל גבר, יש נפגעות, שכל גבר מבחינתן הוא איום פוטנציאלי. שזה מפחית מרמת האמינות שלהן, וברגע שנפגעת עושה הפרדה מאוד ברורה בין מעסיק כזה שהיה לה לבין מעסיק אחר והיא יודעת לפרוס את הדברים, על פני קשת של אנשים טובים והגונים ולא מטרידנים, לבין מישהו מטרידן ותוקף מיני, אז אני יותר מאמינה לה ו- א.כ אמרה על, שהוא גינטלמן מושלם, שהוא בחיים לא פלרטט איתה, לא שלח מבטים, לא נתן לה להבין שום דבר שהוא לא ברור. היא אמרה, ההיפך הגמור, שמיים וארץ, אין שום דמיון בדפוסים של ההתנהגות של השניים האלה, ובדעבד, שאלתי, כש- א' ממשד התיירות, אז גם שאלתי אותה עליהם, מאותה סיבה והיא גם עשתה בדיוק את אותה אבחנה. היא אמרה על גינטלמן מושלם, אף פעם לא פלרטט עם הבנות, תמיד היה קורקטי, משהו אחר לגמרי היא אמרה וגם על אגב.

ש : השיחה הזאת ש- א.כ מספרת לך, שהיא מותקפת מינית על ידו, מתי בערך היא מתרחשת.

ת : לפני המון שנים, אבל אני לא יכולה לזכור אם זה היה שבע עשרה או עשרים שנה, אני כבר לא זוכרת, אם הבן הבכור שלי, שהיום הוא בן שמונה עשרה וחצי, כבר נולד אז או לא, אני מניחה, זאת אומרת סביר מאוד להניח, שזה היה כשהייתי כתבת לענייני מפלגות, כי אז הייתי מסתובבת הרבה בכנסת, ואני מדברת אם ככה על תחילת שנות התשעים.

ש : יצא לך לדבר עם א.כ בעניין הזה, אחרי שהפרשה התפוצצה?

בדלתיים סגורות

- ת: לא.
- ש: יצא לך לפגוש אותה?
- ת: למרות שהתחשק לי לדבר איתה על זה, על תקן, כיוון שאנחנו מכירות אחת את השנייה וזה היה שיח שהוא גם שיח בגובה העיניים, לא, עם א' ממשרד התיירות הייתי יותר טיפולית, אבל א.כ. וזה הייתה יכולה להיות שיחה אחרת, אבל לא דיברתי איתה, כי פשוט לא, חשבתי שאולי היא לא רוצה לדבר על זה. ופגשתי אותה, פגשתי אותה בכנסת, וחלפנו אחת על פני השנייה. חלפנו אחת על פני השנייה ואמרנו שלום, ואני לא הזכרתי והיא לא הזכירה ולא דנו בנושא.
- כב 'השו' קרא: פלדמן, הוא המתמחה שלך, העוזר שלך.
- עו "ד א' פלדמן: לא, לא.
- כב 'השו' קרא: מר אמיר.
- עו "ד ציון אמיר: על מה, על מה מדובר. לא ראיתי מהתחלה.
- כב 'השו' קרא: לא ראית. אני בטוח שאם היית רואה, לא היית מסכים.
- עו "ד ציון אמיר: אני מתנצל,
- כב 'השו' קרא: טוב.
- עו "ד ר' עמיאל: הזכרת את המעורבות שלך בעניין א' מבית הנשיא. בואי תספרי בבקשה מה היה, מה עשית בעניין שלה.
- ת: בעניין של א' מבית הנשיא, זה היה כאמור באוגוסט 2006, אני הייתי בחו"ל, התקשר אלי רביב דרוקר, כתב ופרשן של ערוץ עשר, אמר לי שהבחורה שסביבה יש את כל פרשת קצב, היא, חבר שלו מכיר אותה ואם אני מוכנה להיפגש איתה וקצת להדריך אותה, לעודד אותה, לתת לה איזושהי יד מסייעת, ששוב זאת בקשה שהיא נורא קונבנציונאלית, כשהיא באה אלי, כי יש אלי המון, המון, המון בקשות כאלה כבר לאורך עשרים שנה וכאמור אני נענית תמיד וגם לרביב אמרתי בשמחה כמוכן. כשחזרתי לארץ אז תואמה פגישה, התברר שאותו חבר זה ניסים דואק, שהוא איש יחסי ציבור, שהחליט לעזור ל-א' מבית הנשיא, גם נוכח הכמובן פרובונו, נוכח המתקפה הבאמת קשה והאלימה שהייתה נגדה ודה לגיטימציה שלה, והפיכה שלה בכלל לזונה, היא עברה מטח של דה לגיטימציה והכפשות מצד מקורבים של קצב, מצד חברי כנסת אפילו, זה היה ירי ארטילרי, וניסים לקח אותה, רצה לעזור לה בעניין הזה, והפגישה התקיימה במשרד של ניסים, במשרד ליחסי הציבור של ניסים, כשהשתתפו שם אדם נוסף מהמשרד שלו, שאני לא זוכרת את שמו, ועורך הדין שלה כינרת ברשי וכמובן א' מבית הנשיא עצמה.
- ש: ואת התראינות בהקשר הזה של א' מבית הנשיא.
- ת: כן. קודם לראיון הייתה הפגישה עם א' מבית הנשיא, שנמשכה שעות ארוכות, שבהם היא פירטה, שוב ושוב, גם מסכת ...
- ש: בסדר, לא ניכנס לפרטים. את בכל אופן הייתה לך מעורבות בעניין הזה, ושמעת ממנה,
- ת: כן, שמעתי ממנה סיפור ששכנע אותי, אני חייבת לומר, להיכנס לזה או לא להיכנס לזה, איך.
- עו "ד ציון אמיר: אנחנו לא מתנגדים.
- עו "ד ר' עמיאל: אני מניחה שאת תישאלי בעניין הזה.
- ת: אוקי. על כל פנים,
- ש: בכל אופן,
- ת: בפגישה הזאת, השורה התחתונה,

בדלתיים סגורות

- כב' השו' קרא:** אני מציע לא להיכנס לזה.
- עו"ד ציון אמיר:** רק אם זה רלוונטי למשהו מסוים, ניכנס. זה אני מבטיח. אם זה לא רלוונטי, לא ניכנס לשום מקום.
- כב' השו' קרא:** בסדר. עשו כהבנתכם.
- עו"ד ר' עמיאל:** העובדה שאת,
- ת:** רגע, סיימנו את עניין א' מבית הנשיא לחלוטין? אוקי.
- ש:** אלא אם יש לך מאוד חשוב לומר,
- ת:** לא, יש לי מה לומר, אבל אם זה לא רלוונטי אז זה לא רלוונטי.
- ש:** העובדה שאת שוחחת עם שלוש מתלוננות בתיק הזה, מעוררת איזשהו חשש לגבי העברת אינפורמציה ביניהן. ועולה השאלה בהקשר הזה, ואני מבקשת שאת תתייחסי לחשש הזה.
- ת:** שמה?
- ש:** העברת אינפורמציה בין מתלוננות באמצעותך באופן ישיר, באופן עקיף.
- ת:** טוב, התשובה היא חד משמעית לא, ב-א' רבתי, זה ברור לי לחלוטין שהדבר הוא גם אסור וגם היה מחבל בחקירה, זה לא עלה על דעתי לרגע אחד ולא נעשה אפילו לא בפרט קטן אחד, בשום כיוון. חד משמעית לא.
- ש:** כיוון ישיר, כיוון עקיף, באמצעות מישהו,
- ת:** שום דבר. בשום פנים ואופן, לא הייתה העברת אינפורמציה בין השלוש, אגב במודע. אני לא רציתי לזהם את העדות שלהן, זאת אומרת אני יודעת דבר או שניים על משפטי אונס,
- ש:** אוקי,
- ת:** זה ברור שלא הייתי מכשילה את החקירה, זה אבסורד.
- ש:** אוקי. באחת מהחקירות, מה שמסעיר את ספסלי ההגנה, באחת מהחקירות שלו במשטרה, אמר הנאשם כך. הרי הפרקליטות והמשטרה הפכו להיות בפרשה הזו, משרתים של שתי הכוהנות הגדולות, שלי יחימוביץ' ואילנה דיין, והן שתיהן, אחוזות פאניקה, אחרי שהטיחו בי בפני מיליוני אזרחים בארץ ובעולם האשמות קשות, וכאן מגיע החלק שאני אבקש את ההתייחסות שלך עליו, והן מנסות בכוח להפיח רוח בגוויה הזו, רוח בגוויה הזו. אני אבקש את ההתייחסות שלך לחלק שמאשים אותך בזה. ראשית מתי נחקרת במשטרה, את זוכרת את הנתון הזה? את נחקרת ב-25 למרץ 2007, זה הזמן שבו מסרת במשטרה, את הדברים שמסרת לנו כאן. עכשיו תתייחסי בבקשה,
- ת:** טוב, ברור שאין לזה שחר. האמנתי ואני גם יודעת היום בוודאות גמורה, שמדובר בעברייני מין סדרתי, לא היה שום צורך להפיח רוח חיים בגוויה, כי זאת לא הייתה גוויה, זאת אומרת ברור לי שהדבר, הדבר החמור שעמד לפנינו כל הזמן, הייתה העובדה שמדובר גם באדם שהוא רצידיביסט, ושיש לו קורבנות רבים. זאת אומרת בדרך כלל עברייני מין, הם רצידיביסטים, וגם עברייני המין הזה, ככל שיהיה מכובד, ואולי דווקא כיוון שהיה מכובד, היו לו קורבנות רבים ולא הרגשתי שום צורך להפיח רוח חיים בשום גוויה, וגם בסופו של דבר, בסופו של דבר גם לא התראיינתי כל כך הרבה על הפרשה הזאת. אני רק רוצה להבהיר, שכמות הפניות אלי לראיונות הייתה בלתי נגמרת לאורך כל השנים האלה, ובאופן קונסיסטנטי סירבתי, התראיינתי בעניין א' מבית הנשיא פשוט, כיוון שהיא ביקשה ממני לשמש לה לפה, והיא לא הייתה מסוגלת לעשות את זה בעצמה, זה היה ברור שהיא מתמוטטת אם היא מתראיינת. א' ממשרד התיירות אגב גם ביקשה ממני להתראיין, וסירבתי, כי חשבתי שזה יזיק לעניין, ובאופן כללי לא, לא נהגתי להתראיין חדשות לבקרים על הפרשה הזאת, ובודאי שלא

בדלתיים סגורות

ליביתי אותה, למרות שהייתה סקרנות מאוד גדולה מצד התקשורת, לקבל ממני עוד ועוד אינפורמציה, לא, סירבתי לדבר הזה.

עו"ד ר' עמיאל: אוקי, תודה.

העדה, שלי יחימוביץ', משיבה בחקירה נגדית לעו"ד ציון אמיר:

- ש: שלום, חברת הכנסת יחימוביץ', אני אוכל לקרוא לך שלי זה יותר, בהחלט,
- ת: יותר נוח לי השם ארוך מדי. שלי, אני שומע את העדות שלך ואני מתאר לעצמי, שאת יכולה להבין שאפשר להתפלץ מהדרך שבה את מציגה את הדברים. לפני שניכנס כמובן לפרטים וננבור בתוך הפרטים, ממש אפשר להתפלץ, את מבינה אותי?
- ת: לא, וגם קשה לי להתייחס לזה, זאת שאלה?
- ש: אנחנו ניכנס לפרטים, אני רק אומר לך לאן אני הולך.
- ת: אני אשמח אם תמקד את השאלה.
- ש: מאוד לא נוח, העדות שלך מאוד לא נוחה, קשה לשמוע אותה. כל אדם שנמצא, כל אדם בר דעת ששומע אותך, מעידה על העניין של השיחות שלך עם א' ממשרד התיירות, ועל השיחות שלך עם א' מבית הנשיא, וגם על השיחות שלך עם א.כ, ואולי עם עוד אחרים, אנחנו נדבר על כולן, התחושה היא קשה, לא נעים לשמוע. את מבינה את זה למה? למה יושבים כאן ורונית עמיאל אומרת, יש כאן איזה רחש בחש ואי נוחות בשולחן שלנו והיא צודקת?
- ת: קשה לי להתמודד עם תחושות שאתה מעלה, אם תוכל לשאול אותי שאלה ממוקדת, אני אשמח לענות לך.
- ש: אני אשאל, אני אשאל, אני אשאל,
- ת: כלומר, אם זה מעורר בך רגש של פלצות, אני לא יכולה להתמודד עם זה.
- ש: בסדר, בסדר. תראי, הרושם שלי הראשוני, לו לא הייתי מכיר אותך בכלל, ויושב עם עיניים עצומות ושומע את הטקסט שלך, אז הייתי חושב שיש כאן עדה, שיש לה סדר יום מאוד ברור בנושא הזה, של נפגעות תקיפה מינית, יש לך סדר יום מאוד ברור?
- ת: כן.
- ש: יש לך סדר.
- ת: בהחלט.
- ש: את תומכת נלהבת ועוזרת ומסייעת ומשתתפת בכל מה שקשור גם בפעילותך כעיתונאית, גם בפעילותך כחברת כנסת, בסיוע לנשים כאלה שנפגעו?
- ת: כן, זה חלק בלתי נפגש מהשליחות הציבורית שלי, לסייע,
- ש: זה קורה,
- ת: ברשותך אני אסיים, חלק בלתי נפרד מהשליחות שלי לסייע, בכל מיני רבדים. גם בתקציבים למרכזי סיוע, גם בהעלאת הנושא למודעות וגם בסיוע ממש פרטני לנפגעות תקיפה מינית, זה בהחלט חלק מהאג'נדה שלי. לא המרכזית אגב, האג'נדה המרכזית שלי היא כלכלית, אבל,
- ש: אני שמעתי, כן. אגב אני מאוד הופתעתי כששמעתי את זה כאן, אבל למדתי עליך משהו חדש היום, שזה סדר היום העיקרי, אבל אני, מה שאני מנסה לומר, זה שאת מגויסת לעניין כמעט, הייתי אומר ללא שום הסתייגויות וסייגים, זה נכון?

בדלתיים סגורות

- ת: אני מגויסת לסוגיה העקרונית כמובן, ללא הסתייגויות וסייגים, אבל בבואי לדון במקרים ספציפיים, אני יש לי סייגים כמובן.
- ש: מה הסייגים במקרים ספציפיים?
- ת: הסייגים הם, שאם אני מתרשמת שהפונה אלי לא דוברת אמת,
- ש: הבנתי,
- ת: שזה קורה לעיתים מאוד נדירות אגב, כי בדרך כלל נשים שכבר מגיעות לסיטואציה ובאות ומתלוננות ועלולות לאבד את כל עולמן, הן בדרך כלל דוברות אמת, אבל קורה לפעמים,
- ש: את נתקלת במישהי שלא דוברת אמת?
- ת: כן.
- ש: את יכולה לתת דוגמא אחת כזאת? של אחת שהיא לא דוברת אמת, שנתקלת בה?
- ת: דוגמא שמית?
- ש: כן.
- עו "ד ר" עמיאל: לא, לא שמית.
- עו "ד ציון אמיר: כן, למה לא מה, אנחנו בדלתיים סגורות.
- עו "ד ר" עמיאל: לא שמית.
- עו "ד ציון אמיר: בסדר, את לא מחליטה כאן, יש בית משפט.
- כב' השו' קרא: בלי שמות.
- עו "ד ר" עמיאל: בלי שמות,
- עו "ד ציון אמיר: אחר כך אם יש צורך כדי לבדוק את זה, אז נגיע גם לשם, ואז נעבור את הגשר. יש לך דוגמא של מישהי שפנתה אליך, ולא האמנת לה?
- ת: לצערי זה קרה, כן.
- ש: כן, בואי תאמרי לי
- ת: כן אגב, אני יכולה לתת כמה דוגמאות. פנתה אלי בחורה שפוטרה מ... לטענתה היא פוטרה, כיוון שהיא סייעה למישהי שנפגעה ונאנסה בידי הממונה על שתיהן וכמובן שהייתי נכונה לעזור לה. ושוחחתי איתה כמה וכמה פעמים, היא גם טענה שיש בידיה מכתב מאותה נפגעת, שאותה נפגעת אפשר לה להעביר לי את המכתב. מההתחלה לא, הרגשתי שהסיפור שלה הוא יותר מדי מהוקצע ויותר מדי בנוי על יסודותיו ועגול, בלי שום, משהו בתפירה שלו לא נשמע לי טוב.
- ש: זה סיפור ממתי?
- ת: זה [REDACTED].
- ש: כן,
- ת: ובדיעבד גם התברר, שהיא העבירה לי איזה שרבוט בכתב יד, בלי חתימה שהיא טענה שהוא של הנפגעת, גם התרשמתי ש... הייתה לי תחושה שהיא משתמשת בסיפור הזה, כדי לגונן על עצמה מפני הפיטורין. למשל,
- ש: מפני הפיטורין,
- ת: דוגמא נוספת, פנתה אלי,
- ש: אוקי,
- ת: דוגמא אחרת, היו עוד כן, הן בטלות בשישים,

בדלתיים סגורות

- ש : הן בטלות, אז בואי רק נקמט [נכמת] אותן, כי זה בדיוק העניין. אבל את מעידה על עצמך, את מוסרת בעדות שלך, שנתקלת באלפי נשים,
- ת : לא אלפי, לא. לא אמרתי את המילה אלפי,
- ש : לא אלפי נשים?
- ת : אמרתי עשרות אולי מאות.
- ש : בואי נראה.
- ת : אלפי זה מוגזם כבר, לא צריך להיסחף.
- ש : בואי נראה. את אומרת, אמרתי אלפי?
- ת : כן,
- ש : וכמה את אומרת?
- ת : עשרות ואולי מאות, כי אנחנו מדברים על,
- ש : עשרות ואולי מאות, את צודקת.
- ת : אנחנו מדברים על עשרים שנה במצטבר,
- ש : עשרות רבות, שלא לומר מאות של נאנסות, ככה את אומרת. אני מצטער, אמרתי אלפי, התכוונתי למאות. אז מאות נאנסות את פגשת?
- ת : יכול להיות ש .. קשה לי להגיד, כי זה היה חלק כל כך בלתי נפרד מהיומיום שלי. אגב, שלא בטובתי, זה לא משהו,
- ש : כמה שנים את עוסקת בזה?
- ת : הרבה שנים,
- ש : עשרים?
- ת : לא יותר אני חושבת, כי מהרגע שעברתי ככתבת מבאר שבע לתל אביב,
- ש : כן,
- ת : והפכתי להיות כתבת לענייני תעשייה והסתדרות, בשנת 1988, גם במקביל, קיבלתי תפקיד נוסף, והוא סיקור תחום מעמד האישה בקול ישראל, ואז החל מהשנים האלה, כבר התחילו להגיע אלי הרבה מאוד נפגעות. אחר כך, כשגם הצטרפתי לעזרת נשים, וכשהתחלתי להגיש את הכל דיבורים וייחסתי לנושא חשיבות בתוכנית, אז הזרם גבר. כלומר, מדובר כאן על הרבה מאוד שנים של פעילות, שבמהלך כל הזמן,
- ש : אז רק כדי שנבין, מדובר במאות נשים?
- ת : קשה לי לומר. זה בין, זה יכול להיות יותר ממאה, כן.
- ש : יכול להיות יותר ממאה.
- ת : כן,
- ש : ועל יסוד הקשר הזה, את צברת את הניסיון שלך בלזהות את המקרים ולזהות מה אמת מה לא אמת, זה מה שאת אומרת?
- ת : בוא נגיד שרכשתי כלים, שאני מניחה שאין לאדם שלא בא במגע כל כך אינטנסיבי, עם כל כך הרבה נפגעות, וגם נפגעים אגב,
- ש : ומה הכלים, ואחד הכלים שאת מדברת עליהם,
- ת : עוד לא סיימתי,
- ש : בבקשה,

בדלתיים סגורות

- ת: עכשיו, מדובר גם על הפרקטיקה, וגם על העובדה של הזיקה המאוד עמוקה שלי למרכזי הסיוע, וההיחשפות שלי לשיטות הטיפול שלהם, ולאתוס שלהן וכן, אני מניחה,
- ש: אנחנו נדבר על מרכזי הסיוע, אנחנו נדבר.
- ת: קודם כל אני רוצה להדגיש דבר אחד. כשבאה אלי נפגעת, אני לא רואה את עצמי כסמכות המקצועית לעזור לה, אני כן יש לי כלים לעזור לה, שאין הרבה אנשים אחרים, אבל אני הדבר הראשון והמשימה הראשונה, היא להצמיד אותה למי שיש כן סמכות לעזור לה.
- ש: אוקי בסדר, אז בואי רק נתקדם קצת בעניין הזה, את, שאלתי אותך אם יש לך דוגמא, הבאת דוגמא של מישהי שלא האמנת לה,
- ת: יש לי עוד דוגמאות,
- ש: בסדר.
- עו "ד א" פלדמן: היא לא הייתה נפגעת,
- עו "ד ציון אמיר: היא לא הייתה נפגעת,
- עו "ד ר" עמיאל: היא לא נתנה לה להמשיך.
- עו "ד ציון אמיר: היא לא הייתה נפגעת, היא העידה על מישהי אחרת שנפגעה, זה מה שאת אמרת נכון?
- ת: אם תאפשר לי לתת דוגמאות נוספות מנפגעות, אני אוכל לתת.
- ש: את רוצה לתת?
- ת: לא בהכרח, אם אתה מעוניין.
- ש: אז תיכף נגיע לזה, אבל בואי נתקדם לפי קצב השאלות שלי,
- ת: כן,
- ש: אבל היא לא הייתה הנפגעת, בדוגמא שהבאת, את דיברת על חברתה שהיא הייתה הנפגעת,
- ת: כן,
- ש: זה מה שסיפרת,
- ת: אבל יש לי גם דוגמאות אחרות על נפגעות.
- ש: אז בסדר, אז אם תרצי תשלבי את זה ואולי נחזור לזה בהמשך. אבל בעיקרון, את אומרת, את אומרת שבטלות בשישים, המקרים שהיו כאלה שלא האמנת, זה היה בטל בשישים, זה מה שאת אומרת נכון?
- ת: כן,
- ש: בטל בשישים. זאת אומרת, את מאמינה, במקרה שלנו האמנת לכולן כן? האמנת בסיפור הזה, האמנת ל-א.כ?
- ת: כן ברור,
- ש: האמנת ל-א.כ?
- ת: כן,
- ש: האמנת ל- א' ממשרד התיירות?
- ת: אהה,
- ש: האמנת ל- א' ממשרד התיירות?
- ת: בהחלט.

בדלתיים סגורות

- ש : בהחלט. האמנת ל-א' מבית הנשיא?
ת : כן בהחלט.
- ש : הבנתי. עכשיו, למה האמנת ל-א.כ, כ?
ת : ל-א.כ האמנתי, כיוון שהאמון שלי בה קודם כל נסמך על היכרות רבת שנים, אני מכירה אותה מאז ששתינו בנות,
ש : טוב, אני מכיר את מר קצב גם הרבה שנים, זה יהיה חשוב אם אני אגיד לך שאני מאמין לו?
ת : כבודו, אני מבקשת ממך עזרה ושתאפשר לי לסיים את התשובות לשאלות. כי זה לא מתאפשר לי.
- כב ' השו ' קרא :** כן מר אמיר. אתנחתא בין שאלה לשאלה, כדי שתוכל לענות לך.
עו " ד ציון אמיר : אוקי, בבקשה.
- עו " ד ר ' עמיאל :** אני רק רוצה לדייק ושיהיה ברור. העדה הזאת לא הגיעה כמומחית לענייני אמון במתלוננות.
- כב ' השו ' קרא :** , אבל העדה דיברה על זה, במהלך החקירה הראשית,
עו " ד ציון אמיר : אבל היא דיברה על זה, ואת הבאת אותה בגלל זה.
- עו " ד ר ' עמיאל :** לא, לא, לא. התשובה היא חד משמעית לא. העדה מעידה על עובדות ומועדי התרחשותן, זה מבחינתנו.
- כב ' השו ' קרא :** אני אגיד משהו וזה על דעת חברותי גם. בסופו של דבר, מי שמכריע את הדין, מי שמאמין ומי שלא מאמין זה בית המשפט.
- עו " ד ציון אמיר :** נכון, אבל יש מטרה לשאלה. יש מטרה, אנחנו מתקדמים צעד, צעד. זה לא סתם, זה לא משום שאני חושב, שהיא מחליטה מי אמר אמת ומי לא אמר אמת. יש לזה מטרה. והתביעה יודעת בדיוק.
- כב ' השו ' קרא :** היא האמינה להן, משם אתה יכול להמשיך הלאה.
עו " ד ציון אמיר : את האמנת להן, אוקי. עכשיו תראי, אולי רק בכל זאת. למה האמנת ל-א.כ?
- ת : האמנתי ל-א.כ, כיוון שאני בוטחת בה, היא בחורה ישרה, אני מכירה אותה מאז כזה, [REDACTED], לא הייתה לה שום סיבה להמציא דבר כזה,
- ש : בסדר
- ת : גם במקביל לסיפור, לדעתי היא גם המשיכה לעבוד אצלו תוך כדי סבל וחריקת שיניים,
- ש : כן,
- ת : והסיפור שלה נשמע מאוד אמין. שוב הוא היה,
- ש : אוקי,
- ת : עוד לא סיימתי. שוב הוא היה מורכב מאותם המון פרטים,
- ש : פרטים קטנים,
- ת : שמרכיבים,
- ש : הבנתי.
- ת : עוד לא סיימתי,
- ש : בסדר, אבל אנחנו המשפטנים,

בדלתיים סגורות

- ת: אבל אדוני אתה לא מאפשר, אתה שואל אותי שאלה ואתה לא מאפשר לי להשיב לך.
- ש: אבל תרשי לי, תרשי לי רגע אחד. את רוצה להטביע אותנו במילים. אל תטביעי אותנו במילים, בואי נתקדם.
- ת: מעבר לכך שהכרנו הרבה שנים ושאני יודעת שהיא בחורה מאוד ישרה,
- ש: כן,
- ת: מאוד ישרה אגב, והסיפור שלה היה אמין באופן מוחלט, ושוב, הוא היה מורכב מאותם מאפיינים של סיפור המין [אמין], של אוסף פרטים שהשילוב שלהם יצר אצלי את אותה תחושה, שוב, את הפרטים בדיעבד, אני לא יכולה לזכור בשל השנים שעברו, אבל זו תחושה שחזרה כחוט השני, מהעדויות של שלוש הבנות, מהסיפורים של שלוש הבנות, אותה, ממש אותו דפוס. זאת אומרת ראיתי את הדפוס חוזר ונשנה בסיפורים שלהן, על יצירת סביבה, שהיא סביבה שהיא אנומאלית והיא סוטה, וקולט,
- ש: כשתרגישי שמיצית, תגידי לי שאני אוכל לעבור לשאלה הבאה.
- ת: אני מיד אגיד לך. והסיפור של א.כ, לכן היה מורכב בדיוק מאותם רכיבים, שזה אגב דפוס מאוד ספציפי של תקיפה מינית. יש דפוסים אחרים, אבל הדפוס היה דפוס של כליאה, במן עולם הזוי כזה,
- ש: את זוכרת פרטים בסיפור?
- ת: והשימוש בסמכות, כדי להמשיך בהתעללות.
- ש: בסדר נו מה, נפלא. את זוכרת פרטים בסיפור שם?
- כב 'השו' סוקולוב: של א.כ?**
- עו "ד ציון אמיר: וודאי, לרדת לפרטים.**
- ת: לא ממש לא.
- ש: את לא ממש זוכרת.
- ת: ממש לא.
- ש: ולמרות זאת את זוכרת, שלמרות חוסר הזיכרון שלך, התחושה שלך הברורה שאת יכולה להאמין לה, בגלל מה שעכשיו אמרת,
- ת: כן,
- ש: כן הבנתי.
- ת: זה בדיוק העניין, אני לא יכולה,
- ש: הבנתי. ואיך הזיכרון שלך דרך אגב?
- ת: זה בדיוק העניין, אני לא,
- ש: איך הזיכרון שלך,
- ת: תרשה לי להשיב על השאלה הקודמת. זה בדיוק העניין, שאני לא יכולה, הרי זה היה לא הגיוני שאני אזכור פרטי פרטים קטנים,
- ש: למה, יש כאלה שזוכרים,
- ת: מסיפור ששמעתי מלפני עשרים שנה, אבל כן יש לי את הזיכרון של האמון שהיה לי אז בסיפור הזה. הרי אם אני אספר פרטים, ויכולתי לספר פרטים, כי התפרסמו פרטים גם בתקשורת, אני מתעקשת לספר רק פרטים שאני זוכרת ובאמת אני לא זוכרת את הפרטים.
- ש: שאלתי איך הזיכרון שלך.

בדלתיים סגורות

- ת: האמת היא שהזיכרון שלי הוא לא מעולה.
ש: הוא לא מעולה.
ת: כן, אני יודעת את זה, זה לא מהתכונות החזקות שלי,
ש: בסדר,
ת: ואני יודעת את זה, כיוון שאפילו כשאני מאוד מיומנת בתחום מסוים, נאמר בוועדת כספים, שכבר אפילו דנתי בו כמה פעמים, אני בדרך כלל צריכה לקרוא שוב את החומר, כדי לבוא מוכנה לדיון.
ש: אוקי, אוקי.
ת: זאת אומרת זיכרון נורמאלי וטוב, אבל לא מעולה.
ש: אני מבקש את הגנת בית משפט. תני לי לשאול שאלות לפעמים. תגידי שלי, מתי הייתה השיחה שלך עם א.כ. פעם ראשונה?
ת: לפני הרבה מאוד שנים.
ש: תני לי זמן. הערכת זמן. תנקבי במספר.
ת: מה בין שנה לשנה?
ש: לא, תגידי חודשיים וחצי, תגידי עשרים יום, ותגידי שבע שנים,
ת: עם א.כ.?
ש: כן,
ת: השיחה הראשונה בעניין הזה?
ש: בעניין הזה וודאי.
ת: קשה לי,
ש: תנקבי,
ת: אני יודעת, זה בטווח שנע בין,
ש: בין,
ת: אולי בין שבע עשרה לעשרים שנה, או בין שש עשרה לעשרים שנה, אבל אני ממש לא זוכרת.
ש: בסדר, בין שש עשרה לעשרים, יפה. למה את אומרת את זה, כי את זוכרת, או כי זה סוג של תחושות.
ת: לא, כי אני זוכרת מה שתינו עשינו באותה תקופה.
ש: בסדר, מה עשיתן שתיכן? היא עבדה שם במשרד,
ת: אני הייתי כתבת פוליטית והייתי כתבת פוליטית בתקופה מאוד,
ש: מה השנים שאת היית כתבת פוליטית?
ת: אני הייתי כתבת פוליטית בראשית שנות התשעים.
ש: ראשית שנות התשעים,
ת: וגם קשה לי לתחם, כיוון שהתעסקתי בפוליטיקה גם כשהייתי כתבת לענייני הסתדרות, כבר עסקתי בפוליטיקה, וגם כשהתחלתי להגיש את הכל דיבורים, עדיין נשלחתי למשימות.
ש: את זוכרת מתי משה קצב היה שר התחבורה?
ת: אני לא זוכרת את השנים המדויקים.
ש: את זוכרת מתי א.כ. עבדה שם במשרד התחבורה?

בדלתיים סגורות

- ת: את השנה המדויקת? לא.
- ש: כן, ואם אני אגיד לך שאנחנו מדברים על 89 זה בסדר? עשרים שנה אחורנית מהיום?
- עו "ד ר" עמיאל: מה זה 89?
- עו "ד ציון אמיר: משרד התחבורה.
- עו "ד ר" עמיאל: לא רק.
- עו "ד ציון אמיר: כן, לא רק. 88, 89?
- עו "ד ר" עמיאל: עד 92.
- עו "ד ציון אמיר: עד 92, כן.
- ת: הזיכרון שלי הוא מראשית שנות התשעים, אם תגיד לי,
- ש: מראשית שנות התשעים,
- ת: כן,
- ש: האם יכול להיות ש- א.כ סיפרה לך את זה בזמן אמת?
- ת: ככל שאני זוכרת, כן.
- ש: את יודעת מה זה זמן אמת כמובן. בזמן ההתרחשות.
- ת: לא, בזמן ההתרחשות כמובן שלא,
- ש: אה,
- ת: אחרי ההתרחשות.
- ש: על זה אני מדבר.
- ת: אה מתוך המשרד בזמן שהיא מוטרדת?
- ש: לא מתוך המשרד. זה קורה היום, היא פוגשת את שלי כעבור שבוע, בשכונה, בבית, במסגרת העבודה, איפה שאתן נפגשות והיא מספרת לך, זה זמן אמת מבחינתך, בזמן שהדברים מתרחשים פחות או יותר,
- עו "ד ר" עמיאל: זה מובדל ממה, תבהיר לה את השאלה.
- עו "ד ציון אמיר: ולא היום, בדיעבד, ולא עשר שנים אחרי ולא עשרים שנה אחרי.
- ת: לא, לא, בזמן שהוא זמן אמת, כן.
- ש: בזמן שהוא זמן אמת?
- ת: כן.
- ש: אוקי. ואיך את זוכרת את זה, שזה זמן אמת?
- ת: קשה לי לומר.
- ש: קשה לך לומר.
- ת: קשה לי לומר, אבל אני זוכרת שהאירועים היו טריים.
- ש: תגיד, את אמורה, תראי, באופן טבעי, אני לא אומר את זה, אני אומר את זה כי כך צריך להיות, את מאוד זהירה בהתנסחויות שלך, את זהירה בתשובות שלך, את זהירה, גם בעיתונות אנחנו תיכף נראה קצת דברים מתוך העיתונות. לא התראיינת הרבה, אבל בפרשה הזאת, אבל נראה רק מקצת מן הדברים. אבל את די זהירה, בתשובות שלך וזה בסדר. אז אני גם מניח, שכשאת אומרת מתי התקיימה שיחה, את אומרת את זה אחרי מחשבה וזהירות, כי יש לזה משמעות אולי, זה נכון?

בדלתיים סגורות

- ת: אני משתדלת כמיטב יכולתי, אבל אני באמת לא רוצה להטעות את בית המשפט, בפרטים שאני לא משוכנעת לחלוטין בדיוק שלהם.
- ש: אוקי. אז אם את אומרת,
- ת: זאת אומרת אני מנסה לא לשער השערות ככל יכולתי.
- ש: אוקי. אז אם את אומרת בעדות שלך, אם את בעדות שלך את אומרת, שאת שמעת על א.כ.מ-א.כ, לפני עשר שנים,
- עו "ד ר" עמיאל: כחמש עשרה שנים.
- עו "ד ציון אמיר: רגע סליחה שנייה, לפני חמש עשרה שנים.
- עו "ד ר" עמיאל: זה היה בשנת 2007.
- עו "ד ציון אמיר: תני רגע, מה יש לך, תני לי למצוא את זה.
- עו "ד ר" עמיאל: שורה 91.
- עו "ד ציון אמיר: שורה?
- עו "ד ר" עמיאל: 91.
- עו "ד ציון אמיר: 91, כן. היו לך מפגשים עם א' מבית הנשיא, תשובה: "נדמה לי שעוד פגישה אחת, אבל קשר טלפוני, פחות אינטנסיבי מהקשר עם א' ממשרד התיירות שנוצר... פרט נוסף שחשוב לי לציין, היה לי קשר עם נפגעת נוספת של הנשיא קצב, בעבר לפני כחמש עשרה שנים, סיפרה לי [REDACTED] שעבדה עם קצב וכי כו', מדובר ב-א.כ. זה חמש עשרה שנים אחורה.
- עו "ד ר" עמיאל: מ-2007.
- עו "ד ציון אמיר: בסדר, אבל היא יודעת חבר'ה, מה יש לכם. שמעת את התשובות, שמעת את ההערה מהצד?
- ת: לא.
- ש: את מוזמנת להשיב. את מוסרת עדות ב-25 למרץ 2007, ושם את אומרת, לפני כחמש עשרה שנים. זה נכון שזה היה לפני כחמש עשרה שנים, ש-א.כ סיפרה לך?
- ת: קודם כל אם אז אמרתי חמש עשרה שנים, אז מן הסתם היום זה שבע עשרה שנים. ואני כן, אני מניחה שזה משהו שנע בין שבע עשרה לעשרים שנה, וקשה לי למקם את התאריך, לא נצרתי את זה בליבי, אני יודעת שזה היה בין, באזור של בין שבע עשרה לעשרים שנה, משהו כזה.
- ש: ואם את אומרת שבע עשרה או עשרים שנה, אז נלך על העשרים שנה רגע אחד, ואנחנו ב-2009, אז זה ב-89. אז ב-89 היא סיפרה לך, אפשרי?
- ת: לא,
- ש: על פי המתווה שלך, נלך לאופציה של העשרים שנה. עשרים שנה אופציה, אנחנו חוזרים ל-1989, ב-89 היא סיפרה לך את זה?
- ת: אני מניחה שזה היה יותר בראשית שנות האלפיים.
- ש: האלפיים?
- ת: בראשית שנות התשעים, סליחה.
- ש: שנות התשעים?
- ת: בראשית שנות התשעים.
- ש: את יכולה יותר להיות מדויקת?
- ת: קשה לי להיות יותר מדויקת, אני מצטערת.

בדלתיים סגורות

- ש : אוקי. האם את זוכרת שהתראיינת בכלי התקשורת והתייחסת גם לסוגיה הזאת בכלי התקשורת.
- ת : בשנים האחרונות.
- ש : תיכף נראה, תגידי את.
- ת : יכול להיות במרומוז, אבל בלי לתרום יותר מדי פרטים. אני לא זוכרת. היו לי מעט מאוד ראיונות בנושא, אבל קשה לי לזכור את הפרטים.
- ש : טוב. אז בואי אני אגיד לך מה שאת אומרת. את מספרת בראיון לרדיו: "אני מכירה אישית בחורה נוספת, שקצב עשה לה דברים דומים. למה אני אומרת את זה כה בוודאות, מדובר במישהי שסיפרה לי את זה, כבר לפני עשר שנים". הראיון הזה, את זוכרת אותו?
- ת : כן, במעומעם.
- ש : את זוכרת איפה התראיינת?
- ת : אני מניחה שזה היה ברדיו.
- ש : כן, כן רדיו, אבל איזה רדיו? אני התבלבלתי מכל התחנות שהתראיינת באותם ימים. תיכף נעבור על זה, אבל את זוכרת לאיזה רדיו?
- ת : לא.
- ש : לא. רדיו צפון? 25 לאוגוסט 2006? את זוכרת?
- ת : לא, לא זוכרת שזה היה רדיו צפון.
- ש : לא זוכרת. אז אני מראה, אני אומר לך, שבאוגוסט 2006, שזה היה כמה חודשים לפני שאת מוסרת עדות במשטרה, את אומרת עשר שנים, ואני אגיד לך יותר מזה, כדי שלא נלאה אותך, את חוזרת על המספר הזה עשר שנים בכמה מקומות נוספים, בראיונות באוגוסט 2006. גם בערוץ שתיים, את אומרת את זה. בראיון ב-27 לאוגוסט, מה את אומרת על זה?
- ת : שאכן, יכול להיות שזה נאמר, ואכן הזיכרון שלי לגבי התאריך המדויק שבו א.כ. סיפרה לי את הסיפור, הוא זיכרון מאוד עמום. אבל אם אתה שואל אותי,
- ש : כן,
- ת : זאת אומרת כשנברתי בראשי וניסיתי, אני זוכרת שניסיתי לאתר מתי זה היה ואני זוכרת שהבנתי שזה היה בתקופה שבני בכורי, באזור שבו נולד בני הבכור, שזה לפני שמונה עשרה וחצי שנה וניסיתי להיזכר בסיטואציה, אז הבנתי שזה, אלה היו טווחי הזמן. אבל יכול להיות שטעיתי, כן.
- ש : העניין של בנך הבכור קצת מפתיע אותי עכשיו. לא כי זה פעם ראשונה,
- ת : אני מנסה לחשוב על נקודות בזמן,
- ש : אני אסביר לך למה זה מפתיע אותי,
- ת : כן,
- ש : זה ככה, אני מבין שאת מודעת לכך, ככל שתרבי בפרטים מסוימים, תזכרי שזה נושא לחקירה, אנחנו נדבר על זה. אז זה יוצר איזה מן תחושה של אמינות על הסיפור. את הבאת דוגמא קודם, שהנאנסת מספרת על מה היא אכלה, כשזה לא קשור לסיפור, ואז זה נותן איזה אמינות לסיפור. את מודעת לזה.
- ת : אצל נאנסות,
- ש : סליחה?
- ת : אצל נאנסות, לא,
- ש : אצל נאנסות, אמרתי אצל נאנסות.

בדלתיים סגורות

- ת: לא בעדויות בכלל.
- ש: נדבר על זה בהזדמנות אחרת.
- ת: האמת היא שאני לא מכירה,
- ש: אבל את בעצמך, את בעצמך מודעת לעניין של הפרטים, את משיבה לי על הבן שלך, כנתון, הבן הבכור שנולד, כנתון שעוזר לך להיזכר. את אומרת את זה, רק נמקם את עצמנו נכון, את אומרת את זה כאן, את לא אומרת את זה בשום מקום אחר, רק כאן עכשיו, הרגע הזה.
- כב 'השו' קרא:** היא אמרה את זה קודם.
- עו "ד ציון אמיר:** לא, לא בבית משפט הכוונה. בבית המשפט.
- כב 'השו' קרא:** היא אמרה את זה בחקירה הראשית.
- עו "ד ציון אמיר:** כן, כן. רק כאן בבית המשפט. את לא נעזרת בזה בשום מקום אחר. אנחנו שומעים את זה לראשונה כאן היום. בסדר?
- כב 'השו' קרא:** את משתמשת בעניין הזה של הבן הבכור, כנקודת עיגון לעניין הזיכרון שלך.
- העדה שלי יחימוביץ': אני מנסה לשתף אתכם בניסיונות שלי להיזכר בדיעבד, מתי הייתה השיחה עם א.כ, ואני זוכרת שכשניסיתי לנבור בזיכרון,
- עו "ד ציון אמיר:** מתי הניסיון הזה נעשה?
- ת: רגע, אני רוצה להוסיף. כשניסיתי לנבור בזיכרון, בעיקר ניסיתי להיות מאוד מדויקת, ככל שאני יכולה בחקירת המשטרה, אז ניסיתי למצוא עיגונים בזמן, למרות השנים הרבות מאוד שחלפו, שיסייעו לי למקם את זה בזמן. אז אני יודעת שיש עיגון אחד, שזה היה בתקופה שהייתי מגיעה לכנסת, שזה סביר להניח שזה בתקופה שהייתי כותבת פוליטית. נקודה מסוימת שזה היה באזור של לפני ואחרי שהבן שלי נולד,
- ש: אוקי,
- ת: והיו עוד כל מיני פרטים,
- ש: מה השנה, רק שנדע על הבן מתי הוא נולד הבכור?
- ת: בני הבכור הוא בן שמונה עשרה וחצי היום.
- ש: לא תגידי את השנה, את שנת הלידה פשוט.
- ת: הבן שלי נולד ב-11 במרץ 1991.
- ש: מרץ 91. אוקי.
- ת: כן,
- ש: יפה,
- ת: ואני זוכרת שזה היה בטווח הזה,
- ש: בטווח הזה, יפה. אבל את, כשאת אומרת את נוברת בזיכרון, עכשיו את נותנת הסבר, זה אותו תהליך שכלי, היה כאשר הגעת למשטרה ומסרת את הנתון הזה? לפני שמסרת את זה במשטרה, כשאת אומרת במשטרה, בשורה 91 את המשפט הבא, אני חוזר עליו, כן, בשורה 91 את אומרת כך: "בעבר לפני כחמש עשרה שנים, סיפרה לי [REDACTED] כך וכך",
- עו "ד ר' עמיאל:** תקרא עד סוף המשפט,
- עו "ד ציון אמיר:** כן, כן בסדר,
- עו "ד ר' עמיאל:** לא, תקרא את סוף המשפט,

בדלתיים סגורות

עו " ד ציון אמיר: זה חשוב לך שאני אקרא, אני אקרא, "שעבדה עם קצב בתקופה שאני הייתי כתבת מפלגות בקול ישראל, כשקצב תקף אותה מינית",

עו " ד ר ' עמיאל: זהו.

עו " ד ציון אמיר: בסדר גמור. מה הבעיה, זה משנה את אופי השאלה? האם כשאמרת כחמש עשרה שנים, אז כל מה שעכשיו תיארת, עבר בשבריר שנייה הזו, הרי את לא ידעת שתבוא שאלה, בשורה 91, או יותר נכון בשורה 88, לא תבוא שאלה שהיא כזאת, זה הטקסט: "היו לך כמה מפגשים עם אי מבית הנשיא, ואז את עונה, תשובה: נדמה לי שעוד פגישה אחת. ואז את אומרת יש לי פרט חשוב לציון". זה לא משהו שתכננת לבוא איתו מהבית, אז ברור שגם לא היה לך תהליך של ניסיון לנבור בלידת בנד הבכור ולכן מיקמת את זה חמש עשרה שנים. זה פשוט יצא ספונטאני.

ת: לא.

ש: וודאי שלא.

ת: אני רוצה להשיב.

ש: בבקשה תשיבי.

ת: ראשית היה לי ברור, שבחקירה אני אספר גם את סיפור א.כ, כי גם אני גמרתי אומר בליבי, לספר את כל מה שאני יודעת. וכן, עברתי מול שני החוקרים, שאגב ישבו בביתי ולא במשטרה, כן ניסיתי לנבור בזיכרון בעניין סיפור א.כ, וכן אני מודה, קשה לי למקם אותו בדיוק בשנה המתאימה, אבל אני זוכרת שזה היה בתקופה שהתעסקתי בפוליטיקה, בתקופה שהייתי בכנסת ובערך באזור הזמן הזה.

ש: מאה אחוז, בסדר.

ת: הלוואי ויכולתי להיות יותר קונקרטי, אבל אני לא יכולה.

ש: בסדר אין בעיה, אין בעיה, אבל עכשיו זה מעורר שאלה אחרת. הפערים הם די גדולים, זה לא, אני, אני רוצה לומר לך, שיש לי איזה חשש, או חשד, שהסיפור שלך עם א.כ, הוא לא סיפור מדויק, נקרא לזה כך בסדר? הוא לא סיפור מדויק, לא בדרך שהוא עובר ממנה אליך, לא בדרך שאת מקבלת אותו, לא בתכנים שלו ולא כמעט בשום דבר, לכן אני כן מתעכב על העניין הזה, על הרגע שבו, של הולדת הסיפור אוקי? רגע הבריאה שלו. איך קורה שאת תוהה באותו זמן, שאת סביב כל הפרשה הזאת, ואת אומרת פעם אחת עשר שנים, פעם אחת את אומרת חמש עשרה שנים. זה בכל זאת, הילד כבר בן חמש, ואין לו חוס גבוה.

ת: העשר שנים אגב,

ש: כן,

ת: היום בדיעבד זה שלוש עשרה שנים כן?

ש: לא, זה אותו דבר, אז את החמש עשרה זה שמונה עשרה, והעשר זה שלוש עשרה,

ת: נכון,

ש: זה ברור. אנחנו באותה פרופורציה, זה לא משתנה.

ת: יכול להיות שלא הייתי, זכרתי שזה היה לפני הרבה שנים, הזיכרון הזה הוא הווה לשאלתך,

ש: אבל את אומרת,

ת: רגע ברשותך,

ש: בבקשה, בבקשה,

ת: ולשאלתך כמובן, שלא היה שביב של המצאה או אי דיוק במה שסיפרתי על א.כ. הסיפור של א.כ הוא סיפור אמיתי לחלוטין,

בדלתיים סגורות

- ש : אוקי, אוקי,
- ת : הוא סופר לי בזמן אמת, הוא סיפור אמיתי,
- ש : אם אנחנו הולכים,
- ת : אני סומכת על העדות של א.כ, בוודאי שלא היה עולה על דעתי, לא היה עולה על דעתי להמציא סיפור כזה. זאת גישה שהיא מופרכת, לכל היותר אתה יכול לומר שהזיכרון שלי, באשר למיקום של השנים, היה זיכרון מאוד כללי על הרבה שנים קודם.
- ש : ב-96 מה עשית?
- ת : במה עבדתי?
- ש : כן.
- ת : הייתי המגישה של הכל דיבורים.
- ש : הכל דיבורים.
- ת : כן.
- ש : וב-96 הכל דיבורים, זאת אומרת אם זה עשר שנים אחורה, ב-2006, אז יוצא כאילו ב-96 היא מספרת לך את זה לראשונה בסדר? את מודעת לזה כשאת אומרת את זה, את מתראינת לגלי צה"ל, לערוץ שתיים לכולם,
- ת : האמת היא שלא כל כך,
- ש : לא כל כך היית מודעת לזה?
- ת : זכרתי שזה היה לפני הרבה מאוד שנים,
- ש : הבנתי,
- ת : אבל לא, לא נתתי את דעתי ממש לפרטים ולניסיון למקם את זה ממש לפי כל המאפיינים, מתי סביר להניח שזה היה.
- ש : אוקי, עכשיו בואי נתקדם.
- ת : אבל התשובה הסופית, שבאמת לא זכרתי מתי זה היה, למעט העובדה שזה היה לפני הרבה שנים.
- ש : אוקי. עכשיו אני רוצה לשאול אותך שאלה אחרת. א.כ, את סיפרת לנו למה את מאמינה לה, ותיארת את קווי האישיות שלה. אישה רצינית, וכו' וכו', ככה את תיארת אותה, זה נכון?
- ת : כן.
- ש : זה נכון. גם הבאת אותה כדוגמא, לא כדוגמא, הדברים שהיא אמרה על [REDACTED] שהוא גינטלמן, והוא מעולם לא מתחיל עם נשים או משהו כזה,
- ת : לא, לא, אני חייבת לענות,
- ש : מה אמרת בדיוק?
- ת : אני חייבת להדגיש.
- ש : בבקשה,
- ת : יש הבדל מאוד מהותי, בין להתחיל עם נשים, ושנשים יתחילו עם גברים,
- ש : יטריד, להטריד,
- ת : לא, חשוב לי לומר.
- ש : וודאי, אני מסכים איתך.
- ת : לא, חשוב לי להשיב על השאלה.

בדלתיים סגורות

- ש : תאמרי, תאמרי בבקשה, תאמרי.
- ת : חשוב לי להשיב על השאלה. אני בנאדם חילוני ומתירני, אני לא ממשמרות הצניעות, אני דוגלת בחופש מיני ואני חושבת שזה לגיטימי לגמרי, שגברים ונשים יחזרו זה אחרי זה, עד הרגע שבו יש או יחסי מרות וסמכות, או עד הרגע שבו זה נעשה בכפייה.
- ש : אוקי, ברור מאליו. פשיטא. אף אחד לא יחלוק עליך בסדר? כן. קראנו, ראינו, הצצנו. אני לא מצליח להבין את ה... תסלחי לי שאני אומר את זה, ותתקני אותי גם, תעליבי אותי חזרה אם את תרצי, מה זה האובססיה הזאת, לשאול כל אישה, את אמרת ככה, כי פיתחת לך איזה מן אינסטינקט אמרת, כמעט אינסטינקט מולד, שכל אישה את מיד שואלת אותה רגע, איך ■■■ מתחיל איתך, התחיל איתך, הוא מטריד, את שאלת את א.כ, מיד, את משהו מזנק מתוכך החוצה. מה זה, זה לא אובססיבי הדבר הזה?
- ת : לא, לחלוטין לא,
- ש : אז מה זה, זה?
- ת : אני אסביר. זו גם טכניקה מוכרת והיא מסייעת, יש נשים,
- ש : כן,
- ת : לא רבות, אבל יש נשים, שרואות בגברים אויב, או חושבות שכל גבר מנסה להטריד אותן, יש תופעה כזאת, היא קיימת בשוליים. לי מאוד חשוב לדעת, כשאני מדברת עם בחורה שהיא לא שונאת את כל הגברים עלי אדמות, ושיש גברים שמתייחסים, שהיא רואה התייחסות נאותה ותקינה שלהם ולכן חשוב לי מאוד לדעת, אם הבחורה שניצבת לפני, יודעת להפריד בין גבר נורמטיבי, שאגב רוב הגברים הם נורמטיביים,
- ש : אוקי,
- ת : בין גבר נורמטיבי, לבין גבר שהוא חורג מהנורמה ולכן, ברגע שאני שואלת אותן על גברים אחרים, אני מקבלת את התמונה הכי ברורה לסוגיה המאוד ספציפית הזאת, שהיא מאוד עוזרת לי להחליט אם הבחורה אמינה או לא אמינה.
- ש : טוב. תגידי לי, בהקשר של א.כ. אני עדיין נמצא. מה דעתך, אני אקריא לך קטע מסוים, ותגידי לי מה את חושבת עליו אוקי? "הוא הבנאדם הנכון, במקום הנכון, מבחינת התפקיד שהוא ממלא". מה את אומרת על המשפט הזה?
- ת : אין לי שמץ של מושג איפה הוא נאמר ועל ידי מי הוא נאמר.
- ש : א.כ. אומרת משפט כזה. אם היא הייתה אומרת את זה על ■■■, מה היית חושבת? היית אומרת זה מתאים ל■■■, כי היא חושבת עליו דברים טובים אמת?
- ת : אני לא כל כך מבינה את השאלה.
- ש : נניח שהמשפט הזה נאמר, שמעת אותו מ- א.כ, שאומרת את זה על ■■■. אני מביא דוגמא את ■■■, כי ■■■ עלה בשאלות שלך יחד איתה כן, שהוא גינטלמן וכו'. אז אני חוזר על המשפט, אם היא אומרת על ■■■ את המשפט הבא: "הוא הבנאדם הנכון במקום הנכון מבחינת התפקיד שהוא ממלא, הוא התגשמות החלום הישראלי", מה היית חושבת, שזה מתאים לה לחשוב ככה על ■■■?
- ת : זה לא רלוונטי בעיני ואני לא,
- ש : לא רלוונטי,
- ת : ממש לא. אני לא בוחנת מה עמדותיה הפוליטיות של א.כ, גם אני לא יודעת.
- ש : אוקי, בסדר.

בדלתיים סגורות

ת: אני כן יודעת מה עמדתיה הפוליטיות של א' ממשרד התיירות אגב, היא ימנית מבחינה פוליטית, אבל זה לא רלוונטי, אנשים אומרים הרבה דברים על אנשים, אנחנו פה עוסקים בהיבט המסוים שזה תקיפה מינית,

ש: בואי נמשיך רגע, זה טקסט לא ארוך, אז בואי נמשיך. "אני מתכוונת מבחינת מאיפה שהוא בא ולאיפה שהוא הגיע, אני משוכנעת שהוא משמש השראה לאין סוף נערים, שחולמים לצאת ממעגלים חברתיים מסוימים, ולהגיע רחוק. הוא איש עממי ולבבי עם הרבה קסם אישי. התרשמתי מכך, ששום דבר ממה שעבר עליו, לא נגע בו באמת. הוא תמיד הפתיע אותי בהתעניינות שלו באנשים, היה לו זמן להתפנות לכל אחד. האם הפתיע אותך שהוא התמנה לנשיא?" זה קצב, זה לא [redacted]. "האם הפתיע אותך שהוא התמנה לנשיא? בכלל לא. ידעתי שהוא ייבחר, יש לי אינטואיציות מאוד חזקות והייתה לי תחושה פנימית שאמרה לי שהוא ינצח". א.כ. אומרת את זה על קצב, לא על [redacted].

עו "ד ר" עמיאל: מה השאלה.

העדה שלי יחימוביץ' : מה אתה שואל אותי בעצם?

עו "ד ציון אמיר: זה לא מזמין אצלך שאלה?

ת: לחלוטין לא.

ש: לא?

ת: אם אתה רוצה,

ש: את יודעת מתי זה נאמר הדברים? מתי הדברים האלה נאמרו?

ת: אין לי מושג ואני גם ממש לא מוצאת רלוונטיות שלהם,

ש: אז אני אגיד לך למה אני חושב שזה כן רלוונטי.

ת: אבל אני רוצה להשיב על זה בכל זאת.

ש: אז רק אני אשלים את השאלה שלי,

ת: אוקי,

ש: ואז תוכלי להשיב כאוות נפשך. את אמרת לי, את אמרת כאן, בלי הסתייגויות, בלי רחמים כמעט, בלי שום חמלה על אדם שאולי, אולי הוא חף מפשע, כן, אולי,

ת: לא רגע, אני רוצה לומר משהו,

ש: רגע,

ת: יש לי חמלה עצומה,

ש: לא, לא אני רוצה,

ת: לנפגעות,

ש: לנפגעות, וודאי, אני תיכף אגיע לציטוטים האלה שלך.

ת: כן.

ש: אין לך שום פילטרים בעניין הזה, אני מצטער להגיד לך את זה. את מאמינה ל- א.כ. בצורה כמעט חסרת, לא כמעט, חסרת שום סייגים והסתייגויות.

כב 'השו' שבח: אבל הגענו למסקנה שזה לא חשוב למי היא מאמינה,

עו "ד ציון אמיר: לא, מה זאת אומרת, אחר כך נגיע ל- א' ממשרד התיירות. כל זה מוביל בסוף לאן שהוא.

עו "ד ר" עמיאל: גם ל- א' ממשרד התיירות, זה לא בשביל זה היא הובאה.

בדלתיים סגורות

עו"ד ציון אמיר: עזוב, עזוב, בסדר, בסדר, שמעתי, שמעתי, אני אמשיך לחקור. שמעתי, אני יודע שזה לא נוח לכם. א.כ את מאמינה לה, את אומרת שהיא אישה דעתנית והיא אישה רצינית מאוד, ואת מהנהנת, את מאשרת את דברי,

ת: כן,

ש: שהיא חזקה מאוד ושאני מראה לך שנים לאחר, שנים, ב-91 הראיון הזה הוא במאי 91, סליחה 2001, 2001 כשהוא כבר נשיא, היא אומרת עליו דברים מדהימים. היא אומרת עליו, תשמעי מה שהיא אומרת: "אדם שיכול לשמש השראה, לאין סוף נערים". את תופסת על מה היא מדברת? א.כ הוטרדה מינית? לזאת האמנת? כשאני מקריא לך את הקטע הזה, מה את חושבת על א.כ עכשיו. להאמין לה או לא להאמין לה.

ת: אני יכולה לענות?

ש: כן, עכשיו בבקשה.

ת: קודם כל כמובן שאני מאמינה ל- א.כ בתיאור מה שקרה עם קצב בשעתו, ואני חושבת שאם אתה שואל אותי, כל מה שקראת עכשיו משתלב לגמרי עם מה שהיא אמרה לי בדיעבד, למה היא לא רוצה להתלונן. היא לא רצתה שיודע דבר האירוע, היא תכננה במקור לשמור אותו בסוד כמוס, היא רצתה שקצב ימליץ עליה למקומות עבודה אחרים שהיא מתכוונת להתקבל אליהם, היא אמרה לי מפורשות, את יצאת מדעתך, אני בחיים לא אתלונן במשטרה,

ש: יפה,

ת: עוד לא סיימתי. אני בחיים לא אתלונן במשטרה, אני צריכה לעבוד עוד בכנסת, אני צריכה לעבוד עם שרי ממשלה ואני לא יכולה להרשות לעצמי אירוע כזה ואני חושבת שהדבר הזה, שהוא מעצים אותי,

ש: שזה משתלב,

ת: שהוא לחלוטין משתלב עם הדבר הזה,

ש: משתלב, אז איפה הגבול,

ת: אדוני, אדוני, אתה שואל אותי שאלות מאוד ארוכות, ואני מבקשת לפחות שתאפשר לי להשיב תשובות, לפחות באורך של השאלה, אני אודה לך.

ש: בבקשה.

ת: ואני חושבת שזה גם, כאן אנחנו רואים את זה על א.כ באופן פרקטי, א.כ בוודאי לא רצתה להצטייר כמי שמסוכסכת עם קצב. יכול להיות אפילו, אני לא פוסלת את האפשרות ואני לא יודעת, יכול להיות שהיא אפילו רצתה לעבוד באיזשהו אופן עם בית הנשיא. הרי היא כבר קיבלה את ההחלטה שלה בדיעבד, שהיא לא רוצה שהדבר הזה יפורסם, שהיא בולעת אותו עמוק בפנים, משאירה אותו מאחור וגורמת לו שלא לחבל בקריירה שלה בעתיד. ולכן, הסוג הזה של האמירה, על בחירתו של קצב,

ש: משתלב,

ת: הוא לחלוטין משתלב בחשיבה שלה, שהייתה חשיבה על המשך הקריירה שלה והיא הודית [הודתה] בזה ודיברה על זה.

ש: אני מבין, אני מבין אותך, אני חושב שהבהרת את עצמך. אני לא מצליח להבין אותך. איפה יעבור איזשהו קו אדום. בחורה רצינית יכולה לעבוד במקום אחר, יכולה ללכת למעביד אחר, היא כבר לא בקשר איתו, היא ב-2001 היא הרבה שנים אחרי שנת 89 ו-90, היא יכולה למצוא את החיים שלה במקומות אחרים. מה יש לה לעשות, האם את לא חושבת, אני הולך לפי התשובה שלך, שמדובר במניפולציה זולה, וקשה, של בחורה שנאנסה, או הוטרדה מינית, או הותקפה מינית, והיא הולכת עושה מניפולציות כאלה ב-2001, להתראיין עליו, כדי שאולי

בדלתיים סגורות

- הוא ידאג לה לעבודה? אין גבול? איפה הגבול שאותך יזעזע ויגיד, אני מתחילה לפקפק, אולי הסיפור שלה לא נכון. מתי אני אתחיל לפקפק בה.
- ת: זה לא הדבר שיגרום לי לפקפק בה, כיוון שזה דפוס מאוד, מאוד מוכר, מוכר עד כאב, של, בעיקר בעולם העבודה, של נשים שהותקפו מינית על ידי ממונה, שהן ממשיכות גם אחרי התקיפה המינית,
- ש: שתיים עשרה שנים אחר כך,
- ת: שהן ממשיכות גם אחרי התקיפה המינית, להעלים לחלוטין, לשים בקופסא סגורה,
- ש: שתיים עשרה ושלוש עשרה שנים אחרי כן, כן? לחזור,
- ת: אדוני אני מבקשת,
- כב' השו' קרא: מר אמיר,
- עו"ד ציון אמיר: מה הבעיה?
- כב' השו' קרא: היא רוצה להשלים את התשובה שלה.
- עו"ד ציון אמיר: אני מנסה רק להזדרז, כי הקצב שלנו טיפה יותר מהיר.
- ת: אני מבקשת שיתאפשר לי לענות תשובות,
- עו"ד ר' עמיאל: תשאל אותה שאלות רלוונטיות,
- ת: אני לא מתייחסת לזה אם השאלות רלוונטיות או לא, אבל ככל שאני נשאלת אני מנסה לענות, לא, ככל שאני נשאלת, גם אם אני לא שיפוטית כאן, אבל ככל שאני נשאלת, אני מבקשת שתאפשר לי לענות,
- ש: רק נעשה את זה יותר מהר שלי,
- ת: כמיטב הכרתי.
- ש: שלי, קצת יותר מהר בבקשה.
- ת: אני חושבת, זה לא, לשאלתך, לא זה הדבר שיגרום לי לפקפק באמינות שלה. נהפוך הוא, זה אחד הדברים הטרגיים שקורים לנאנסות, שאחרי שהן נאנסות, או נפגעות או מותקפות, הן סוגרות את האירוע בקופסא שחורה בעברן, והן ממשיכות כאילו הלאה, בהתכחשות מוחלטת למה שהיה. במקרה של א.כ., הדברים מאוד ברורים, היא כן, היא רוצה להתקדם בעולם הפוליטי, היא לא רוצה שהאירוע הזה יפריע לה, היא מבינה שנבחר כאן האדם שפגע בה, לתפקיד רב עוצמה, היא יודעת שהיא בוודאי לא יכולה להיות מסוכסכת עם בית הנשיא, יכול להיות גם שהיא מוכנה שהמשרד שלה יספק עבודות לבית הנשיא, והדבר הזה, אני יכולה להשתאות עליו, אני יכולה להצטער עליו, אבל אני רואה אותו חוזר שוב ושוב על ידי, אצל נשים שנפגעו בעולם העבודה על ידי ממונים, אבל הוא בוודאי לא יגרום לי לפקפק בגרסה שלהן.
- ש: אוקי, לא תפקפקי. ומה יקרה למשל, אם סיפור, דבר היחידי שזכרת, שאלתי אותך מה את זוכרת מהפרטים שהיא סיפרה לך, אמרת שאת לא זוכרת כלום. שאלתי אותך בכל זאת, לא, בעצם אמרת את זה בחקירה הראשית. אמרת שאת כן זוכרת, פרט אחד מאוד מעניין. התזת מים על החולצה שלה, זה הפרט היחידי.
- ת: כן, נכון.
- ש: נכון.
- ת: כי זה היה פרט ביזארי.
- ש: כי?
- ת: כי זה היה פרט ביזארי ויוצא דופן,

בדלתיים סגורות

- ש : ביזארי כן. אבל מה לעשות כששאלו אותה, אולי זה ישכנע אותך לא להאמין לה יותר. שאלו אותה את א.כ, האם קצב התיו עליה מים, והיא אמרה שלא.
- עו "ד ר" עמיאל: היא אמרה שהיא לא זוכרת.
- עו "ד ציון אמיר: היא אמרה שלא. היא אמרה שלא. מה דעתך על זה?
- ת : גם זה יכול לקרות, כלומר,
- ש : גם זה יכול לקרות, בסדר,
- ת : אני מניחה, עוד לא סיימתי. אני מניחה שגם הנפגעת עצמה בחלוף השנים, יש הרבה מאוד דברים שהשתכחו מזיכרונה, כי אחרת זה לא היה אנושי, כלומר היא חייבת, אי אפשר שפרטים לא השתכחו מזיכרונה,
- ש : טוב,
- ת : ומאוד יכול להיות שבזמן אמת, כשהיא סיפרה לי מסכת של פרטים, פרט מסוים שנחקק בזיכרוני, נשמת מזיכרונה שלה, זה נראה לי סביר לחלוטין שזה יקרה.
- ש : וזה מעניין שזה רק, נגיד, נזכיר לך שוב, שזה הפרט היחידי שאת זכרת, זה הפרט שהיא לא אישרה אותו.
- ת : בהחלט ,
- ש : בהחלט אפשרי, כן.
- ת : וזה בהחלט סביר וקורה, כן.
- ש : אז בואי נלך עכשיו, נלך ל-א' מבית הנשיא. תראי מה קורה עם א' מבית הנשיא. את א' מבית הנשיא את פוגשת בתיווך של?
- ת : של רביב דרוקר.
- ש : של רביב דרוקר. רביב דרוקר, את יודעת מה אולי קצת שמות, נעשה קצת סדר, נעשה קצת סדר בשמות. רביב דרוקר הוא עיתונאי, את מכירה אותו, הוא חבר שלך, איך את מגדירה את זה?
- ת : אני מיוודדת איתו, כן. לא חבר קרוב, אבל מיוודדת איתו.
- ש : מיוודדת עם רביב דרוקר?
- ת : כן, ומעריכה אותו כעיתונאי, כן.
- ש : מעריכה אותו כעיתונאי. ניסים דואק?
- ת : את ניסים דואק אני לא מכירה בשלב הזה, אני פוגשת אותו פעם ראשונה.
- ש : את לא מכירה אותו בשלב הזה.
- ת : כן. בדיעבד יצא לנו לשתף פעולה בעניינים אחרים, אבל זה היה רק אחר כך.
- ש : הבנתי. את, הפעם הראשונה שאת נכנסת לתוך המעורבות בפרשת החקירה הזאת, זה השלב שאת נכנסת לתמונה, כשדרוקר מקשר או מתווך, מתווך לך את הלקוחה, את א' מבית הנשיא.
- ת : כן,
- ש : אמרתי לקוחה, במירכאות התכוונתי.
- ת : הפנייה הייתה מרביב, כן.
- ש : הפנייה הייתה מרביב.
- ת : כן, לא ידעתי מה, מי, מו.
- ש : מה היה בפנייה שלו אליך. האם הוא פנה אליך ואמר לך, תשמעי תטפלי בה, תייצגי אותה, תדברי בשמה, תשמעי אותה, מה בדיוק היה.

בדלתיים סגורות

- ת: אני לא זוכרת בקשה כזאת לייצג אותה, בוודאי שלא.
- ש: אני אומר לייצג, לא כעורכת דין כמובן, אני אומר לייצג את עניינה.
- ת: לא, לא.
- ש: אז תתארי לי את רגע המפגש.
- ת: מאוד, הבחורה במצוקה, אולי את יכולה לעזור לה, משהו כזה.
- ש: איך הייתה השיחה, בשיחת טלפון, בפגישה?
- ת: בשיחת טלפון אני הייתי בחו"ל.
- ש: היית בחו"ל?
- ת: כן.
- ש: בפראג?
- ת: בפראג, כן. נסיעה משפחתית.
- ש: נסיעה משפחתית.
- ת: כן.
- ש: אנחנו רוצים למקם קצת את השיחות, אז אני לא חודר לפרטיות. מתי היית בחו"ל? תארכיכם?
- ת: זה היה כשהיו דיונים על חוק ההסדרים 2006,
- ש: אם תוכלי לזכור את תאריך הנסיעה פשוט, זה יעזור לי למקם את,
- ת: אין לי את תאריך הנסיעה, אבל זה היה, סביר להניח שזה היה באוגוסט 2006, כי אז היו הדיונים,
- ש: לא אני יודע שזה באוגוסט 2006. בואי אני אתן לך איזה ציון דרך ותנסי לעזור לנו?
- ת: אם תתעקשו, אני אוכל למצוא את התאריך המדויק, כי יש לי סימני דרך.
- ש: ב-25 באוגוסט, בואי אני אלך איתך רגע, אני אתן לך איזשהו עוגן מסוים בסדר? אני אתן לך עוגן מסוים.
- כב 'השו' קרא:** מר אמיר, באחת וחצי נעשה הפסקה קצרה,
- עו "ד ציון אמיר:** כן, כן בהחלט,
- כב 'השו' קרא:** רק אדוני יגיד לנו בערך את הערכת הזמן שלו, לגבי סיום החקירה?
- עו "ד ציון אמיר:** בערך משהו כמו שעתיים. מה השעה עכשיו? עכשיו יוצאים?
- כב 'השו' קרא:** עוד חמש דקות.
- עו "ד ציון אמיר:** אוקי. אז בואי אני אמקם אותך, ב-24 לאוגוסט 2006, את מתראיינת לחדשות ערוץ 10. זכור לך? אוקי. אנחנו מדברים על ראיון שניתן בחדשות המהדורה בערב, בשעה שמונה בערב, זכור?
- ת: אהה.
- ש: זכור לך. יעקב איילון ורביב דרוקר שם מופיעים, וגם את מתראיינת, זכור לך?
- ת: נדמה לי שגם מיקי חיימוביץ', אם אני לא טועה.
- ש: מיקי חיימוביץ' אני לא רואה אותה כאן. יכול להיות שכן, אבל אני לא רואה אותה כאן. לא רואה אותה כאן, יכול להיות. אוקי? וכאן את בעצם אומרת פעם ראשונה כך: "א' אכן גוללה בפני את הגרסה שלה במלואה, על פני כמה שעות לפרטי פרטים". אז כאן פעם ראשונה, שאת מדברת על זה בתקשורת. מתי פגשת אותה, באיזה תאריך?

בדלתיים סגורות

- ת: לפני כן,
ש: באותו יום.
ת: לא. לא. זה לא היה באותו יום, ככל שאני זוכרת.
ש: זה לא היה באותו יום?
ת: לא.
ש: מתי כן?
ת: כמה ימים קודם.
ש: מספר ימים קודם?
ת: ככל שאני זוכרת.
ש: תגידי, האם יכול להיות,
ת: אני מתקשה להניח שזה היה באותו יום.
ש: אוקי. האם יכול להיות שהראיון שם ניתן במסגרת איזה דיל, שהיה בינך לבין רביב דרוקר, במסגרת איזה דיל שהיה בינך לבין רביב דרוקר, שהוא דואג לך, לסדר לך כאילו איזושהי חשיפה עם סיפור מפורסם, לפגוש את הגב' א' מבית הנשיא, ואת בתמורה תתני לו, ראיון בלעדי לערוץ 10. האם זה היה כך.
ת: חד משמעית לא,
ש: חד משמעית לא.
ת: עוד לא סיימתי.
ש: בבקשה.
ת: חד משמעית לא. אני לא עושה דילים כאלה, אני גם לא,
ש: למה, למה בעצם לא?
ת: עוד לא סיימתי. אני לא עושה דילים כאלה, אני לא, אני לא זקוקה גם לחשיפה הזאת, יש לי חשיפה תקשורתית מאוד, מאוד, גבוהה.
ש: זה נכון,
ת: והמצב שלי מול התקשורת, הוא מצב שבו אני אומרת לא, יותר ממה שאני אומרת כן, כלומר,
ש: גם זה נכון, אני בטוח,
ת: אני לא צריכה להיקלע לאיזושהו מצב נואש, שבו אני עושה עסקה רקובה, בשביל שיינתנו לי להתראיין,
ש: כן, אבל זה פעם ראשונה שנשיא מדינה מעורב בפרשייה מהסוג הזה.
ת: עוד לא סיימתי, אני מאוד מבקשת שיתאפשר לי לסיים, כי אני מרגישה שאני לא מצליחה לסיים, ולא חצי משפט. כבודו אני ממש מבקשת את עזרתך.
כב' השו' קרא: זה טיבה של חקירה נגדית, אבל אנחנו משתדלים.
העדה שלי יחימוביץ' : שמששעים,
עו"ד ציון אמיר: אבל אני מקבל את ההערה ואני אקפיד על זה.
כב' השו' קרא: הוא ייתן לך לסיים.
עו"ד ציון אמיר: אני אקפיד על זה.
ת: טוב, באופן כמובן שזה דבר שאין לו שחר, ואני גם לא עושה עסקאות כאלה, זה בניגוד לטבעי, מעולם לא עשיתי שום עסקה. אני גם לא זקוקה לעסקאות כאלה

בדלתיים סגורות

וכאמור כבר אמרתי, שגם בפרשה הספציפית הזאת, הרצון של התקשורת לראיין אותי היה גדול עשרת מונים, על הרצון שלי להתראיין, וזה גם בא לידי ביטוי במספר נמוך יחסית של ראיונות שהענקתי כאן. כשאני יצאתי מהפגישה עם אי מבית הנשיא, רביב התקשר אלי ושאל אותי איך התרשמתי וסיפרתי לו שהתרשמתי שהיא דוברת אמת ואז רביב שאל אם אני אהיה מוכנה להתראיין אצלו על העניין הזה, אמרתי אחרי שהיא ביקשה ממני באופן מפורש, להיות לה לפה ולהתראיין, היא ממש התחננה לפני לעשות את זה. היא אמרה לי אני לא מסוגלת להתראיין, אני לא, וקיבלתי את זה, אני לא חושבת שהיא הייתה במצב של, היא הייתה פריכה לחלוטין וברור שסיטואציית הראיון למי שאינו מנוסה, היא סיטואציה טראומטית בפני עצמה, הסכמתי להיות לה לפה, ואז רביב שאל אם אני אסכים להתראיין אצלו ואמרתי לו כן.

ש: ואמרת שכן. עכשיו יש לי שאלה, לפני שניכנס לתכנים של הראיון הזה. למה את מגיבה ככה, כאילו אולי זה בסדר בעצם. למה את אומרת, אני בחיים לא הייתי עושה דבר כזה, מול רביב כאילו, הדיל הזה. את דוחה את זה, את כאילו מסתייגת, כאילו הטלתי בך דופי.

ת: כיוון שזה לא היה ולא נברא.

ש: ואם היה, אז יש בזה דופי או אין בזה דופי.

ת: אני לא אוהבת עסקאות כאלה.

ש: את לא אוהבת עסקאות כאלה,

ת: כן,

ש: אז בואי אני אקריא לך מה עולה בפרסום בסדר?

כב 'השו' קרא: טוב, אחרי ההפסקה.

(לאחר ההפסקה)

כב 'השו' קרא: בבקשה.

עו "ד ציון אמיר: דיברנו על הראיון בערוץ 10 ואת, אני מקריא לך איזה פסקה ואני מבקש שתתייחסי אליה. אני רק אומר אולי לבית משפט, אנחנו במסגרת הגשת כל אותם קטעי עיתונות שסיכמנו עליהם, גם כל הפרסומים שהיו סביב ראיונות שלה בעיתונות של העדה, יוגשו במרוכז לבית המשפט.

כב 'השו' קרא: זה מוסכם?

עו "ד ציון אמיר: כן. לא מוסכם, אנחנו נצטרך להגיש הכל מה לעשות.

עו "ד ר' עמיאל: תראה לה את זה.

עו "ד ציון אמיר: סליחה?

עו "ד ר' עמיאל: תראה לה את זה,

עו "ד ציון אמיר: מה, את רוצה שנעבור איתה אחד אחד עכשיו, כל ראיון? כן? ונעבור ונצטט כל דבר?

עו "ד נ' מרום: תראה לה את זה,

עו "ד ר' עמיאל: תראה לה את זה רק.

עו "ד ציון אמיר: מה, הרי מכירים את זה מה. "העובדה שדרוקר נטל חלק פעיל ביצירת הידיעה הבלעדית שלו, לא נראית לעיתונאית לשעבר יחימוביץ', בעייתית כלל ועיקר". לא נראית לך בעייתית?

ת: לא.

בדלתיים סגורות

- ש : לא. ציטוט שלך: "גם אני חציתי את הגבול העיתונאי, לעיתים קרובות ביותר".
ציטוט שלך? ככה מופיע, במירכאות, ציטוט מתוך ידיעה ב"הארץ", ביום 29/08/2006. זה נכון?
- ת : לא רק ציטוט, אלא מבטא היטב את השקפת עולמי שאני מוכנה להסביר אותה.
- ש : שרק אם תוכלי בקצרה, כי הזמן חולף מהר.
- ת : כן.
- ש : מה זה שאת חוצה את הגבול העיתונאי לעיתים קרובות?
- ת : לאורך כל הקריירה העיתונאית שלי, האמנתי שהתקשורת היא לא רק מקום לעשות בו קריירה במירכאות, אלא כלי למימוש השקפת עולם ולהציף בה את העמדות שלי. אמרתי את זה תמיד בגלוי, תמיד גם הצהרתי על העמדות הפוליטיות והחברתיות והכלכליות שלי. אני לא מאמינה בעיתונות אובייקטיבית, אני חושבת שעיתונאי שמצהיר שהוא אובייקטיבי, הוא או משקר, ואז יש לו היידן אגינדה והוא מטעה את הציבור, או לחילופין הוא אדם לא איכפתי, כי אי אפשר להיות אובייקטיבי במדינה השסועה הזאת ולכן הגישה שלי הייתה, ותמיד זה גם היה התנאי המוקדם להעסקה שלי בכל מקום, שכולם יידעו את הדעות שלי, אני סוציאליסטית למשל, זה דבר שחשוב לי שידעו, ושישפטו אותי כעיתונאית הגונה או לא הגונה, על פי המצע הבסיסי הזה, שבו אני משתמשת בתקשורת, כדי להציף את השקפת העולם ואת האמונות שלי. כן, זאת הגישה שלי
- ש : כן מאה אחוז, אז לזה התכוונת שחצית את הגבולות העיתונאיים?
- ת : כן,
- ש : לזה הכוונה?
- ת : כן, כן.
- ש : זאת אומרת את לוקחת נושא שאת מאמינה בו,
- ת : בהחלט,
- ש : ואת ככל יכולתך מציפה אותו בתקשורת, בין אם זה כעיתונאית, בין אם זה כפוליטיקאית לאחר מכן, באמצעות חברים ומקורבים, באמצעות דרוקר, באמצעות כלי התקשורת למיניהם. זה בעצם מה שאת אומרת.
- ת : לא, לא, לא באמצעות חברים ומקורבים. אם אני מחליטה למשל, אני מתנגדת התנגדות עזה להעסקה באמצעות קבלני כוח אדם,
- ש : כן,
- ת : זאת עמדה, שהיא לא אובייקטיבית, היא הייתה עמדה שלי גם בתור עיתונאית. ואז אני עושה הכל, כדי להביא למודעות הציבור, את העוול שבהעסקה באמצעות קבלני כוח אדם. אם באמצעות מומחים, אם באמצעות עובדים שמועסקים בשיטה הזאת וכן, זה קרה לגבי הרבה מאוד נושאים, וזאת הייתה השליחות העיתונאית שלי, והיום זאת השליחות הציבורית שלי.
- ש : אוקי, אז בואי נראה את הדברים שאת אומרת בסדר? אולי לפני הציטוטים וההפניות, את אמרת בחקירה הראשית, שממש ככה קפצת, כנשך נחש, לגבי השאלה, אם פגשת עדות והאם את מודעת לעניין הזה של בעצם שיבוש החקירה ומה מותר להגיד ומה אסור להגיד, וכי? כן?
- ת : אני קפצתי כנשך נחש? מתי?
- ש : כדי לומר, בחקירה הראשית, כאילו כדי לומר את נזרת מאוד, לא לזהם, אפילו השתמשת במילה הזאת נדמה לי,
- ת : כן,

בדלתיים סגורות

- ש : לא לזהם את ההליך, או לא לזהם את העדויות וכן הלאה, אוקי?
- ת : כן.
- ש : זאת אומרת, השאלה שלי היא כזאת. קודם כל את באמת מודעת לזה, שצריך להיות מאוד זהירים, בשעה שיש חקירת משטרה, שמתנהלת באותה שעה נכון?
- ת : אני רוצה להפריד כאן שתי סוגיות שונות.
- ש : לא, תעני מה שאת רוצה, אבל קודם רק לשאלה. את מודעת לכך, האם את מודעת לכך, בזמן כמובן ההתרחשויות, ובכל תיק, לא רק בעניין הזה, שכאשר את מתראינת בתקשורת, או למשל את פוגשת עדים שונים בפרשה הנחקרת, את צריכה להיות זהירה שמא ההתערבות שלך לא תביא לזיהום ההליך ולחשש, חס וחלילה, לשיבוש חקירה.
- ת : לא. יש כאן שני רכיבים לשאלה שלך, עם הפרדה מאוד ברורה. יש הפרדה בפגישות עם אנשים שעשויים להיות עדים, סך הכל אני לא ידעתי שזה יבשיל לכלל כתב אישום, לא היה ברור לי,
- ש : מה זה משנה, יש חקירה.
- ת : יש הבדל בין מפגשים עם עדים והקפדה לא להעביר אינפורמציה בין עד לעד, לבין הפוזיציה הציבורית, שבה, שקורת בנסיבות מסוימות. כלומר לו היינו חיים בעולם אידיאלי, שבו הסוביודיצה נשמרת ובו בפרשה לא מדברים בזה אחר זה ובמסות, מקורביו של קצב, משפחתו של קצב, פרקליטיו של קצב, פוליטיקאים, מכפישים את שמה של הנפגעת, מרוממים את שמו ומדברים על חפותו, לו הסיטואציה הזאת לא הייתה מתרחשת, בוודאי שאני לא הייתי נכנסת לתמונה. אני פועלת על סמך,
- ש : מה זאת אומרת, כאילו אם כולם גנבים,
- ת : על סמך המציאות.
- ש : אז גם אני אהיה גנבה או מה?
- ת : לא.
- ש : זה מה שאת אומרת? אם כולם גונבים, אז גם אני צריך לגנוב? החוק מחייב אותך, אז שיחייב אותך. אחרים לא מתנהגים כזאת, אנחנו נדבר גם על זה. אבל אחרים לא מתנהגים בסדר, למה את צריכה להיכנס לתוך הנישה הזאת, למה את צריכה לראיין עדים, למה את צריכה להיפגש עם עדים ומזהירים אותך, לא להיפגש עם אנשים. נכון שהזהירו אותך?
- ת : לא להיפגש?
- ש : בעדות, וודאי. בעדות שלך, ב-25 למרץ, היא מסתיימת,
- ת : כן,
- ש : והחתימה שלך מופיעה מיד לאחר האזהרה הזאת, את מוזהרת, הוסבר לעדה, כי אסור לה לדבר עם אחרים על נושא החקירה וכי הדבר יהווה שיבוש חקירה, הליכי חקירה, כך מזהירים גם את א' ממשרד התיירות, וכך מזהירים את א' מבית הנשיא, וכך מזהירים את כל מי שנחקר, ואת ממשיכה בשלך, באיך להגיד, את רושמת כדי לזכור?
- ת : כן, אתה פשוט שואל אותי כמה שאלות ברצף ואני רוצה להתייחס,
- ש : בבקשה, בבקשה. אז אוקי, הנה אני עושה הפסקה.
- ת : טוב. הסיטואציה היא קודם כל, המילה גניבה היא לא רלוונטית, כיוון שאני אדם שומר חוק ומעולם לא הפרתי חוק,
- ש : חלילה, אני התכוונתי. אני לא התכוונתי, התכוונתי לומר,
- ת : לכן אני דוחה על הסף את,

בדלתיים סגורות

- ש : לא, לא, אבל את יודעת שלא התכוונתי לזה. התכוונתי לומר, התכוונתי, בואי נבהיר את זה כדי שלא, בואי, אני לא מניפולטיבי אליך, גם את לא תהיי אלי. אני התכוונתי לומר, שהטיעון שלך, ההסבר, התירוץ שלך, שכולם מדליפים מהחקירה ומשמיעים, אז גם אני אצטרף לזה מהצד השני. על זה אמרתי את זה.
- ת : הטיעון שלי הוא שונה לחלוטין, ואני אשמח להסביר אותו. אני נמצאת בפוליטיקה, כדי לעזור לחלש. זאת המטרה שלי. לא כיוון שהחזק תמיד טועה, אלא שלחזק ממילא יש סעד מאוד רחב, גם כספי, גם חברתי. הייעוד שלי כחברת כנסת, הוא להושיט יד לחלש,
- ש : טוב,
- ת : במיוחד, כשהסיטואציה היא כזאת, שבה החזק, במקרה הזה קצב, מגובה בסוללה חסרת תקדים של אמרתי, יחצ"נים, עורכי דין, בני משפחה שאוהבים אותו,
- ש : ולמה את קוראת לי חבורה? לי ולעוה"ד, את אומרת חבורת עורכי הדין האלה, עדת עורכי הדין, אנחנו נפנה. עדת עורכי הדין האלה? היקרנים האלה? המשומנים האלה. למה את מעליבה? מה לא בסדר בזה?
- ת : אדוני, אני מבקשת להשלים את דברי.
- ש : כן.
- ת : קודם כל אני מתנצלת אם פגעתי בך. כשדיברתי, דווקא כשדיברתי על עורכי הדין, דיברתי על כך שמדובר בעורכי דין משובחים, שעולים הרבה כסף, שעולים הרבה כסף ושבהם,
- ש : מאיפה את יודעת אגב מה אנחנו מרוויחים?
- ת : אדוני, שאלת אותי כבר חמש שאלות ולא אפשרת לי להשיב אפילו על אחת.
- ש : הנה. עכשיו אני אתן לך. אני אשב אפילו.
- ת : אני אודה לך.
- ש : בבקשה.
- ת : אני פועלת מתוך אתוס, מתוך אידיאולוגיה, מתוך מה שאני מבינה כאמת וגם, בעיקר מתוך רצון לגונן על אלה שאין להם את אותה סוללה של עורכי דין, שאין להם חבורת בני משפחה שמתייצבת לידם רגשית וציבורית. שאין להם אנשי יחסי ציבור, שאין להם פוליטיקאים שדואגים להם בכנסת, כך אני פועלת תמיד, בוועדת כספים למשל, כשמדובר בענייניו של בעל הון, החדר מלא בעורכי דין, ובלוביסטים ובמומחים מטעם, שמקבלים שכר, ואז אני מרגישה צורך, מבינה שלי אין צורך לייצג את אלה שממילא מיוצגים על ידי עשרות לוביסטים,
- ש : איפה האמת בסיפור הזה,
- ת : אני תמיד, רגע,
- ש : איפה האמת.
- ת : אני תמיד, תמיד אהיה בצד שאינו מוגן. כשיש דיון על פעימה בשכר המינימום במשק, החדר ריק מאדם. הרוח נושבת במסדרונות וכאן אני נכנסת כשליחת ציבור, לגונן על מישהו מופקר, על מישהו לא חזק, בסיטואציה הזאת, אי מבית הנשיא הייתה מופקרת כחיה פצועה בשטח, כשהמון אנשים משסעים נגדה שיסויו חסר תקדים, מכל הריק הזה, אני הייתי היחידה, היחידה שהושטתי לה יד,
- ש : שלי, שלי,
- ת : בסיטואציה הזאת, התפקיד שלי היה לחזק אותה, להיות לה לפה, ולייצג את האמת שלה, כפי שאני מזדהה איתה ומאמינה לה.
- ש : אני נהנה לשמוע אותך, רק טיפה יותר,
- ת : אני מנסה להסביר,

בדלתיים סגורות

- ש : יותר ממוקד ויותר קצר,
- ת : זה היה הכי ממוקד בעולם.
- ש : אבל יש, עדיין מפריע, מפריע שאת שמה דגש על החלש וזה, אני מבין את זה, יש בזה משהו מאוד רומנטי,
- ת : זה לא רומנטי בכלל,
- ש : העמדה, לא, לא הסיפור פה רומנטי, אני מדבר על איך שאת מציגה את הדברים, יש בזה משהו מאוד רומנטי, רובין הודי כזה, זה בסדר, אבל אני הייתי הולך עם האמת, יותר מאשר עם העניין הזה. את מקבלת לשיחה את א' מבית הנשיא, ואת מיד יוצאת בכותרות ענקיות, זה לא ייאמן, אני אראה לך אותן עכשיו. את יוצאת עם כותרות ענקיות, שהיא אומרת אמת. שהיא, דוגמא, בבקשה. בואי תראי, כי צריך גם להגיש את זה. מיד, ב-25 באוגוסט, יום לאחר שפגשת אותה כנראה, "יחימוביץ' נפגשה עם א' והכריזה, אני מאמינה שהיא נאנסה". כן, מה זה? "היו לי מפגשים עם הרבה נאנסות, וככל שידיעתי מגעת, היא דוברת אמת באופן חד משמעי". מה זה. מה זה, איזה שיפוט מהיר יש לך, בתעבורה זה יותר, הולך יותר לאט, מאשר את עשית פה, בדיני נפשות.
- ת : אני יכולה לענות?
- ש : פגשת אותה אתמול, למחרת כבר כל כותרות העיתונים. אין תחנת רדיו, עכשיו תקשיבי מה שאני אומר לך טוב, בבקשה, על מספר הראיונות שלך. את התראיית מאותו רגע במשך יומיים, לא ירדת משום תחנת רדיו, איזוטריית ככל שתהיה. מדן ועד אילת. אני אומר לך, את התראיית בשבע בבוקר, ובשבע ושבע דקות, ובשבע ועשרים דקות, ובערוצי טלוויזיה, וכל העיתונים מצטטים אותך, זה היה מתקפה, קמפיין מטורף לגמרי, נגד הנשיא המכהן באותה שעה. לא עשית לו שום הנחה ואת יודעת לעשות את זה טוב. את הרשעת אותו ב-25 לאוגוסט, הרשעת אותו. יום אחרי שפגשת, אז את מתפלאות שבחקירה של הנשיא, רונית עמיאל, גב' עמיאל מקריאה לך את גרסתו שהוא מדבר עליך הכוהנת הגדולה? את היית כוהנת גדולה. איך עשית את זה. את אדם רגיש, לזכויות של נאשמים אולי, של בני אדם, איך הרשעת אותו?
- ת : אני יכולה להשיב?
- ש : כן.
- ת : טוב. ראשית אני עומדת מאחורי הדברים. אני מאמינה ל- א' מבית הנשיא, אני גם מאוד מצטערת שהעדות שלה לא הגיעה לבית המשפט. אני חושבת שזאת טעות, אני חושבת שלו היא הייתה יושבת כאן ומדברת, היא הייתה, אני מאמינה שיש סיכוי שהיא הייתה זוכה גם לאמונם של השופטים, וכשהתראייתני ואני אמרתי שאני מאמינה ל-א' מבית הנשיא שהיא נאנסה, התכוונתי לכל מילה, אני עודי מאמינה לכל מילה שלה. הצורך וההכרח, ממש הכרח מבחינתי, ובוודאי אחרי שהיא ביקשה זאת ממני, לבוא ולומר א' מבית הנשיא נאנסה, היא דוברת אמת, הנשיא אינו דובר אמת, בא בקונטקסט שבו עשרות בני אדם לפני, לרבות פרקליטים, לרבות פוליטיקאים, לרבות יחצ"נים, לרבות קרובי משפחה, באו ואמרו היא משקרת, היא מופקרת, היא לא אמינה, היא סחטנית, הוא חף מפשע,
- ש : האם ראית חומרי חקירה כשאמרת את זה? שלי,
- ת : כלומר, אני מבקשת להשלים. כלומר, כבוד השופטים, הסיטואציה הזאת, שבה אני באה ומגוננת עליה, בכל הכוח, היא באה לתוך סערה מוחלטת של השמצות והכפשות וקביעות מהצד ההפוך, כאילו היא הפושעת, וכאן מדובר באדם זך וחף מפשע. בתוך הקונטקסט הזה, ואף פעם אני לא מתעלמת מקונטקסט ולא פועלת בחלל ריק, בתוך הקונטקסט הזה, העובדה שאני לבדי, לבדי מול הרבה מאוד אנשים, באתי ואמרתי אני מאמינה ל- א' מבית הנשיא, אני חושבת שהייתה כאן חשיבות גם לה, לחזק אותה, שזאת הייתה המטרה שלי, ויותר מזה, אני רוצה לומר בכנות,

בדלתיים סגורות

- ש : כן,
- ת : אני חשבתי, אני חושבת גם היום, שחלק מההכפשות הקשות, לרבות המצאות שלא היו ולא נבראו על קלטות שלא היו ולא נבראו, שבהן היא לכאורה עוסקת בזנות וכל מיני דברים איומים ונוראיים, שהיא נאלצה לעמוד בהם, אני חושבת שהדבר הזה היה מכוון, אני חושבת שהאנשים, חלק מהאנשים סביב קצב הבינו שמדובר בעברייך רצדביסטי, הם הבינו שיבואו תלונות נוספות ואני חושבת שחלק מהמאבק ומההכפשה של א' מבית הנשיא, נועדו כדי להרתיע מתלוננות,
- ש : את שמה לב שאני לא מפסיק אותך,
- ת : מתלוננות נוספות, חשוב לי לומר לכבוד השופטים, לכן בכל ראיון שלי, ביקשתי שאם יש מתלוננות נוספות, יפנו למרכז הסיוע, תוך שאני נותנת את מספר הטלפון של מרכז הסיוע,
- ש : אני לא יודע מה, אני לא יודע,
- ת : ומנסה ליצור איזשהו משקל נגד, שהוא זעיר,
- ש : בסדר הבנו,
- ת : יחסית למה שהיה.
- ש : אני לא יודע, שלי אני לא יודע, כשאני שומע אותך, אני לא יודע מה יותר גובר אצלך, איזה סוג של שנאה יוקדת כלפי האיש שיושב כאן? כן, או איזה סוג של סדר יום, או אג'נדה פמיניסטית, שפוגעת בשיקול הדעת שלך. הרי בסיפור של א' מבית הנשיא, הרי בסיפור של א' מבית הנשיא, ישבו מיטב, ואף אחד לא יאשים אותם שהם עשו הנחות למר קצב. לא עשו לו הנחות, ישבו מיטב המוחות המשפטיים בפרקליטות המדינה, שאמרו את הדבר הבא, מפי, היועץ המשפטי אמר את זה, בראיון לפגוש את העיתונות הוא אמר את זה, ובכל הזדמנות הוא אמר את זה. הוא אמר שאת א' מבית הנשיא, הורידו לגמרי מסדר היום, בלי שום קשר להסדר הטיעון. לא יכלו לבסס עליה שום ממצא, אני לא אכנס ואין טעם להיכנס, נו באמת, אתם רוצים עכשיו לנהל את זה על א' מבית הנשיא? ננהל את זה על א' מבית הנשיא, חבל שלא הבאתם אותה כעדה, או האשמתם. אז את מבינה מה שאת אומרת? יושב היועץ המשפטי, מתי, מתי את תקבלי, אני קראתי דברים שלך שאת מתהדרת ובצדק, ותומכת בשלטון החוק, ושצריך לחזק את שלטון החוק. כשזה נוח, אז את הולכת לשם ומאה אחוז, פה מה את אומרת? שמזוז לא בסדר, שהוא לא העמיד לדין על א' מבית הנשיא, את תופסת את מה שאת אומרת? איך נוכל להתייחס ברצינות, למה שאת אומרת, תיכף כשנגיע ל- א' ממשרד התיירות.
- ת : טוב, שאלת אותי שתי שאלות. אחת לגבי שנאה יוקדת לאיש, אני חייבת לומר שלא הייתה בי מעולם שנאה למר קצב, גם לא הייתי שותפה לקנאה שעלתה מהמחנה, אחרי שפרס לא נבחר לתפקיד הנשיא וקצב נבחר, לחלוטין אין לי, לא הייתה לי שנאה כלפיו ואפילו במידה מסוימת, העובדה שעמדותיו הכלכליות, הן עמדות חברתיות יותר ממה שמקובל בליכוד, הייתה עובדה שגרמה לי גם לאהוד אותו מעט. זאת אומרת שנאה בוודאי לא הייתה כאן. לא הייתה לי אג'נדה מוקדמת נגדו, עד לעניין הזה.
- ש : עד לאיזה שלב, עד איזה שלב.
- ת : עד למסכת התלונות, בגין תקיפה מינית.
- ש : איזה, איזה, תמקמי אותי.
- ת : אפילו, בוא אני אגיד לך במדויק,
- ש : תמקמי אותי,
- ת : אפילו אחרי סיפור א.כ. שידעתי שיש סיפור כזה, עדיין חשבתי במידה מסוימת, שמדובר באירוע בדיד, שאולי היה לו איזה CRASH על א.כ, זאת אומרת לא סימנתי אותו מאז,

בדלתיים סגורות

- ש : מה זאת אומרת, אבל כשאת אומרת,
- ת : רגע, רגע, סליחה אדוני עוד לא סיימתי. שאלת אותי שתי שאלות, עוד לא הספקתי לענות על הראשונה. כלומר, באמת חשוב לי לומר שלא הייתה לי אג'נדה שלילית, כלפי מר קצב,
- ש : טוב.
- ת : בדבר הנוסף, קראת לזה אג'נדה פמיניסטית מטורפת, אני רואה בעצמי אדם מאוד שפוי ושקול, אני מחויבת להשקפת עולם בכל מיני תחומים, בוא נגיד שאני סוציאליסטית לפני שאני פמיניסטית ואני חושבת שאני פועלת באופן מדוד. בעניין שלטון החוק, אכן אני חסידה של שלטון החוק,
- ש : אז למה את לא מקבלת את ההכרעה שלהם בעניין א' מבית הנשיא?
- ת : ונאבקת למען שלטון החוק, זה כמובן לא אומר שכל החלטה שהיא בין אם היא תתקבל בבית משפט, בין אם היא תתקבל על ידי היועץ המשפטי לממשלה, היא לעולם, לעולם נכונה, עדיין אני רואה בעצמי מי שתפקידה במסגרת עבודתה הפרלמנטרית, לגונן על חוסנו של בית המשפט.
- ש : אוקי. אפשר להמשיך?
- ת : לא. עוד מילה. ובעניין א' מבית הנשיא, כבר אמרתי, אני חושבת שזאת הייתה טעות לא להביא אותה לדוכן העדים. האמנתי לה, אני עדיין מאמינה לה, ואני רוצה לומר שיש הבדל גדול בין החלטה שלא להביא בחורה כעדת תביעה במשפט, שהיא נסמכת על שיקולים פליליים ועל שיקולים של הוכחה בבית משפט, לבין עמדה ציבורית, שזאת העמדה שאני הפגנתי. לבוא כאדם וכנבחרת ציבור ולהגיד, אני מאמינה לאישה הזאת, זאת זכותי המלאה ואגב אני חייבת לומר לסיום,
- ש : כן,
- ת : שעל הטענות שאתה מטיח בי כלפיו, הוגשו נגדי תלונות לוועדת האתיקה של הכנסת.
- ש : הוגשו תלונות.
- ת : כן.
- ש : טוב.
- ש : **כב' השו' קרא:** גב' יחימוביץ' אנחנו נבקש את רשותך חמש דקות, אפילו פחות, שתי דקות מאחורי הדלת, אנחנו נקרא לך בסדר? אני רוצה להחליף כמה מילים פה עם הצדדים ואני רוצה שזה יהיה שלא בנוכחותך.
- ת : בסדר גמור.
- ש : **עו"ד צ' אמיר:** בסדר. עכשיו תראי, קיבלתי פה איזושהי עצה לנסות ולקצר קצת, אז אנחנו נקצר בעניין הזה בסדר? אבל אני רוצה כמה משפטים קצרים שתגידי לי מה את חושבת עליהם: "אני מאוד לא רוצה שהוא ייצא מזה בשלום, ולכן אני נוקטת כאן צעד כל כך חד משמעי". את יודעת מתי את אומרת את זה? לא בזמן שהחקירה הסתיימה, לא בזמן שהוגשה איזה טיוטת כתב אישום, לא בזמן השימוע, לא בזמן הסדר הטיעון, כלום. את אומרת את זה, ב-27 לאוגוסט, יומיים שלושה אחרי שנפגשת עם א' מבית הנשיא, את אומרת: "אני מאוד לא רוצה שהוא ייצא מזה בשלום, ואני אנקוט כל צעד, כדי שזה יקרה בצורה חד משמעית". מה זה.
- ת : להסביר?
- ש : כן. אני אומר לך שאת מנהלת קמפיין, תתייחסי למשפט הזה, את מנהלת קמפיין נגד קצב בסיפור הזה, בלי קשר לעובדות, בלי קשר לבירור, תוך כדי שיבוש החקירה שהתנהלה באותה תקופה. מה את אומרת על זה?
- ת : ראשית, כשאני מנהלת קמפיין אני מנהלת קמפיין ואני יודעת לנהל קמפיין, ובגלל זה גם אני מצליחה ואני מחוקקת הרבה חוקים וכן הלאה. זה לא קמפיין,

בדלתיים סגורות

לו הייתי רוצה להוביל קמפיין, הייתי מובילה אותו על פני השנים, בעקביות, אם אתה תבדוק למשל את כמות הראיונות שהענקתי בעניין קצב, לעומת כמות הראיונות שהענקתי בעניין שוק ההון, יחסי עובד מעביד וכן הלאה, היית מגלה שמדובר בדבר שהוא בטל בשישים, לעומת הפעילות הציבורית שלי,

ש: נגיד,

ת: מבחינת הכמויות, לא מדובר בעובדה. אני באמת מתראינת הרבה, אני טובה בזה, יש לי נגישות לתקשורת, והעובדה שמדובר ביומיים שבהם התראיינתי וכמעט שלא יספתי, ככל הזכור לי, מעידה שלא מדובר בקמפיין. עכשיו כן, אני אומרת את האמת, אני רוצה שהוא יורשע. אני מאמינה לנפגעות, אני מאמינה שהוא אשם.

ש: אוקי, בסדר.

ת: אני מאמינה שהוא, רגע עוד לא סיימתי אדוני,

ש: כן,

ת: אני מאמינה שהוא עבריין מין,

ש: סדרתי,

ת: אמרתי כבר, רצידיביסט,

ש: כן,

ת: ואני רוצה להוסיף שוב, שהכל בקונטקסט,

ש: מאה אחוז,

ת: בקונטקסט שבו, כל מי שמתראיין, כולל פוליטיקאים אומר, שהוא מקווה שקצב יתגלה כחף מפשע, אני אומרת, אני מאמינה לנפגעות ולא לנאשם.

ש: את יודעת מה את אמרת על זה עכשיו? את יודעת מה אמרת על זה באחד הראיונות שלך? הקלישאות האלה שאדם זכאי עד אשר תוכח אשמתו, ככה בזלזול אמרת על האמירה הזאת. את אמרת הקלישאות, רוצה את הציטוט המדויק? אמרת הקלישאות,

ת: כן,

ש: את רוצה את הציטוט המדויק?

ת: כן.

ש: בבקשה. אני אראה לך את הציטוט המדויק. תראי איך את אומרת, זה פשוט לא ייאמן. פשוט לא ייאמן. תראי באיזה זלזול את מדברת, על מושגי יסוד בחברה דמוקרטית, ואת דמוקרטיה וליברלית גדולה, תראי מה את אומרת. את אגב, באותה נימת זלזול מדברת, את יודעת גם על מה? גם על הכלל של סוביודיצה, ככה את אומרת בראיון: "שלא יקפצו לי עם העניין של הסוביודיצה עכשיו, זה מקומם אותי שמדברים על הסוביודיצה עכשיו".

ת: אדוני, אם אתה כל כך,

ש: ככה את אומרת.

ת: אם אתה כל כך מכבד סוביודיצה, מדוע התראיינת כל כך הרבה?

ש: אני אענה לך תיכף,

ת: בזכות הויכוח שלך,

ש: אני אענה לך, אני אענה לך תיכף.

כב 'השו' סוקולוב: אתה עוד פעם נסחף עו"ד אמיר.

עו"ד ציון אמיר: אוקי, אוקי.

בדלתיים סגורות

- ת: סוביודיצה היום, זה כלל שלא מתקיים בכלל.
- ש: שלי,
- ת: לו הוא היה מתקיים, לא היו דיונים במהלך משפט דרעי, על משפט דרעי, ולא היו דיונים במהלך משפט קצב על משפט קצב. אתה היית רוצה שהסוביודיצה תחול, רק כשמדברים לטובת הנפגעות, והיא לא תחול כלל, כשמדובר על החשוד, או על הנאשם, לכן אני רוצה שתודיע לי אם אתה בעד סוביודיצה או נגד סוביודיצה, כי אם כן,
- ש: דעתי האישית? אני בעד סוביודיצה מוחלט.
- ת: גם אני,
- ש: אם את שואלת לדעתי,
- ת: גם אני בעולם אידיאלי, חושבת שצריך סוביודיצה, ושאתם רמסתם,
- ש: ואני גם בעד דלתיים סגורות.
- ת: לחלוטין,
- ש: אוקי עכשיו,
- ת: אתם רמסתם לחלוטין את הסוביודיצה,
- ש: איזה רמסתם,
- ת: אני נכנסתי אחרי רמיסה מאסיבית שלכם, את הסוביודיצה,
- ש: איזה, שלי תעצרי רגע,
- ת: אז לבוא ולדבר איתי עכשיו על סוביודיצה, אחרי כל מה שעשיתם, כל מה שעשיתם, הראיונות, על קדושתו ועל חפותו,
- ש: שלי תירגעי רגע,
- ת: בני המשפחה, עורכי הדין, יח"צנים, פוליטיקאים, אתם אמרתם בלב את המילה סוביודיצה כשיצאתם לקמפיין של הכפשה?
- ש: כן אני אמרתי, כן,
- ת: נגד נערה צעירה? מתי,
- ש: מה זה נערה צעירה, היא בת שבע עשרה, בת כמה היא?
- ת: שאני הגעתי והגנתי עליה,
- ש: מה זה נערה צעירה, רגע,
- ת: אז פתאום התעוררה הסוביודיצה,
- ש: אי אפשר להפסיק אותך גם ככה,
- ת: עכשיו הפסקתי.
- ש: עכשיו אפשר להפסיק אותך?
- ת: לא, כי יש גבול לצביעות באמת.
- ש: אז בואי אני אגיד לך,
- ת: באמת יש גבול, פתאום סוביודיצה זה דבר קדוש, שאתם אלה שמפירים את הסוביודיצה בלי הפסקה ובלי בושה, אז תחליטו.
- ש: אז תקשיבי טוב. אני רק יגיד לך, אני לא רוצה להתעמת איתך, ואני לא רוצה להשיב לך,
- ת: גם אני לא אגב,

בדלתיים סגורות

- ש : ואני לא רוצה להשיב על שאלות שלך כאן, אם תרצי במקום אחר, אבל לא כאן. כאן רק את תשיבי לשאלות. אבל אני רק אגיד לך דבר אחד לגבי השאלות של,
- ת : השבתי לשאלה.
- ש : של סוביודיצה, אין שום בעיה. אני אומר לך, שמי שבודק את הראיונות של מתלוננות, שיצאו וחשפו את עצמן, בלי שזיהו את הפנים שלהן, מקורבים שלהם, הדלפות מחקירה, שימוש באנשים מוכשרים כמוך, ועוד אחרים שדיברו ודברו את כל המתלוננות, לא כל, את אי מבית הנשיא ו-אי ממשדד התיירות אולי, הקמפיין הזה היה מטורף. אנחנו היינו גיוקים קטנים לעומת הקמפיין שאתם עשיתם נגדנו. אני אומר לך את זה.
- ת : אני רואה את הדברים באופן שונה לחלוטין,
- ש : אוקי, עכשיו,
- ת : ואם תיקח כמותית, כמו שאתה יודע לעשות כמותית, את כמות הראיונות האין סופית שכולכם הענקתם, בזה אחר זה,
- ש : מה רצית שאני,
- ת : הילדים המשפחה,
- ש : מה רצית שיקרה, מה רצית שיקרה,
- ת : לעומת הראיונות,
- כב ' השו ' שבח :** עו"ד אמיר, אדוני יעבור בבקשה לחקירה על הנקודות העובדתיות.
- עו " ד ציון אמיר :** אני מנסה,
- הנאשם : עו"ד אמיר, לקחתי יחצ"ן, חצי שנה אחרי שלי יחימוביץ' בפרשה הזאת.
- העדה שלי יחימוביץ' : רק ייאמר שמעולם לא היה לי יחצ"ן וגם אין לי ...
- הנאשם : חצי שנה אחר כך אני לקחתי יחצ"ן. אני הנאשם, לקחתי חצי שנה אחר כך יחצ"ן.
- כב ' השו ' קרא :** מספיק. מר אמיר, אולי אדוני בכל זאת, יתנהל ברוח העצה שהצענו.
- עו " ד ציון אמיר :** אוקי, קיבלתי.
- כב ' השו ' קרא :** המלצנו.
- עו " ד ציון אמיר :** קיבלתי. תשמעי, אני רוצה לסכם את העניין הזה בלי לחזור לזה. אני אומר לך, שאני חושב שלא באת מוכנה לדבר אחד, לראות את כל קטעי העיתונות, ואת כל הראיונות שלך. לא את הכמות שלהם, לא את הדברים החמורים שלך, עד כדי כך, שאת מכירה את המכתב הזה של רז ניזרי, העוזר של היועץ המשפטי, את מכירה אותו?
- ת : אם ברשותך,
- ש : מפליא אותי שהוא לא שלח העתק אליך בעניין הזה, לכן אני שואל אם ראית אותו. הוא מתייחס אליך.
- ת : תן לי, תרשה לי לקרוא אותו.
- ש : בבקשה. רק את ההערה שלי, אם את יכולה לא לעיין בהערה שלי. בסדר הוא קצר, שתי שורות.
- ת : כן. אני לא מכירה אותו,
- ש : את לא מכירה את המכתב הזה?
- ת : לא.
- ש : תראי, גם רז ניזרי, אני מקריא את המכתב הזה כן : "במענה לפנייתכם שבסמך, אבקש להשיבכם, על דעת היועץ המשפטי כדלקמן. פגישתה של חברת הכנסת

בדלתיים סגורות

שלי יחימוביץ' עם א', המתלוננת והבעת עמדה פומבית בדבר מהימנות גרסתה, בעיצומה של החקירה המתנהלת בעניין, לא היו במקומן". לא היו במקומן, נקודה. זה חמור מאוד.

- ת: להשיב עכשיו?
- ש: לא, לא. עכשיו אני רוצה לשאול אותך, כי עכשיו נרד לפרטים. עכשיו אני ארד איתך לפרטים, כפי שכבוד השופטת כאן, לפרטים עצמם,
- ת: אני מבקשת אדוני, אתה הראית לי מכתב, וביקשת את תגובתי.
- ש: וודאי, וודאי, את עונה על זה. אני רק אומר לך, שאלה כללית, כי תיכף נרד לפרטים. שאת בעצם פעלת, כמין, איך לקרוא לזה, מרכזנית במרכאות, שדרך זרמה והתנקזה אינפורמציה פנימה והחוצה, לאורך כל הדרך הרלוונטית הזאת, מרגע שפגשת את א' מבית הנשיא, ועד שפגשת את א' ממשרד התיירות וכן הלאה. מה דעתך. ולכן המכתב של היועץ המשפטי לממשלה, שבעדינות רבה שומר על כבודך ואומר, לא היו במקומן. אני חושב שאולי היה כדאי גם לחקור בעניין הזה, אבל לא נחקרת בעניין הזה.
- ת: ראשית למכתב. זכותו של היועץ המשפטי לומר שהתנהגותי אינה במקומה. אני רואה בזה הערה מתחום הסדר והניקיון, לא מתחום הפלילי בוודאי וכבר אמרתי לך, שתלונות ברוח הדברים שאתה מטיח כלפי, הוגשו נגדי לוועדת האתיקה של הכנסת, שדנה בתלונות האלה בכובד ראש, קבעה שזאת שליחותי הציבורית וזאת סמכותי המלאה לעשות את הדברים ושגם על הדברים האלה, חלה עלי חסינות מהותית. כלומר, דחתה את התלונות האלה על הסף.
- ש: טוב, בסדר אוקי.
- ת: זה בעניין,
- עו "ד ר" עמיאל: בפרשה הזאת?
- העדה שלי יחימוביץ' : בפרשה הזאת, כן.
- עו "ד ציון אמיר: אוקי, בסדר.
- ת: בפרשה הזאת הוגשו נגדי תלונות, הן נדחו על ידי וועדת האתיקה, שהיא וועדה אה פוליטית שמורכבת מנציגים,
- ש: אז לא היית צריכה לומר קודם, שבעצם, לא היית צריכה לומר קודם לכן, בתשובה של השאלה חס וחלילה, לא העברתי אינפורמציה, כן העברתי, יש לך חסינות,
- ת: לא, לא, לא, רגע.
- ש: יש לך חסינות מהותית,
- ת: לא, לא.
- ש: ובזה נגמר העניין.
- ת: לא, לא. זאת הייתה תשובה למכתב שהראית לי. תשובתי לשאלתך השנייה, שבה אמרת שפעלתי כמרכזנית,
- ש: אגב, מי זה יושב ראש וועדת האתיקה?
- ת: בתקופה שענייני נדון, זה היה חיים אורון בכנסת הזאת,
- ש: חיים אורון. והיום זה את נכון?
- ת: היום זאת אני, כן.
- ש: בסדר. רציתי רק לדעת.
- ת: כן.
- ש: גיומס, אורון.

בדלתיים סגורות

- ת: זה היה גיומס בקדנציה הקודמת, כשהחברים הנוספים בוועדה, הם תמיד מקשת כל המפלגות הפוליטיות.
- ש: לא סתם, תהיתי מי שם, בסדר הלאה.
- ת: גם היום אגב, החברים הם מכל קשת מהפלגות.
- ש: כן.
- ת: זה בעניין המכתב של היועץ המשפטי לממשלה, שאני יכולה לקבל נזיפה על סדר וניקיון, אבל אני לא מקבלת, ברור שאין כאן שום אישום, או אמירה שפעלתי באופן לא תקין. עכשיו, בעניין האשמתך שאני מרכזנית שדרכה התנקזה אינפורמציה פנימה והחוצה, אני חוזרת ואומרת. מעולם, מעולם לא העברתי, ולו בדל של אינפורמציה, בין העדות במשפט. זה לא נעשה, לא במרומז, לא באופן חלקי, מעולם זה לא נעשה, וכל הדברים,
- ש: האם נאמר,
- ת: וכל הדברים שנעשו, נעשו בפומבי, בריש גלי, בלי להסתתר, לא מאחורי הקלעים.
- ש: ושיבוש בריש גלי הוא שיבוש כשר? כשאת אומרת בתקשורת בריש גלי, כמה פעמים נאנסה מתלוננת, זה לא, זה לא העברת אינפורמציה חמורה החוצה שיכולה לשבש? איפה נעשו מעשי האונס, המיקום שלהם? מה בדיוק המעשים המגוונים שנעשו, את דיברת על דברים כאלה ומסרת אינפורמציה מהסוג הזה, את יודעת את זה?
- ת: אני לא זוכרת,
- ש: זה לא שיבוש?
- ת: אני לא זוכרת ראיון שבו נקבתי ממש,
- ש: במספר מעשי אונס. א' מבית הנשיא נאנסה בבית הנשיא מספר פעמים.
- עו "ד ר" עמיאל: מספר פעמים.
- עו "ד ציון אמיר: כן, בואי אני אקריא לך. סתם דוגמא אחת. "אנחנו מדברים על עבירה פלילית חמורה. חמורה של אינוס, שימוש בכוח, כמה פעמים, קשת רחבה של עבירות מין. שימוש בסמכות". אני יכול להביא לך עוד ציטוטים רבים אחרים.
- עו "ד ר" עמיאל: לזה אתה מתייחס?
- עו "ד ציון אמיר: וודאי.
- עו "ד ר" עמיאל: זה מה שביסס את השאלה שלך?
- עו "ד ציון אמיר: וודאי. בודאי. "תפס בחוזקה בידה, הוא אווז את היד שלה, לוקח אותה, מוביל אותה". בראיון במקום אחר בעיתון ה"ארץ". מה אנחנו מדברים כאן. ואחר כך באמת, יש משיכת ידיים. איזה הפלא ופלא, יש עדויות שבאות ומתארות, את מעשה האינוס ומשיכת ידיים למשל. או שינויים בגרסה, אני אתן לך עוד דוגמא. שינויים בגרסה של עדות, בגרסה המתפתחת, מופיעות בגרסה שלהן במשטרה, אחרי הראיונות והדברים שאת משמיעה, או הפגישות שלך איתן. ועכשיו נרד לפרטים האלה, את רוצה שנרד אליהם?
- ת: אני רוצה קודם להשיב על השאלה. יש הבדל מהותי ביותר, בין ראיון שבו אני אומרת היא נאנסה ונאנסה כמה פעמים, לרבות שימוש בכוח, לבין תרומה של פרטים, שיש בהם כדי להוות שיבוש חקירה. וגם היום בדיעבד, בעניין א' מבית הנשיא בודאי, זכורים לי כל מיני פרטים, שמעולם מעולם לא הבאתי אותם לידי ביטוי בתקשורת, כדי לא לחבל בחקירה. השאלה שלך נוגעת בעצם לאותה שאלה שאתה שבו ושואל אותי, איך העזת לבוא ולומר, שהיא נאנסה, ולשבש סוביודיצה וכן הלאה, ועל השאלה הזאת אני חושבת כבר עניתי לך, גם עניינית, גם אידיאולוגית וגם מעשית, אני מאוד שלמה עם מה שעשיתי.
- ש: אוקי. תגידי לי משהו, הרב לאו אומר לך משהו?

בדלתיים סגורות

- ת: כן.
- ש: כן? את התנגדות למועמדות שלו לנשיאות ב-2005.
- ת: בהחלט.
- ש: נכון?
- ת: כן.
- כב 'השו' שבח:** מר אמיר, אדוני שכח את העצות שלנו,
- עו "ד ציון אמיר:** לא דווקא זה נושא חשוב. דווקא זה נושא חשוב. אני לא נכנס לפרטים כמובן, אבל את העמדת לו, בלשון הכי בוטה שאפשר להגיד, זה היה איוס, זה היה סחיטה באיומים ממש, העמדת לו אקדח מול הרקה, אם אתה לא מסיר את המועמדות לנשיאות, אני אחשוף דברים שאני יודעת. בסדר? עד לפה את מסכימה איתי, זה היה האמירות?
- ת: לא.
- ש: לא אמירות. בואי, הנה.
- ת: אני לא מסכימה עם האישומים הפליליים שיש,
- ש: אה תורידי אותם סליחה, סליחה. האמירות העובדתיות האלה נאמרו, שמא יבולע לך. אל תיקחי אותי להתחיל לצטט.
- ת: אני לא, אני לא יכולה, אני לא יודעת אם הדברים האלה נאמרו.
- ש: את לא יודעת?
- ת: אני יכולה לתאר את הסיטואציה.
- ש: בבקשה. בבקשה, בואי תראי. "לפני כשבועיים איימה", אני מצטט, "על הרב לאו, שבמידה ויתמודד על הנשיאות, עלולות לצוף בעניינו פרשות מהעבר, כאלה שלא פורסמו". ואז בא ציטוט.
- ת: אני מציעה שתצטט אותי.
- ש: וודאי שאני אצטט. "אני ממליצה לרב לאו בחום, שלא להתמודד". זה כמעט ביטוי סיציליאני, "אני לא אגיד מה הדברים שאני יודעת. ברור לחלוטין שלא הייתי עושה דבר, אלמלא הייתי יודעת שאני על קרקע מוצקה. לא הייתי מרשה לעצמי אומרים לי אם את יודעת משהו תלכי למשטרה". סוף ציטוט. זה עיתון ה"ארץ" אני חושב. את מבינה מה שאת עשית, אבל מה שמעניין אותי זה הדבר הבא. למה לא באת, הרי את יודעת על הנשיא קצב, משנת 90 או 89 לפי אחת הגרסאות שלך מ-א.כ, ואת אומרת דברים איומים, את תיארת את הדברים ש-א.כ סיפרה לך, אני לא אחזור על התיאורים שלך על הביטויים שלך. איך את לא באה, אם זה באמת נכון ושמעת את הדברים האלה והאמנת לה, היית נוהגת באותו מנהג. באה לקצב בשנת 2000 ואומרת לו תסיר את המועמדות שלך לנשיאות, אחרת אני אספר סיפורים כאלה. למה לא עשית את זה?
- ת: מכמה סיבות. אני אבקש לפרט במקרה הזה. ראשית, הסיפור של א.כ בשעתו, היה סיפור בדיד. לא ידעתי שמדובר בדפוס חוזר אצלו. דבר נוסף, א.כ הביעה רצון מפורש וחד משמעי, שהדברים האלה לעולם לא ייצאו.
- ש: אל תחשפי את א.כ, רק תבואי אליו תאמרי לו אני יודעת, כמו שעשית עם הרב לאו, לא לחשוף שמות.
- ת: אני מבקשת מאדוני, שאלת אותי שאלה והיא שאלה נכבדה והיא באמת ראויה לתשובה ואני מבקשת להשיב עליה. כאן, לפני שהיו הבחירות לנשיאות, היה מדובר רק בסיפור אחד של אישה אחת שהכרתי, לא ידעתי שמדובר בדפוס חוזר ואותה אישה, הביעה רצון חד משמעי שהסיפור הזה לעולם לא ייצא ויש לי כבוד עצום לרצונן של נפגעות, שלא, לאנוס אותן, להתלונן בניגוד לרצונן. וכבר אמרתי,

בדלתיים סגורות

אני מכירה בזכותה של מתלוננת, לנצור את התלונה לעד בליבה ולא לתת לה פומבי.

אוקי,

ש :

[Redacted]

ת :

[Redacted]

ש :

[Redacted]

ת :

[Redacted]

ש :

[Redacted]

[Redacted]

ש :

[Redacted]

ת :

[Redacted]

ש :

[Redacted]

ת :

[Redacted]

ש :

[Redacted]

ת :

עזבי [Redacted] שאלתי רק כדי לראות מדוע את לא עשית, אז אני רוצה להבין ממך, שאת בעצם, את רוצה להגיד לי, שעד שנת 2000, השנה שבה קצב נבחר להיות נשיא, יולי 2000, את חשבת שיש רק מעשה בדיד אחד, של א.כ נגדו.

ש :

לא היה לי,

ת :

את תתחייבי על זה עכשיו.

ש :

לא. לא היה לי יסוד לחשוב אחרת.

ת :

לא היה לך יסוד לחשוב אחרת. מעולם לא שמעת שום דבר אחר, עד יולי 2000, אמת? זה מה שאת אומרת.

ש :

לא. האמת היא ששמעתי שמועות.

ת :

אה שמעת שמועות,

ש :

אבל לא התייחסתי אליהן.

ת :

אז אם שמעת, אם שמעת, אני לא רוצה להתייחס לשמועות וזה,

ש :

כן,

ת :

אבל אם שמעת שמועות, זה עוד יותר מחדד את השאלה, איך לא הגעת ב-2000, מה שאומר שהסיפור שלך, על חברתך הטובה א.כ מימים ימימה, הוא לא כל כך מדויק נקרא לזה ככה, או הניואנסים שם לא כל כך מדויקים, או את יודעת בדיוק במי מדובר, מי זאת א.כ, ולכן את לא עשית עם זה שום דבר עם הסיפור הזה. כנראה שזה היה כך.

ש :

כל המשפטים שאמרת עד עכשיו אינם נכונים, בזה אחר זה, ואין להם קשר למציאות.

ת :

בדלתיים סגורות

- ש : אוקי. עכשיו בואי רגע אחד נחזור לעדות שלך. את מגיעה למשטרה ביום, סליחה מגיעים אליך נכון?
- ת : כן,
- ש : לביתך.
- ת : כן,
- ש : ב-25 למרץ 2007. כן, לפני כן עוד משהו אחד, אני רוצה לסגור. ב-30 לאוגוסט את מדברת עם סגלוביץ'.
- ת : אני לא זוכרת תאריכים, אבל אני מדברת עם סגלוביץ',
- ש : כן,
- ת : כן. אין בפני את התאריכים, אני לא יכולה להתייחס לתאריכים.
- ש : אני אומר לך את זה,
- ת : כן,
- ש : את משוחחת ב-30 לאוגוסט עם סגלוביץ', אגב איך יש לך את הטלפון שלו, סתם לדעת, ב-30 לאוגוסט?
- ת : יש לי את הטלפונים של כולם. אני הייתי עיתונאית הרבה מאוד שנים, יש לי את הטלפון של המפכ"ל זה לא, זאת לא סוגיה.
- ש : ברור. האם היית בקשר עם צוות החקירה,
- ת : עם הצוות עצמו למעט סגלוביץ'?
- ש : כן.
- ת : לא.
- ש : רק עם סגלוביץ'?
- ת : כן.
- ש : מתי פעם ראשונה את עם סגלוביץ' בקשר?
- ת : נדמה לי שזה היה אחרי הסיפור, אחרי ש [REDACTED] התקשרה אלי, אם אני לא טועה, אני לא זוכרת במפורט.
- ש : האם, את מכירה את יוחנן דנינו.
- ת : כן.
- ש : את בקשר איתו גם? נכון?
- ת : בהקשר הזה,
- ש : כן, נכון שגם איתו היית בקשר?
- ת : יכול להיות, אבל אני לא זוכרת.
- ש : נו מה יכול להיות, בוודאי שהיית איתו בקשר.
- ת : אדוני אני מנסה להגיד רק את האמת ככל שאני זוכרת אותה ולא להמציא דבר וחצי דבר.
- ש : אבל איך אפשר, שלי עם כל הכבוד, הרי מתחיל ככה. הוא חבר שלך?
- ת : דנינו?
- ש : כחבר קרוב, בידידות קרובה?
- ת : לא, אבל אני מעריכה אותו.

בדלתיים סגורות

- ש : את מעריכה אותו,
- ת : כן,
- ש : אז זה לא, זה לא אדם שאת פוגשת כל הזמן. אם היית בקשר על רקע הפרשה הזאת, היית אמורה לזכור, מה זה אני לא זוכרת. מה החגורת ביטחון הזאת, סביב התשובה. או שדיברת איתו בפרשה ופגשת אותו, או שלא.
- ת : אדוני, אני מנסה לומר רק אמת ולדייק ככל האפשר ולא להטעות חלילה, תרשה לי לסיים,
- ש : אז תתייצבי על התשובה שלך,
- ת : תרשה לי לסיים. ולא להטעות חלילה את בית המשפט במשהו, שאני לא זוכרת אותו בוודאות. כשיש משהו שאני זוכרת אותו בוודאות, אני אומרת וכשיש משהו שלא, אני אומרת שלא. לגבי דנינו, יש לי איתו קשר רציף בכל מיני עניינים. למשל כשהוא מופיע בוועדה לביקורת המדינה, או מופיע בוועדת הפנים\
- ש : לא, לא אני רוצה להתרכז על 2006 ברשותך, כי אנחנו מתפרסים.
- ת : לא אדוני ברשותך, אתה הצגת כאילו שיחה שלי עם דנינו, היא דבר יוצא דופן כזה שאני חייבת לזכור,
- ש : ב-2006
- ת : ואני מנסה לומר לך ואתה מסרב להקשיב, שיש לי מדי פעם שיחות עם דנינו, כמפכ"ל המשטרה.
- ש : את חברת, כמפכ"ל?
- ת : סליחה, כראש אגף החקירות ואני, ומדי פעם יצא לי לשוחח איתו ולכן אני אומרת כאן,
- ש : תסלחי לי, מתי נבחרת לכנסת?
- ת : מתי נבחרתי?
- ש : 28 במרץ 2006?
- ת : כן.
- ש : הפרשה כולה שלושה חודשים אחרי זה. את לפני מרץ 2006 היית בקשר עם אדון דנינו במסגרת חוק ההסדרים וכל הוועדות לא, כי לא היית בכנסת.
- ת : לא, דנינו לא קשור לחוק ההסדרים.
- ש : וודאי,
- ת : חוק ההסדרים זה עניינים כלכליים.
- ש : לפני מרץ 2006, לא הייתה לך סיבה להיות בקשר עם דנינו, לכן יש להניח שאת בקשר עם דנינו, רק לאחר היבחרך. ויש להניח שהקשר הוא לראשונה נוצר ומתרחש, רק לאחר תחילת החקירה כאן, אמת?
- ת : לא, אני לא משוכנעת,
- ש : את לא משוכנעת,
- ת : קודם כל יכול להיות שגם ראייתי את דנינו כעיתונאית, יש אפשרות כזאת ובכנסת דנינו ביקר כמה וכמה פעמים, על רקע תביעה להקמת וועדת חקירה פרלמנטרית סביב האזנות הסתר והיו,
- ש : נכון, זה בא בשלבים אחרים. אני מדבר על אוגוסט, יולי אוגוסט, ספטמבר אם תרצי 2006.
- ת : אדוני אני אומרת לך, אני לא יכולה להמציא כאן דבר שלא קיים.

בדלתיים סגורות

- ש: אוקי,
- ת: אני אומרת לך, שאני לא זוכרת שדיברתי עם דנינו. יחד עם זה, אני לא מוציאה מכלל אפשרות שכן דיברתי עם דנינו,
- ש: עם הפרקליטות, היית בקשר בתקופה הזאת? אני מדבר על החודשים האלה?
- ת: ככל שזכור לי לא, אבל אני חייבת לומר משהו, זאת אומרת הניסיון לדרוש ממני זיכרון פנומנאלי, הוא לא סביר, אני אדם שמדבר עם עשרות אנשים ביום,
- ש: אז בואי נמשיך, בסדר.
- ת: אני מדברת עם הרשויות, לבקש ממני לזכור כל דבר שהיה לפני שלוש שנים, זה כמעט בלתי אנושי ולצערי אני לא יכולה לעמוד בסטנדרט הזה.
- ש: אז בואי נסכם,
- ת: אני כן מבטיחה לך, שאני אומר כאן רק את האמת, בלא לסטות ממנה במאומה, ואם אינני זוכרת, אינני זוכרת, מה לעשות.
- ש: עכשיו אני שואל אותך, כדי שנסכם את הנושא. האם זכור לך ששוחחת עם דנינו על תיק החקירה הזה.
- ת: לא, לא זכור לי,
- ש: לא זכור לך,
- ת: אבל אני לא מוציאה מכלל אפשרות שזה קרה.
- ש: נמשיך. האם זכור לך ששוחחת עם מזוז על תיק החקירה הזה.
- ת: לא. עם מזוז לא שוחחתי.
- ש: עם פרקליט המדינה, האם שוחחת על התיק הזה.
- ת: לא.
- ש: לא. עכשיו אני מפנה אותך לזכ"ד של סגלוביץ'. "בתאריך 30/08/2006, התקשרה אלי ח"כ שלי יחימוביץ' ומסרה לי מספר טלפון של עובדת בית הנשיא, לשעבר בשם [REDACTED]."
- עו "ד ר" עמיאל: טלפון, זה פה טלפון כתוב.
- עו "ד ציון אמיר: אה זה טלפון? אבל לא רשום מספר.
- עו "ד ר" עמיאל: לא.
- עו "ד ציון אמיר: אה זה [REDACTED] טלפון?
- עו "ד ר" עמיאל: טלפון. כנראה, ככה אני מבינה.
- עו "ד ציון אמיר: איזה שיטה. לא, אבל אין מספר. [REDACTED] אנחנו מדברים נכון?
- עו "ד ר" עמיאל: כן.
- העדה שלי יחימוביץ' : אני לא זוכרת את שם המשפחה שלה, [REDACTED], אני זוכרת את שמה הפרטי [REDACTED].
- עו "ד ציון אמיר: כן. מתי, [REDACTED] דיברה איתך?
- ת: כן,
- ש: מתי היא דיברה איתך?
- ת: אני לא יכולה לזכור תאריך. היא דיברה איתי שיחה מאוד ארוכה, אני זוכרת שהשיחה ארכה כל הנסיעה מתל אביב לירושלים.

בדלתיים סגורות

- ש: לא, אני מדבר, בואי ניקח את הזמן שזה יכול לקרות. את מתראיינת ב-24 לאוגוסט על א' מבית הנשיא. פגשת את א' מבית הנשיא באותו יום, או יום קודם, כן? ועכשיו השיחה הזאת מתרחשת ב-30 לאוגוסט. מתי [REDACTED] דיברה איתך.
- ת: לא זוכרת. אה השיחה עם סגלוביץ' ב-30 לאוגוסט?
- ש: כן,
- ת: אני מניחה שאו יום או באותו יום, או יום או יומיים קודם,
- ש: יפה,
- ת: אבל אני מניחה, אני לא זוכרת.
- ש: מאה אחוז. מי התקשר למי, את ל [REDACTED] או [REDACTED] אליך.
- ת: [REDACTED] אלי.
- ש: [REDACTED] אליך,
- ת: כן,
- ש: ושיחה ארוכה?
- ת: כן.
- ש: ומה השורה התחתונה שהיא אומרת לך, להפנות אליה את סגלוביץ'? זה הסיכום ביניכם?
- ת: לא. קודם כל היא מתקשרת ומספרת לי סיפור מאוד ארוך, על איך היא הייתה עדה לכל מיני בנות שיצאו בוכות, איך כולן,
- ש: במילים אחרות,
- ת: רגע אדוני לא סיימתי. איך עדה, אין שכולם ידעו ויש הרבה עדים והיא יכולה לעזור והיא יכולה ככה, שוב אני מדגישה, היא עצמה לא אמרה שהיא הייתה קורבן לתקיפה מינית ואז אני שואלת אותה, מה את רוצה לעשות בעניין, אז היא אומרת, אני יכולה להעיד במשטרה. שאלתי אותה האם אני יכולה למסור את הטלפון שלך למשטרה, אז היא השיבה בחיוב וכיוון שכך,
- ש: במילים אחרות, בואי נסכם..
- כב 'השו' קרא:** מר אמיר, אנחנו נחרוג מקצבת הזמן שאדוני נתן לנו. אני לא רוצה להביא את העדה פעם נוספת לבית משפט, אז אדוני ישתדל להגיד לי תוך כמה זמן הוא מסיים איתה.
- עו "ד ציון אמיר:** לא יש את העדות שלה, נעבור עליה. זה מלא פרטים. אני לא יודע להגיד לאדוני, אבל זה מספיק נושאים. אני מתייחס רק לדברים שהיא מסרה בעדות שלה. מה השעה עכשיו.
- כב 'השו' שבה:** אדוני כבר כמעט מגיע לשעתיים שאדוני העריך, לפני שאמר שיקצר.
- עו "ד ציון אמיר:** זה ייקח זמן, זה ייקח קצת זמן. קשה לי להעריך. אני אשתדל תוך שעה לסיים.
- כב 'השו' קרא:** מר אמיר, בשלוש וחצי בדיוק אדוני מפסיק? בסדר?
- עו "ד ציון אמיר:** אני אעשה כל מאמץ, עכשיו, רק שיהיה לי שיתוף פעולה עם העדה ככה, שהתשובות יהיו טיפה קצרות יותר. אז במילים אחרות [REDACTED], היא מתקשרת אליך,
- ת: [REDACTED],
- ש: אמרתי [REDACTED],
- ת: טל זה טלפון,

בדלתיים סגורות

- ש : אני תמיד יגיד טל. התקבעתי, או [redacted] במילים אחרות, אם היא הייתה כאן עדה, אז היא הייתה מאשרת את כל מה שאת אומרת, נכון? יש להניח,
- ת : אני מניחה.
- ש : יפה ואם במשטרה היא הייתה הולכת, הייתה מספרת סיפורים שתומכים בסיפורי הטרדות. אבל זה לא קרה,
- ת : נכון.
- ש : יש לך הסבר לזה?
- ת : אני חושבת שמלכתחילה היא לא נראתה לי עדה משמעותית, אני פשוט לא רציתי, אה הבנתי,
- ש : לא רציתי לכחד דבר וחצי דבר מהמשטרה, וחשבתי שאני לא האדם המתאים לקבוע אם היא עדה טובה או לא,
- ש : הבנתי, אז בואי נמשיך,
- ת : וסמכתי על הצוות חקירה, שהוא יקבע אם היא ראויה או לא.
- ש : אז נעזוב את [redacted] בצד. בואי נעזוב, נעזוב את [redacted]. אף אחד לא מאמין לה ואף אחד לא יכול לקבל את הדברים והיא לא בעצם אמרה שום דבר. אז נניח לה. היא נחקרה וודאי. וודאי שהיא נחקרה.
- ת : אגב אני מציינת שגם אני לא ממש התלהבתי מסיפורה.
- ש : הנה הסכמנו על משהו, סוף סוף, אחרי שעה שאנחנו מבלים,
- ת : אבל כיוון שהיא עצמה הביעה רצון להתלונן במשטרה, אז שהמשטרה תבדוק.
- ש : אבל זה גם, למרות זה שלא התלהבת ממנה, את הרי,
- ת : לא, לא ממנה, מהפרטים שהיו ידועים לה.
- ש : בסדר, בסדר, את בפעילות קדחתנית, כבר ביום ה-10 ליוני, אני רק מראה את הלהט שלך, ככה בצורה די דורסנית נגד קצב, אז זה מתחיל ב-10/07 זה המכתב הזה, תראי אותו, זה מכתב שלך, את וודאי זוכרת אותו, מופנית ליועץ המשפטי, את זוכרת? לא באמת התכוונת לשורה האחרונה שם.
- ת : רגע, תיכף אני אגיע לשורה התחתונה.
- ש : לא באמת התכוונת לה. חס וחלילה. לך היה ברור לגמרי שהוא עשה את המעשים.
- ת : זה שפה לקונית שכזאת.
- ש : כן, שפה לקונית, שאנחנו נגיש גם את זה. אז בית משפט יסמן ואחר כך נגיש. פנית ליועץ המשפטי כבר ב-10 לחודש. את יודעת מה היה ב-10 לחודש, כל מה שהיה, זה היה דיווח במוצאי שבת ב-08/07 של אמנון אברמוביץ', היה איזה פרסום בידיעות ביום ראשון ב-09, את מיד אצה לה הדרך ב-10 לפתוח חקירה,
- ת : לכן אני מניחה שאני נוקטת כזאת שפה של זהירות במכתב הזה.
- ש : בסדר גמור, בסדר גמור. עכשיו ואז את מפנה,
- ת : כיוון שבאמת לא היו, אז אני מניחה שאז לא היו לפני ידיעות נוספות.
- ש : עו "ד ר" עמיאל: רצית להגיש את זה.
- ש : עו "ד ציון אמיר: כן, כן אנחנו נגיש את זה כמובן. רק לסמן את זה, אני אגיש את זה מסודר.
- ש : כב 'השו' קרא: 5/ אם אני לא טועה נכון?

בדלתיים סגורות

- עו"ד ציון אמיר: אני לא זוכר. ולכן גם ב-30/08 את מפנה את [REDACTED], זאת שאת לא ממש מתלהבת ממנה, מפנה,
- ת: לא ממנה, אני מדגישה אדוני, מהדברים שבפיה,
ש: מהדברים שבפיה,
ת: כן,
ש: עדיין את מטריחה את ראש אח"ק סגלוביץ' בטלפון ישיר, כדי שבכל זאת אולי, אם נדוג בתוך המים העכורים, יצא איזה משהו נוסף.
ת: לא, אני לא מקבלת את האמירה הזאת.
ש: לא מקבלת, נמשיך.
ת: לא, אני לא, תפקידי,
ש: את לא חייבת לענות על זה.
ת: לא, אני רוצה לענות,
ש: כן,
ת: אתה מציג מצג מסוים,
ש: בבקשה, בבקשה,
ת: שמתקשרת אלי אישה שעבדה שנים בבית הנשיא והיא מעוניינת להעיד במשטרה, וברור שהיא אוצרת בידיה ידע רב, שאין לי כלים להתחיל לחקור בחקירה סיבובית, את מי היא הכירה שיכול להעיד, אני חושבת שאני ממלאה את חובתי האזרחית,
ש: למה, יש לך כלים מדהימים,
ת: אני חושבת שאני ממלאה את חובתי האזרחית, בכך שאני מפנה אותה למשטרה,
ש: יש לך כלים מדהימים,
ת: על פי בקשתה,
ש: לחקור ולשמוע את א' מבית הנשיא שעות ארוכות ורבות ולאחר מכן את א' ממשדד התיירות שעות רבות וארוכות,
ת: אין הדברים דומים. אדוני, אין הדברים דומים.
ש: אין הדברים דומים, אוקי.
ת: [REDACTED] לא הותקפה מינית,
ש: אוקי,
ת: אמרה שיש לה אינפורמציה שהיא יכולה להעביר למשטרה, בידי בנות, על בנות שהוטרדו והותקפו מינית. השיחה לא דומה לשיחה עם נאנסת שמספרת את סיפורה וצריך באת להבחין בין שני המקרים האלה.
ש: האם הייתה פגישה בכנסת, בין גל און, חברת הכנסת זהבה גל און לביןך, יחד עם א.כ.
ת: לא זכור לי דבר כזה.
ש: אחרי פרוץ הפרשה.
ת: לא, א.כ. אומרת שהיה מפגש כזה?
ת: יכול להיות, אבל לא נדון בו הסיפור הזה,
ש: לא נדון בו הסיפור הזה?

בדלתיים סגורות

- ת: לא, לא זוכרת דבר כזה.
- ש: עכשיו אחרי שאני אומר לך את הדברים, אז תנסי להתאמץ, הייתה או לא הייתה פגישה בכנסת, אחרי פרוץ הפרשה, כשהמשתתפים בה, את, גלאון ו- א.כ.?
- ת: לא זכור לי דבר כזה.
- ש: לא זכור לך דבר כזה, אוקי.
- ת: לא, זאת אומרת זכור לי שפגשתי ב- א.כ בכנסת כמה פעמים,
- ש: כמה פעמים,
- ת: ובוודאי שדיברתי עם זהבה כמה פעמים,
- ש: אוקי, אז עכשיו אני רוצה לשאול אותך. האם זה לא מתבקש, את חברה שלה ושומרת איתה על קשר לאורך כל השנים נכון?
- ת: לא קשר רציף.
- ש: פעם יותר פעם פחות, אבל קיים קשר קבוע לאורך כל השנים.
- ת: לא כל כך. יש שנים שלא, שנים ארוכות שלא, ויש שנים שכן. הכל בסופו של דבר, נגזר מהמפגשים המקצועיים, המפגשים שלנו, כל אחת בעולם שלה, שלפעמים משיקים זה לזה.
- ש: תגידי, זה נראה לי מאוד טבעי, שאחרי שהפרשה פורצת החוצה, ואחרי שאת מתניעה את המהלכים שאת מתניעה אותם, של מתלוננות שאת פוגשת בהם ואחר כך עושה מאמצים שהן יגיעו להגיש תלונה במשטרה ואת מאיצה,
- ת: לא, לא היה דבר כזה,
- ש: שנייה, שנייה, אני לא סיימתי את השאלה,
- ת: לא, זה פשוט לא נכון.
- ש: לא היה מה, לא היה מה,
- ת: שאני נפגשת עם מתלוננות ומאיצה בהן להגיש תלונה במשטרה? הדבר הזה לא היה.
- ש: אה את לא מאיצה, את לא מאיצה,
- ת: לא, זה לא היה מעולם. הנפגעות הגישו אלי, אחרי שהן הגיעו אלי, אחרי שהן כבר היו במשטרה.
- ש: בסדר, אבל שמעתי אבל תני לי גם להכניס מילה,
- ת: כן, אבל אתה אומר דבר שאינו נכון,
- ש: וודאי שאת ייעצת, את יצאת בקריאה פומבית. תוציא את המכתב למזוז.
- ת: אה זה סיפור אחר.
- ש: אה זה סיפור אחר?
- ת: כן.
- ש: את יצאת במכתב למזוז, את כותבת לו שם, אני אקריא לך את הטקסט, אבל בתקשורת אמרת, אני מבקשת מכל מיני נשים,
- ת: נכון,
- ש: תבואנה בהמוניכם ותגישו תלונות נגד קצב, כשאת אפילו לא יודעת אם יש או אין. את יצרת, יצרת בעיה, ותראי מה את כותבת למזוז. את כותבת לו בעמוד השני: "אני קוראת לכם, לדרוש מהנשיא וסביבתו לחדול מכך, ובוא בזמן למצוא דרך להסביר פומבית", זה ממש הדחת עדים פומבית, "למתלוננות הפוטנציאליות, כי

בדלתיים סגורות

אין בסיודור עבודה כזה או בבקשה לסייע במציאת עבודה, משום שתירה לעבירות מין שבוצעו בהן לכאורה". את יכולה להסביר לי את המשפט הזה?

ת: כן.

עו "ד ר" עמיאל: אתה צריך להקריא את המשפט הזה, על הרקע שבו הוא נאמר.

עו "ד ציון אמיר: אני אקריא,

עו "ד ר" עמיאל: והמשפט הזה מתייחס, לזה ש ...

עו "ד ציון אמיר: את רצית אני אקריא, מה הבעיה. בואי אני אקריא לך. המכתב נכתב ב-07 לספטמבר 2006, ליועץ המשפטי לממשלה ולעוד אחרים שהם מפורטים כאן: "הנדון חשש לשיבוש הליכי חקירתו של הנשיא משה קצב". רק בסוגריים, תרצי תעני על זה אחר כך, שזה נראה כותרת סינית [צינית], למי שעסקה בהעברת דברים שעלולים להיחשד, על פי לפחות הגדרת ניזרי, במכתב שהראיתי לך קודם, 5/5,

כב "השו" קרא: לא הגשת אותו.

עו "ד ציון אמיר: לא הגשתי אותו. המכתב של רז ניזרי, אני רוצה להגיש אותו גם. זה קצת ציני להגיש שאת חושבת שאחרים משבשים חקירה, ואז את אומרת ככה. שתי הערות יש לך: "ראשית הדלפות מכוונות והמצאת בדוותות שלא היו ולא נבראו אודות המתלוננת הראשונה". החלטת שיש בדוותות, "בניסיון לשבור את רוחה. שנית", אני מדלג על כמה שורות, "שנית וחמור מכך, באופן מכוון חוזרים הנשיא וקרובי משפחתו ופרקליטיו, ומקורביו על כך, שהמתלוננת שבו בשלבים מסוימים אל בית הנשיא, וביקשו להתקבל לעבודה", כאילו רצית לומר, שהטענת הגנה היא איך אפשר לאנוס מישהי, שרוצה לבוא לעבוד. אז על זה את אומרת, תקשיבי טוב. תסבירו, את פונה לכל ראשי האכיפה: "תסבירו פומבית לכולם, שכשבאים לחפש עבודה, זה לא פוגע באמינות הגרסה". איזה מן דבר זה. בבקשה רק שנייה, אני רוצה להגיש גם את המכתב הזה. אני רק רוצה את המכתבים חזרה, אני אגיש אותם נקיים ומסודרים.

עו "ד ר" עמיאל: יש לנו את זה נקי אם אתה רוצה.

כב "השו" קרא: 6/5.

עו "ד ציון אמיר: ו-7/5, זה התשובה של רז ניזרי אליה. בבקשה.

כב "השו" קרא: 7/5.

העדה שלי יחימוביץ': טוב. ראשית,

עו "ד ציון אמיר: זה המכתב של ניזרי.

כב "השו" קרא: זה שהוא מגדיר את ההתנהגות שלה שלא במקומה,

עו "ד ר" עמיאל: אה זה לא התשובה אליה.

כב "השו" קרא: כבר הציגו לה את זה.

עו "ד ציון אמיר: לא, זה התשובה של ניזרי למי שהתלונן. למי שהתלונן.

ת: ראשית דברים שאמר ניזרי, שההתנהגות אינה במקומה, בוודאי אין בהם רמז לשיבוש הליכי חקירה.

כב "השו" קרא: כבר אמרת שזה מתחום הסדר והניקיון, ולא מתחום הפלילי,

העדה שלי יחימוביץ': יפה, לא אבל נאמר שוב, שלפי המכתב של ניזרי, אני משבשת הליכי חקירה וכשאומרים לא אמת שוב ושוב, יכול להיות שתתקבע כאמת. עכשיו כן, וכבר אמרת את הדברים, אבל כיוון ששאלת שוב, אני אחזור עליהם. האווירה שנוצרה סביב אי מבית הנשיא, הייתה אווירה של שיסוי, של התרת דמה, של המצאת סיפורים שלא היו ולא נבראו עליה ושוב, אני מצרה על כך שהיא לא

בדלתיים סגורות

יושבת כאן בבית המשפט, ובית המשפט היה יכול להיווכח, באיזה בחורה עדינה מדובר.

עו"ד ציון אמיר: אני שותק.

ת: הפכו אותה, הפכו אותה לזונה. אני אומרת את הדברים מפורשות, בכל מיני בדותות למיניהן, והייתה לי תחושה מאוד עזה, שמדובר בקמפיין מכוון, שנועד להפחיד מתלוננות נוספות. משהיה ידוע לי כבר, שגם א.כ. וגם א' מבית הנשיא נפלו קורבן לתקיפות מיניות של קצב, כבר היה לי די ברור שמדובר ברצידיביסט וכי הניסיון שלי מלמד, שתמיד, כמעט תמיד עבריינות מין היא רצדיביסטית.

ש: ואז פנית במכתב הזה, אוקי.

ת: אני חשתי, לא, שאלתך הייתה מאוד ארוכה אדוני וביקשת ממני שאלות קצרות, הן לא יהיו יותר ארוכות משלך, תשובותי לא יהיו יותר ארוכות משאלותיך, אני מבטיחה. היה לי ברור לחלוטין, שנעשה כאן ניסיון נורא, למנוע מעדות נוספות, ואני יודעת מניסיוני, שבמקרים האלה יש עדות נוספות, מלבוא ולהתלונן, כי אז יבולע להן והן יהיו למרמס.

ש: אני חושב שהבנו.

ת: היה לי חשוב לפנות ליועץ המשפטי לממשלה,

ש: ופנית,

ת: שתהיה איזושהי הבהרה, שנשים לא יפחדו לבוא ולהתלונן, כדי שהצדק ייצא לאור, ובעיקר כיוון,

ש: אבל בסדר הבנו, אבל אנחנו מבינים מהר מה לעשות. אני חייב להפסיק, אי אפשר ככה.

ת: לא סליחה. אני לא סיימתי,

ש: אבל אנחנו מבינים מהר,

ת: אבל אני לא סיימתי לענות על שאלתך. כיוון שהיה ברור, שאכן יש מנהג בבית הנשיא, שמי שנופלת קורבן להתעמרות מינית, גם בסוף מסדרים אותה איכשהו בעבודה, חששתי שנשים שאכן ניסו לחזור ולהתקבל ולעבוד,

ש: יפה, אז סיימת?

ת: או מצאו עבודה, אבל היו קורבן לתקיפה מינית, יחשבו שהעובדה שסידרו להן עבודה, יפגעו באמינותן כמתלוננות, והיה לי חשוב להבהיר, שאין הדבר כך. תקיפה מינית,

ש: את בלתי נלאית שלי,

ת: תקיפה מינית, גם אם אחר כך סידרו לך עבודה.

ש: יופי. עכשיו רק תשימי לב, ששתי הבנות היחידות, אולי אפילו שלוש אם תרצי, תרצי תכניסי גם את א.כ. לשם, תכניסי את א' ממשרד התיירות לשם, תכניסי את א' מבית הנשיא לשם. הן ביקשו עבודה, אבל הפלא ופלא, בדיוק הפוך מהתיאוריה שלך. אף אחת לא סודרה לה עבודה. לא סידרו לאף אחת עבודה. הרי בתיאוריה שלך, סידור עבודה היה פותר את הבעיות, אבל לא סידרו עבודה מה לעשות?

הנאשם: לא הייתי פה, אם הייתי מסדר להן עבודה.

עו"ד ציון אמיר: אם הוא היה מסדר עבודה הוא לא היה יושב כאן. אז התיאוריה שלך לא כל כך מסתדרת, אבל זה לא מבלבל אותך. זה לא מבלבל אותך.

עו"ד ר' עמיאל: לא היה דיבור על עבודה, רק שאני אבין את השאלה.

עו"ד ציון אמיר: לא דיברו, הן רצו. הן רצו עבודה. ואת מבקשת, את יודעת מה, אני אלך איתך עוד יותר מזה. תראי מה את אומרת בעצם. את כשכותבת מכתב פומבי

בדלתיים סגורות

- כזה, ליועץ מזוז, היית רוצה שאני אשן בשקט, שאת פוגשת מתלוננת ואולי את עוזרת לה להבין, איך למסור גרסה. כדי שלמשל, את תאמרי לעדה כזאת, אל תיבהלי מהעובדה, שביקשת למצוא עבודה, כי זה דפוס קבוע של הרבה קורבנות ונפגעות, הן תמיד יבקשו עבודה. אז תגידי כן ביקשתי, יבוא פסיכולוג שיסביר את זה. אולי דיברת על זה עם אי ממשד התיירות למשל?
- ת: טוב, אז קודם כל בעניין של לסדר עבודה, הלקוח שלך ניסה לסדר עבודה ל-אי מבית הנשיא ושלח אותה גם לראיונות עבודה.
- ש: בסדר. למה הוא סידר. בסדר.
- ת: שתיים, בעובדה שאני שמה את האצבע על העניין הזה ואומרת, מה שברור לחלוטין בפרקטיקה של נאנסות, שגם אם פגשת אותו אחר כך, גם אם היית נחמדה אליו אחר כך, גם אם רצית שהוא יסדר לך עבודה,
- ש: אל תיבהלי,
- ת: גם אם הוא סידר לך עבודה, זה עדיין לא אומר שלא נאנסת,
- ש: שלא נאנסת,
- ת: ועל כן, מי שנאנסה בידי, או נפגעה מינית, תקיפה מינית אחרת, בידי משה קצב, אני מבקשת ממנה לבוא ולהתלונן ואף, לא למשטרה אגב, לא למשטרה, אני מוסרת בכל הפעמים האלה שאני מתראינת, אני מוסרת את המספר של מרכז הסיוע לנפגעות אונס,
- ש: של המרכז, 1202,
- ת: תקיפה מינית, 1202, פני לפחות לקבלת עזרה ומשם תחליטי אם את רוצה להתלונן במשטרה, אני חושבת שבוזה אני ממלאה את חובתי האזרחית, גם כאזרחית, גם כחברת כנסת, כדי שהאמת תצא לאור.
- ש: בסדר, בסדר שלי.
- ת: בסדר, אני מסבירה.
- ש: עכשיו אני רוצה לשאול אותך. כשאת מתקשרת ב-30/08/06 לסגלוביץ', ואומרת לו את מה שאומרת לו, האם לא עובר לך בראש, הסקרנות, אני הייתי מאוד, עושה את זה באופן מיידי, אומר ככה, אני לאיש הזה לא אתן לצאת בשלום, זה ביטויים שלך, מהעניין וכו' וכו'. אני,
- ת: איפה אמרתי את הדבר הזה?
- ש: כבר אמרת בתקשורת,
- עו "ד ר" עמיאל: אבל כדאי שתראה,
- העדה שלי יחימוביץ' : אני לא ראיתי דבר כזה.
- עו "ד ציון אמיר: לא משנה,
- ת: לא, אם אתה אומר את זה, אני רוצה לראות שאמרתי,
- ש: ואז מה תגידי? ואז מה תגידי?
- ת: תן לי לראות,
- ש: "אני לא יודעת, אני באמת לא יודעת, אני מאוד לא הייתי רוצה שהוא ייצא מזה בשלום. ותשים לב, אני לא אומרת את הקלישאות האלה, שאם הוא חף מפשע, אז שתוכח חפותו. זה ממש קלישאה". וכן הלאה. כאילו השטויות האלה. "אני לא רוצה שהוא ייצא מזה בשלום. כי אני יודעת שהוא עשה את הדברים האלה". את רוצה עוד מקומות אחרים? "אני מאוד לא רוצה שהוא ייצא, אני נוקטת כאן צעדים חד משמעיים". אז מה, בחייך הקראתי לך, אז בואי נמשיך הלאה.
- ת: לא, אני מבקשת להתייחס,

בדלתיים סגורות

- ש: לא אני לא ביקשתי, את רק ביקשת שאני אקריא לך הקראתי לך.
ת: אבל אתה מטיח בי אדוני דברים, ואתה לא מאפשר לי להתייחס.
ש: שלי, שלי אני כן, אם בית משפט יאפשר, יאפשר. אני מבקש להמשיך,
ת: כבודו,
ש: אני מבקש להמשיך הלאה. את ביקשת שאני אקריא לך הקראתי לך.
ת: כבודו אני מבקשת להתייחס לדברים בקצרה.
- כב 'השו' קרא:** אנחנו צריכים להתקדם, ויש לנו זמן רק עד שלוש וחצי ואנחנו רוצים לסיים עם עדות זו.
- העדה שלי יחימוביץ': כבודו נוצרת סיטואציה שבה הוא מטיח בי דברים, והוא לא כשאלה ואז אין לי אפשרות בכלל להסביר את הצד שלי,
עו "ד ציון אמיר: גברתי בואי נתקדם בבקשה, שלי בואי נתקדם בבקשה.
העדה שלי יחימוביץ': שיש בהם פגיעה מסוימת.
עו "ד ציון אמיר: בואי נתקדם בבקשה.
- ש: האם זה לא עורר בך באופן אינסטינקט מיידי, להתקשר ל- א.כ., [REDACTED], ולומר לה א.כ., את זוכרת את הסיפור מאז, אני חושבת שאת צריכה להתלונן למשל. לא עלה בדעתך?
ת: עלה בדעתי.
ש: עשית את זה?
ת: לא.
ש: אני משום מה לא כל כך קונה את זה. את רוצה לחשוב על התשובה שלך עוד פעם?
ת: ככל שזכור לי לא עשיתי את הדבר הזה.
ש: ככל שזכור לך. את יודעת מה היא עשתה באותו יום, ב-30/08?
ת: אין לי מושג.
ש: באיזה שעה את התקשרת לסגלוביץ', ב-30/80,
ת: אני לא יכולה לזכור שעה, אני לא זוכרת,
ש: רק אם את בערך.
ת: אין לי מושג.
ש: ב-30/08 א.כ. מוסרת עדות במשטרה. מוסרת את עדותה, 30 לאוגוסט. זה אומר לך משהו?
ת: לא.
ש: את יודעת שב-12/07, אסתי אהרונוביץ' מפרסמת כתבה על חמש נשים.
ת: רגע, אני לא זוכרת את, דיברת על תאריך, על 30/07?
עו "ד ר' עמיאל: אוגוסט.
עו "ד ציון אמיר: על מה את מדברת עכשיו.
ת: אמרת עכשיו שני תאריכים, אני לא זוכרת.
ש: ה-30 לאוגוסט זה תאריך שאת מתקשרת לסגלוביץ',
ת: כן,

בדלתיים סגורות

- ש : 30/08 הוא גם תאריך שבו א.כ נחקרת במשטרה.
- ת : אני לא חושבת שידעתי על העובדה שהיא נחקרת,
- ש : את לא חושבת שידעתי,
- ת : לא,
- ש : סתם במקרה זה קורה. אז בואי נלך לכמה מקריות בסדר?
- עו " ד ר ' עמיאל: היא חזרה מחו"ל.
- עו " ד ציון אמיר: מה?
- עו " ד ר ' עמיאל: היא חזרה מחו"ל,
- עו " ד ציון אמיר: מי חזרה מחו"ל?
- עו " ד ר ' עמיאל: א.כ, הביאו אותה מהשדה,
- עו " ד ציון אמיר: מה זה משנה מה, היא יכלה לדבר איתה, בואי נמשיך רגע, בואי נמשיך.
- ת : ככל שזכור לי לא ידעתי על החקירה.
- ש : בואי נמשיך. 12/07/06 מתפרסמת כתבה ב"הארץ" על חמש נשים, של אסתי אהרונוביץ', והן מזוהות ב', לא בשמות כמובן, ב', ג', ד' ומגיעים ל- א.כ, מזהים אותה באות ו', באות ו' אפילו לא באות א', באות ו'. את ידעת על הכתבה הזאת? או קראת אותה?
- ת : יכול להיות.
- ש : את ידעת מי כל אחת שם?
- ת : לא.
- ש : לא ידעת. אם לא ידעת, אז את כמובן לא ידעת ש- א.כ בסיפור, בתוך העיתון הזה, אחת מהחמש.
- ת : אני לא זוכרת.
- ש : את לא,
- ת : אני לא יכולה להגיד לך, פורסמה המון כתבות, אין לי שמץ של מושג מה היה ומה לא היה.
- ש : אז איך את אומרת, כן, ש- א.כ הייתה אחת מהחמש האלה בעדותך.
- ת : יכול להיות שבדיעבד הבנתי, אין לי מושג.
- ש : לא, לא בואי נחשוב על זה עכשיו ביחד.
- ת : אדוני אני חייבת,
- ש : אני רוצה להגיד לך, תסלחי לי,
- ת : אני חייבת לומר לך דבר מה אדוני מגיע מוכן, כפי שאתה יודע להיות מוכן, אחרי שהוא קרא את החומר שוב ושוב על פני השנים, כל מילה שפורסמה,
- ש : אבל תרשי לי לחזור לשאלה,
- ת : אני חייבת לומר לך, שבתום לב ובכוונה גמורה, לא עשיתי עבודת דוקטורט על כל ראיון וראיון שפורסם, כי באמת רציתי לבוא נקייה, עם האמת שלי, בלי זיכרונות שייבנו בדיעבד, על סמך חומר שאני קוראת.
- ש : שלי, מקובל עלי מה שאת אומרת,
- ת : כל מה שאני אומרת כאן בבית המשפט, הוא מה שאני זוכרת נכון להיום. לא הייתי יושבת ומתכוננת שעות וקוראת כל מילה שנאמרה, ומוכנה כמודך,

בדלתיים סגורות

- ש: שלי מקובל עלי, מקובל עלי מה שאת אומרת,
- ת: מצבי היה אחר, אבל הוא לא,
- עו "ד ר" עמיאל: לאן אתה מפנה אותה,
- עו "ד ציון אמיר: אני אפנה אותך, את רוצה בדיוק איפה? את לא מכירה את זה?
- עו "ד ר" עמיאל: לא, את זה לא.
- עו "ד ציון אמיר: את לא מכירה את זה? אז הנה אני אוציא לך. תראי, מה שעולה, זה מאוד מוזר. הרי זה סדרת התחנות, קודם כל אני מקבל, אדם לא בא מוכן כמו שאני אמור לבוא מוכן, זה נכון, או שכן או שלא, אבל את אומרת, אני רוצה להאמין לך. אבל עדיין השאלה נשארת תקפה, היא שאלה היא מדעית כמעט, היא לא קשורה בשאלה של זיכרון ולא כלום. את מגיעה ב-25 למרץ, וזה לא הגיוני שלא תדברי עם א.כ. והעובדה שאת אומרת שלא דיברת איתה, היא זאת שעוררה אצלי נורה אדומה, זה החשיד אותי, כי לא יכול להיות שלא תדברי איתה, את מובילה את הקמפיין מתוך האמונה שאת מנהלת אותו, את פוגשת אנשים, נשים סליחה, שאת לא מכירה אותם קודם, את א' מבית הנשיא. ואת א' ממשרד התיירות.
- ת: רק כאלה שמבקשות להיפגש איתי. אני לא עושה שום דבר יזום,
- ש: תרשי לי בבקשה, תרשי לי,
- ת: לא מתקשרת לאף אישה, רק כשהן פונות לבקש סעד, אז אני נותנת להן את הסעד.
- ש: מקבל גם את זה. אנא ממך, אני מבקש. את פוגשת ביוזמתן, בעקבות פניות אליך, נשים זרות לך. את א' ממשרד התיירות ואת א' מבית הנשיא ומקדישה להן המון,
- ת: נכון,
- ש: ואת רוצה שהאיש הזה ייתן את הדין על מעשיו.
- ת: אמת
- ש: גם זה את רוצה לעשות. ואת רוצה לעבות ולחזק ואת יוצאת בקריאות,
- ת: מה זאת אומרת לעבות ולחזק?
- ש: שנייה אז אני אומר, אני אומר,
- ת: לעבות מה הכוונה?
- ש: לעבות את ה-CASE שהוא יהיה חזק, ולכן את פונה ליועץ המשפטי, ואת פונה,
- ת: אני רוצה שכל מי שנפגעה על ידו, לא תפחד בשל הדה לגיטימציה שעשיתם ל-א' מבית הנשיא, ותאסוף את האומץ שיש לה, תלך למרכז סיוע, תקבל סיוע ותעיד במשטרה, זה מה שאני רוצה.
- ש: בבקשה. את ב-25 לאוגוסט,
- ת: אבל בוודאי ...
- ש: רגע, אני רק אפנה אותך, אני אפנה אותך ל-א.כ.,
- ת: כן,
- ש: 25- לאוגוסט את מתראיינת אצל רדיו צפון ואת אומרת את הדבר הבא. הנה אני מקריא לך. המראיין הוא אבשלום גינוסר. "אני מאוד אשמח לשבת מול הנשיא ולשמוע את דבריו. אגב בעניין הזה, אני מרגישה שאני צועדת על קרקע בטוחה, אני מכירה אישית בחורה נוספת, שקצב עשה לה דברים דומים. למה אני אומרת את זה כה בוודאות, כי מדובר במישהי שסיפרה לי את זה כבר לפני עשר שנים. יכול להיות שאפילו אתה מכיר אותה, אישה רצינית ביותר, [REDACTED] אני מכירה אותה ואת משפחתה", אנחנו מדברים על א.כ. נכון?

בדלתיים סגורות

- ת: כן.
- ש: כן. "היא סיפרה לי סיפור מאוד דומה לפרטיו. לפני עשר שנים". אגב הוא דומה בפרטים, היא נאנסה א.כ? לא.
- ת: לא, לא שידוע לי.
- ש: אז הוא לא דומה בפרטי פרטיו,
- ת: לא, אם אתה תרצה לשמוע, אז יש דפוסים דומים.
- ש: בסדר, בסדר, בסדר.
- ת: אם תרצה.
- ש: מישוהו מקשיב לך, מישוהו מקשיב לשלי יחימוביץ' ברצינות, אני מקשיב לך ברצינות. אם את אומרת לי על מישוהו, שזה דומה בפרטים, אחרי שאת אומרת ש- א' מבית הנשיא נאנסה, אני חושב שגם חברתך נאנסה וזה לא בסדר, אבל נמשיך, לא לזה,
- ת: לא, אני לא מסכימה איתך.
- ש: אוקי, אוקי,
- ת: יש דפוסים, דפוסים שמאפיינים את האיש,
- ש: בסדר, בסדר אמרת,
- ת: של החזקה בשבי,
- ש: אמרת,
- ת: של שינוי הסביבה,
- ש: הוא החזיק אותה בשבי, בסדר.
- ת: במידה מסוימת, כן, החזקה בשבי שלא חייבים בהכרח, להסתיים במעשה אונס ויכולים להסתיים גם במעשה מגונה, אבל עדיין הדפוסים יהיו מאוד, מאוד דומים והם מאוד מאפיינים את האיש. הם מאוד שונים מדפוסים של עברייני מין אחרים.
- ש: גברתי נמשיך,
- ת: למשל של איציק מרדכי,
- ש: אני לא יכול אדוני,
- ת: שם הדפוס שונה לחלוטין,
- ש: אני מצטער כבוד השופט, יש לי שאלות רבות וחשובות ורציניות, והיא לוקחת לי את הזמן.
- כב' השו' קרא:** מר אמיר, אנחנו ייעצנו לאדוני עצה,
- עו"ד ציון אמיר:** אבל לא, אין מה ליעץ, יש לי שאלות,
- כב' השו' קרא:** עצת פז. ואדוני בכל זאת,
- עו"ד ציון אמיר:** יש לי שאלות שאני צריך לשאול.
- כב' השו' קרא:** בכל זאת ממשיך באותה דרך של להציג את השאלות האלה.
- עו"ד ציון אמיר:** יש לי שאלות שאני צריך להציג לה, מה אני יכול לעשות. מה אני יכול לעשות.
- כב' השו' שבח:** העדה הובאה לעדות בעניין ספציפי של מידע עובדתי בקשר למתלוננת מסוימת, ואדוני מרחיב את היריעה לכל הקצוות האפשריים.
- כב' השו' שבח:** תפקידו של בית המשפט לנתב את החקירה לנושאים רלוונטיים.

בדלתיים סגורות

עו " ד ציון אמיר : טוב. נשאיר את זה ככה, אני לא רוצה להשיב. בשעתו עיתון הארץ, פרסם חמישה מקרים נוספים של נשים שדיווחו על כל זה, והיא נמצאת ביניהם. מה את אומרת על זה? מה את אומרת?

- ת: לא הבנתי את השאלה.
- ש: אני אומר לך שאת אמרת, שאיך ידעת ש- א.כ נמצאת בין החמש נשים שהוזכרו בכתבה בהארץ ב-12/07, אלא אם כן דיברת איתה.
- ת: כרגע אני לא יכולה להגיד,
- ש: את לא יכולה, אוקי.
- ת: לא רגע, תן לי להשלים, לא סליחה, אני מבקשת להשלים. אני לא זוכרת מדוע אמרתי את הדברים, אבל אני מניחה בדיעבד, שאמרתי את הדברים, כיוון שראיתי במו עיני את עדותה של א.כ בעיתונים, זה הכל.
- ש: אוקי,
- ת: זה לא כל כך קשה כן, לראות ולהבין שמדובר באותה א.כ שאני מכירה, ואז להסיק שגם היא התלוננה.
- ש: את ממשיכה במזכר הזה ואומרת, נכתב כאן: "כמו כן אמרה לי, כי יש שם שתי נשים, כי יש שתי נשים",

עו " ד ר ' עמיאל : ששוחחו איתה, אך לא רוצות להתלונן.

עו " ד ציון אמיר : ששוחחו איתה, אך לא רוצות להתלונן. תגידי,

עו " ד ר ' עמיאל : אחת מאירוע לפני שנתיים.

עו " ד ציון אמיר : ואחת מאירוע לפני שנתיים. מי הן השתיים?

- ת: אני לא יכולה לומר את שמותיהן. דיברו איתי נשים, כתבו לי מיילים, כל מיני נשים שנפגעו על ידו,
- ש: זה שתי שמות שהן לא נמצאות בחקירה, הן לא התלוננו.
- ת: כן, יש נשים נוספות שלא התלוננו.
- ש: מי זה שתי הנשים האלה?
- ת: אני מסרבת לומר מי הנשים האלה, ואני חוזרת ואומרת שלעולם לעולם לא אסגיר שמות של מתלוננות, עד שהן,
- הנאשם: אני מבקש שתהיה חקירה על שתי הנשים, שהמשטרה תזמין אותן לחקירה.
- עו " ד ציון אמיר :** האם אמרת בראשית, שאחת מהן התרשמת, שהיא לא רצינית? שהתלונה שלה שקרית או משהו כזה? מה אמרת?

ת: לא זכור לי דבר כזה.

עו " ד ר ' עמיאל : בראשית?

העדה שלי יחימוביץ' : אני לא יודעת על מה אתה מדבר.

עו " ד ציון אמיר : האם לא התייחסת, את לא התייחסת לאחת מן השתיים,

עו " ד ר ' עמיאל : היא לא התייחסה לקטע הזה בכלל.

עו " ד ציון אמיר : לא התייחסת לאף אחת מהשתיים בחקירה הראשית?

- ת: אתה מתכוון ל-א' ממשרד התיירות או ל-א' מבית הנשיא?
- ש: אני לא יודע. אני מקריא לך, יש שתי נשים ששוחחו איתה, אך לא רוצות להתלונן,
- ת: כן,
- ש: אחת מהן, אחת מאירוע מלפני שנתיים.

בדלתיים סגורות

- ת: היו אפילו יותר משתיים.
- ש: אוקי. אז עכשיו אני שואל אותך, מתי השיחה הזאת הייתה?
- ת: על איזו שיחה אתה מדבר?
- ש: של השתיים ששוחחו איתך.
- ת: קשה לי עכשיו לומר לך. זה דברים שממילא לא בשלו לכלל תלונה.
- ש: מה זה משנה,
- ת: הן לא רצו להגיש תלונה. אדוני, אינני זוכרת את התאריך.
- ש: אז למה פנית לסגלוביץ', את אומרת שהן לא רוצות להתלונן. מישהו עלול עוד לחשוב שאת ממציאה טקסטים ככה, בשביל לשתול משהו במוחו של סגלוביץ'. את מתקשרת לאדם, ואומרת לו יש שתיים שלא רוצות להתלונן, אני לא אחשוף את שמן, גם אז וגם היום, ואת לא אומרת לו שום פרט על זה יותר. מה, מה ציפית שסגלוביץ' יעשה עם זה.
- ת: אני לא זוכרת מה היה טיב השיחה אז, אבל אני לא רואה פסול בלומר דבר כזה.
- ש: אבל את יודעת, את יודעת שכלום לא ייצא מזה, כי את לא מוסרת שום פרט. אז מה ציפית, חוץ מלדחוק בסגלוביץ' כן, ובצוות חקירה, אולי בצורה די מתוחכמת בסך הכל, להאיץ בו להעמיק ולהעמיק את החקירה, ושיהיה זהיר עם עצמו,
- ת: אני יכולה לענות?
- ש: כן,
- ת: ראשית אני לא מוצאת שום פסול לרצות שהמשטרה תעמיק את החקירה אדוני,
- ש: כן, אני שומע אותך.
- ת: אני חושבת שמדובר ברצון לגיטימי. שנית, אני מודה לך על כך שאתה מייחס לי תחכום, אני מניחה שמה שקרה זה, שפשוט סיפרתי לסגלוביץ' כל מה שאני יודעת, בלי לחשוב מה.
- ש: הבנתי, אוקי.
- ת: בלי לחשוב מה ראוי,
- ש: היום,
- ת: בלי לחשוב מה ראוי למשפט, או מה לא ראוי. פשוט סיפרתי כל מה שהיה בידי,
- ש: טוב.
- ת: וכן, אני בהחלט, בהחלט רציתי שהמשטרה תעמיק את החקירה, אני בהחלט רוצה שהצדק ייצא לאור ואני בהחלט רוצה שיעשה צדק עם הנשים האלה שסבלו כל כך הרבה מאותו אדם שיושב פה.
- ש: טוב.
- ת: כן, אני רוצה.
- ש: תאמרי לי, תאמרי לי בבקשה, כמה זמן נמשכה החקירה שלך ב — 25 במרץ?
- ת: לא זוכרת.
- ש: האם השיחה לפני רישום העדות, קדמה איזה שיחת רקע שלא תועדה?
- ת: אולי, אם אתם רוצים לשתות קפה, יש עוגה וכן הלאה.
- ש: משהו כזה, אוקי. תאמרי לי, מתי הייתה הפגישה שלך, תמקמי לי אותה אם את יכולה את הפגישה שלך, עם אי משרד התיירות, תאריך.
- ת: אני לא זוכרת,

בדלתיים סגורות

- ש : זה רשום איפה שהוא?
- ת : לא.
- ש : לא רשום בשום מקום?
- ת : לא.
- ש : לא מתועד שום דבר על הפגישה הזאת?
- ת : לא, אבל היא הייתה בסביבות ספטמבר, כלומר היא הייתה די סמוכה לסיפור - א' מבית הנשיא, אולי כמה שבועות אחרי א' מבית הנשיא, כיוון שהפנייה של א' ממשרד התיירות, הרצון של א' ממשרד התיירות להיפגש איתי, נבע מהפומביות שנתתי לפגישה עם א' מבית הנשיא, והיא רצתה אולי לקבל איזשהו סוג של תמיכה, לא תמיכה דומה אגב, תמיכה אחרת. אבל איזשהו סוג.
- ש : טוב. עכשיו אם יש לי זכ"ד מה-06/09 של דוידוביץ', של ניצב משנה דוידוביץ', שאומר ככה: "היום, שזה ה-06/09, התקשרה אלי מיירי מדעי מהמרכז לסיוע, על מנת לשוחח וכו', אמרתי שאני אחזור אליה", לא משנה, "הני"ל מיירי מדעי מסרה, כי שלשום פנתה למרכז", שלשום זה ה-04/09, "באמצעות המוקד א' ממשרד התיירות", אוקי. אני מדלג, "א' ממשרד התיירות הסבירה להם את סודיות העניין, ופרט לחברת הכנסת שלי יחימוביץ', היא לא דיברה על כך עם איש". זאת אומרת כבר ב-04/09 אנחנו יודעים, זה שני הנתונים שיש לנו. יש לנו את הראיון הראשון ב-24 לאוגוסט, יש לנו את ה-04/09, אז הפגישה שלך היא בין, צריכה להיות בין שני המועדים האלה בעצם.
- ת : ככל הנראה, אין לי מושג.
- ש : ה-04/09, חייב להיות עד לפני ה-04/09 כן? אז זה מקסימום שבוע, בין הפגישה שלך עם א' מבית הנשיא, כן, לבין הפגישה עם א' ממשרד התיירות.
- ת : אני לא זוכרת, אבל יש אפשרות כזאת.
- ש : אוקי. כשאת מוסרת בעדות שלך, "זה היה בערך שבועיים אחרי שהתפרסם דבר הפגישה שלי עם א' מבית הנשיא". אז זה לא מדויק בעצם.
- ת : יכול להיות.
- ש : לא, שבועיים זה לא נותן לנו, זה נותן לנו פחות משבוע.
- ת : אדוני אפשר שלא דייקתי ואמרתי שבועיים במקום שבוע,
- ש : אז אני שואל אותך,
- ת : אין לי מה לומר להגנתי בעניין הזה. אלא שזיכרוני אינו מושלם, ואני משתדלת לומר אמת, זה הכל.
- ש : אני מבין אותך, אני מבין שאת לא שוטרת ואת לא מתעדת דברים,
- עו "ד ר" עמיאל: מתי התפרסם דבר הפגישה שלה?
- עו "ד ציון אמיר: דבר הפגישה של מי?
- עו "ד ר" עמיאל: שלה עם א' מבית הנשיא?
- עו "ד ציון אמיר: כבר באותו יום, באוגוסט, ב-24 לאוגוסט.
- עו "ד ר" עמיאל: בסדר. זה שבוע וחצי, על מה השאלה.
- עו "ד ציון אמיר: זה לא שבוע וחצי, למה שבוע וחצי.
- עו "ד ר" עמיאל: שבוע וחצי.
- עו "ד ציון אמיר: ממש לא. אבל זה לפני כן, לא משנה. אבל אני שואל אותך, אני שואל אותך, אם את, את לא שוטרת נכון ולא תובעת ולא זה, אבל האם במהלך כזה חשוב, של לשבת עם עדה במשך שעות ארוכות, את לא חושבת שצריך לתעד

בדלתיים סגורות

- משהו, לרשום משהו, שאת יודעת מניסיוןך הרב, שיום אחד תבואי ותמסרי או עדות במשטרה, או עדות בבית משפט, כדי שהדברים יהיו מתועדים בצורה מסודרת?
- ת: האמת היא שחרף הניסיון הרב שתיארתי כאן, מעולם, מעולם לא התעורר הצורך שלי להעיד בבית משפט, למרות שהייתי מעורבת בהמון מקרים כאלה ולא עלה על דעתי אפילו לרגע אחד, לתעד את הדברים. יתירה מזה, אני חושבת שלו הייתי יושבת עם פנקס ורושמת, אני חושבת שחלק גדול מהאמון ומהיכולת שלי לחזק את המתלוננות היה נפגע, אבל ...
- ש: ולהקליט? ולהקליט?
- ת: בשום פנים ואופן לא.
- ש: זה חמור.
- ת: קודם כל אני אף פעם לא מקליטה,
- ש: בסדר, בסדר אין בעיה,
- ת: אני לא מקליטה אנשים בטלפון, לא מקליטה בפגישות, אני סולדת מהדבר הזה, ולא,
- ש: האם את יודעת שחברך
- ת: ואדוני, לא חשבתי כל צורך בתייעוד העניין, ואני מודה שלא העליתי על דעתי שאני אגיע להעיד בבית המשפט, למרות שאני עושה את זה כמובן ברצון, כן.
- ש: שלי, האם את יודעת שירון ארמוזה הקליט את א' ממשרד התיירות.
- ת: כן, זה נודע לי בדיעבד, כן.
- ש: ומה את חושבת על זה, שזה רע מאוד.
- ת: אתה מכניס מילים לפי?
- ש: אני שואל אותך, זאת שאלה.
- ת: אני לא הייתי עושה את זה.
- ש: את לא היית עושה את זה. דיברתם על זה, את וירון? מתחת עליו ביקורת?
- ת: יכול להיות, אבל אני לא בטוחה.
- ש: שהוא פגע באמונה של א' ממשרד התיירות?
- ת: לא אמרתי דברים כאלה.
- ש: האם דיברת עם א' ממשרד התיירות על זה?
- ת: לא חושבת, לא.
- ש: את לא חושבת,
- ת: לא זכור לי דבר כזה.
- ש: את, מאיזה שנה את חברה של, בידדות עם ארמוזה?
- ת: רק מהתקופה שנכנסתי לפוליטיקה, שזה היה, אני מניחה שזה היה בדצמבר 2005, שהוא,
- ש: דצמבר 2005?
- ת: זה היה בתקופה שהייתי בפריימריז על רשימת מפלגת העבודה ואז הוא ואשתו יצרו איתי קשר ואמרו שהם מאוד אוהבים אותי ורוצים לעזור לי והם היו פעילים במטה המתנדבים שלי בפריימריז.

בדלתיים סגורות

- ש : מה זאת אומרת, אם מדצמבר 2005 אז את מדברת על תקופה מאוד קצרה לפני הסיפור.
- ת : נכון. לא מדובר בחברות ממושכת.
- ש : מספר של חודשים אחדים.
- ת : נכון.
- ש : כי כאן את מתארת את זה, ירון ארמוזה הוא ידיד שלי,
- ת : כן,
- ש : הכרנו בנסיבות פוליטיות, אבל אנחנו ידידים אישיים. אני חברה שלו ושל אשתו,
- ת : כן, התיידדנו מאוד.
- ש : בתוך כמה חודשים?
- ת : כן.
- ש : כן?
- ת : כן. הם היו מבין האנשים המעטים במטה הפריימריז שלי, שממש התיידדתי איתם באופן אישי, ידידות אגב שקיימת עד עצם היום הזה.
- ש : עד היום?
- ת : כן.
- ש : האם ידוע לך שהוא גם נחשד באיזשהו זיוף משהו בתוך המפלגה?
- ת : לא ידוע לי דבר כזה.
- ש : ידוע לך על זה משהו?
- ת : לא ידוע לי, אני שומעת,
- ש : הוא נאלץ אפילו אחר כך להתנצל על זה,
- ת : אני שומעת על זה פעם ראשונה, אין לי מושג.
- ש : את שומעת על זה פעם ראשונה, אז נתקדם הלאה. אז נתקדם הלאה. עכשיו תאמרי לי, את, אשתו עובדת במרכז לנפגעות נכון בירושלים.
- עו "ד ר" עמיאל: לא, זאת אשתו הראשונה.
- העדה שלי יחימוביץ' : לא ידוע לי.
- עו "ד ר" עמיאל: זו אשתו השנייה.
- עו "ד ציון אמיר: אהה את מדברת על אשתו, מה שם אשתו הנוכחית שאת מדברת עליה?
- ת : יפעת.
- ש : יפעת, אה זה לא אותה אחת.
- עו "ד ר" עמיאל: מיכל זו אשתו הראשונה.
- עו "ד ציון אמיר: בסדר. מיכל. האם את ידעת שאשתו הראשונה מיכל סלע, ד"ר מיכל סלע, היא הייתה, עבדה במרכז סיוע שם בירושלים.
- ת : לא ידוע לי.
- ש : לא ידוע לך? הוא בעצמו, האם ידעת כשהכרת אותו, שהוא היה פעיל גם כן במרכז?
- ת : כן, נדמה לי שהפרט הזה היה ידוע לי.
- ש : את זה ידעת מהתחלה,
- ת : כן,

בדלתיים סגורות

- ש : כן. הבנתי. תאמרי לי בבקשה, והאם זה, מה היו הנסיבות שבהם ירון ארמוזה לראשונה, מביא לידיעתך את הסיפור של אי ממשד התירות.
- ת : זה אחרי שאני, ככל שזכור לי, אחרי שאני מתראינת בערוץ 10 בעניין אי מבית הנשיא והוא מספר לי שיש לו ידידה, שעברה תקיפה מינית מידי משה קצב,
- ש : כן,
- ת : ושהיא כבר הגישה תלונה במשטרה, והוא מבקש ממני לעזור לה, לסייע לה.
- ש : הבנתי. ואז אתם מיד נפגשים ב- [REDACTED]?
- ת : בקניון כלשהו ב- [REDACTED],
- ש : בקפה, בית קפה?
- ת : כן.
- ש : אגב, למה דווקא ב- [REDACTED], יש סיבה?
- ת : לבקשתה, [REDACTED].
- ש : [REDACTED]
- ת : כן. זה היא קבעה את ה ...
- ש : ואיך היא הגיעה לשם, יחד עם, עם מי היא הגיעה לשם?
- ת : אני לא זוכרת. אני לא יודעת, אני הגעתי לבד.
- ש : היא הגיעה עם ארמוזה?
- ת : אין לי מושג.
- ש : ארמוזה היה שם?
- ת : כן, כן הוא השתתף בפגישה בתחילתה.
- ש : הפגישה נמשכה כמה זמן?
- ת : כמה שעות.
- ש : כמה שעות?
- ת : לא זוכרת.
- ש : את לא זוכרת.
- ת : אני מניחה, אני מניחה שזה היה בסביבות שלוש שעות.
- ש : בסביבות שלוש שעות, מתי ארמוזה, כמה זמן מתוך זה ארמוזה השתתף בפגישה?
- ת : לא הרבה.
- ש : בערך,
- ת : לא זוכרת. לא הרבה.
- ש : מה הוא הספיק לשמוע.
- ת : הוא לא הספיק לשמוע כמעט כלום.
- ש : אז למה הוא הלך, הוא בא כדי להשתתף, למה הוא הלך.
- ת : לא, הוא לא בא כדי להשתתף.
- ש : אז למה הוא בכל זאת בא?
- ת : הוא בא כדי להכיר בינינו, ליצור תחושת נינוחות, ומראש סוכם שאני יושבת איתו בארבע עיניים.

בדלתיים סגורות

- ש : האם את ידעת לפני הפגישה ממנו פרטים, מה כל הפרטים שידעת מארמוזה, על מה שקרה לה.
- ת : אני לא ידעתי פרטים מירון.
- ש : מה בכל זאת ידעת.
- ת : ידעתי שהוא תקף אותה מינית.
- ש : איפה, מתי איך, פרטים.
- ת : לא, לא קיבלתי פרטים,
- ש : אז תגידי לי מה בדיוק ארמוזה סיפר לך שידעת.
- ת : ראשית אני לא יכולה לזכור עכשיו מה ארמוזה סיפר לי,
- ש : את לא יכולה לזכור,
- ת : שנית, אני זוכרת שהוא לא מסר לי פרטים, הוא אמר שהיא הותקפה מינית ואני זוכרת בוודאות שהוא לא דיבר על אונס, זה כן.
- ש : לא דיבר על אונס.
- ת : כן.
- ש : עכשיו, כשאיתה את יושבת, אני כן אשאל אותך, למרות שאני מיד יודע מה התשובה שלך, שלוש שעות זה המון זמן של שיחה. אם היה מכשיר הקלטה, הוא יכול להגיד לנו, שלוש שעות זה המון זמן, זה הרבה עמודים של תמלילים של שיחה, שלוש שעות. זה הרבה מאוד זמן. את יכולה למלא לי שלוש שעות כאלה, להגיד לי בדיוק מה היא אמרה לך?
- ת : בשום פנים ואופן לא.
- ש : בשום פנים ואופן.
- ת : בשום פנים ואופן.
- ש : את יכולה להגיד לי איזה שהם פרטים שקשורים,
- ת : כמו שאגב אני לא אוכל עכשיו, כשאני אצא מהאולם הזה, למלא כך וכך שעות מלל שהיו כאן.
- ש : בסדר. עכשיו את אומרת כך. גם את זה את אומרת גם בחקירה שלך, את אומרת, אני לחלוטין לא זוכרת את הפרטים, על כל פנים, היא תיארה לי מה קרה. מתוך העדות שלך, אוקי?
- ת : כן.
- ש : אז את, ובאמת את לכאורה לא מספקת שום פרט על השיחה הזאת, כלום.
- ת : לא, לא שום דבר.
- ש : תיכף אני אגיד לך מה כן. את לא מספקת, אני שואל אותך עכשיו, את יודעת מה, תני לי פרטים של השיחה הזאת איך היא התנהלה, מה בדיוק נאמר על מי רגע שהיא מכירה את קצב ועד הרגע שהיא מפוטרת מהעבודה שלה ומה שבא לאחר מכן.
- ת : ברור שאני לא יכולה להשיב לך.
- ש : ברור שאת לא,
- ת : אני לא טענתי לרגע שאני יכולה.
- ש : מאה אחוז. גם ב-2007 כשאת נחקרת את אומרת את אותו דבר וגם היום את אומרת את אותו דבר, אבל תראי איך את מתארת את הדברים במשטרה. אני אקריא לך.

בדלתיים סגורות

עו "ד ר' עמיאל: זה יוגש?

עו "ד ציון אמיר: כן, בטח שנגיש את זה. גם את זה. "אני חברה בעזרת נשים, שדולה שמסייעת וכו', נפגשתי במהלך עבודתי כעיתונאית", בשורה 12 עמוד אחד, "נפגשנו בבית קפה ב■■■■, ירון היה בחלק הראשון של הפגישה ואחר כך הלך והשאיר את שתינו לבד. ישבנו כמה שעות שבהן הקשבתי לה ואמרתי לה, דברי עידוד ותמיכה. היא סיפרה לי דברים שאותם כך היא אמרה לי, היא לא סיפרה בעדותה במשטרה". בואי נתעכב על זה רגע אחד בסדר? היא אמרה לך מתי היא נחקרה במשטרה?

- ת: תאריך?
- ש: כן.
- ת: לא, לא יודעת.
- ש: את ידעת מתי היא נחקרה?
- ת: תאריך? אני מניחה שגם אז לא.
- ש: את יודעת היום מתי היא נחקרה?
- ת: בוודאי שאני לא יודעת תאריכים, זה שאתה שואל שוב ושוב, לא הופכת אותי למי שתדע את התאריכים.
- ש: ברור. את ידעת, בשלב הזה כשאת מוסרת את הדברים וכשאת פוגשת אותה בעצם, אם היא נחקרה פעם, או פעמיים או שלוש באותו שלב?
- ת: כן.
- ש: מה, מה כן, מה את יודעת?
- ת: אני יודעת שהיא נחקרה רק פעם אחת.
- ש: רק פעם אחת, כי היא אמרה לך את זה,
- ת: כן,
- ש: היא אמרה לך נחקרתי רק פעם אחת?
- ת: כן,
- ש: ככה במילים האלה?
- ת: אני זוכרת את זה, אני לא זוכרת אם בדיוק באלה המילים כמובן,
- ש: אוקי,
- ת: אבל אני כן זוכרת, שזה היה אחרי פעם אחת של חקירה, מול חוקר וחוקרת, שהכימיה שלה איתם לא הייתה טובה, לא התחשק לה אפילו לחזור אליהם.
- ש: היו שם כמה,
- ת: אני מניחה, אלא אם יש לי איזה טעות קולוסאלית, ככל שאני זוכרת, זה היה אחרי פעם אחת שהיא נחקרה, כן.
- ש: כן. אגב, כשאת מדברת על העניין של יחסה כלפי החוקרים, זה את יודעת ממי?
- ת: ממנה.
- ש: ממנה,
- ת: כן,
- ש: מהפגישה הזו,
- ת: כן. היא אמרה לי שהם לא היו מספיק אמפטיים, שהם היו קרים, במיוחד החוקרת, ושהיא לא הרגישה שהיא יכולה להיפתח לפניהם.

בדלתיים סגורות

- ש: אז הפסיכולוגית, איריס ישראלי אומרת משהו אחר. היא אומרת: "אני רוצה לציין עוד, שאני עובדת עם לא מעט נפגעות ומימי לא פגשתי נפגעות שחוו, כפי ש-א' ממשרד התיירות חוותה בחקירתה, חוויה כל כך טובה, של מפגש עם חוקר רגיש ועדין, המכיל את המצוקה בסיטואציה רגישה של שחזור האונס",
- עו "ד ר" עמיאל: של שחזור האונס, אתה חוזר ומקריא את זה,
- עו "ד ציון אמיר: נכון.
- עו "ד ר" עמיאל: אז היא תסביר בדיוק למה היא התכוונה.
- עו "ד ציון אמיר: מי תסביר?
- עו "ד ר" עמיאל: הפסיכולוגית.
- עו "ד ציון אמיר: בסדר, אבל אני מציג לה את זה.
- עו "ד ר" עמיאל: ומה אתה רוצה ממנה. זה שהוא,
- עו "ד ציון אמיר: נו בחייך, מה שאני מראה לך,
- כב 'השו' קרא: טוב מר אמיר, אני מתאר לעצמי שאנחנו לא נסיים עד שלוש וחצי היום נכון?
- עו "ד ציון אמיר: נכון.
- כב 'השו' קרא: אנחנו נפסיק את הדיון עכשיו, אדוני לא קיבל את העצה שלנו, אז נצטרך להביא גם אותך וגם את העדה פעם נוספת לבית משפט.
- עו "ד ציון אמיר: אני מצטער אדוני, אני, אני חייב, זה העדות. נכנסתי ללב העניין. אז אולי נכנסתי מאוחר מדי, אבל נכנסתי לזה עכשיו, אני נמצא בעמוד הראשון,
- כב 'השו' קרא: נכנסת לזה מאוחר מדי,
- עו "ד ציון אמיר: אז אני צר לי, באמת צר לי, אבל אני לא יכול לוותר על השאלות,
- כב 'השו' קרא: אדוני ישאל את השאלה האחרונה ואנחנו נסיים.
- עו "ד ציון אמיר: אני אשאל את השאלה האחרונה. ואת אומרת כך: "היו שם כמה וכמה פרטים שהיא התביישה ופחדה לספר". את יכולה להגיד לי מה הפרטים האלה?
- ת: כן.
- ש: כן, מה הם?
- ת: פרט אחד הוא העובדה שהוא עלה לדירה שלה וניסה לתקוף אותה שם, פרט נוסף הוא, העובדה שהיא עלתה,
- ש: אה לזה את מתכוונת, לשלושת הפרטים החדשים?
- ת: כן.
- ש: אה אוקי, בסדר. אני חשבתי שאת מתכוונת פה למשהו אחר.
- ת: לא,
- ש: סליחה, זה רק כדי לברר,
- ת: היא סיפרה לי פרטים למכביר, אבל אני הסברתי ואני מוכנה להסביר שוב, למה נחקקו בזיכרוני שלושת הפרטים האלה.
- ש: שלושת הפרטים האלה.
- כב 'השו' קרא: טוב. בנקודה הזאת.
- כב 'השו' קרא: יום חמישי?
- העדה שלי יחימוביץ': אני צריכה לבדוק ברשותכם.

בדלתיים סגורות

כב' השו' קרא: כן. מר אמיר, היות ואדוני כבר נכנס לנושא, היות וכבר נכנסת להודעה שלח, סוף סוף,

עו"ד ציון אמיר: בסדר, אז אולי הייתי צריך להפוך את הסדר.

כב' השו' קרא: שעה, שעה?

עו"ד ציון אמיר: משהו כזה.

העדה שלי יחימוביץ': יום חמישי בבוקר, האם זה אפשרי?

כב' השו' קרא: כן, כן. אנחנו מדברים על יום חמישי בבוקר.

כב' השו' קרא: שמונה ושלושים, תודה רבה לך.

ניתנה והודעה היום, 1 בנובמבר 2009, במעמד הצדדים.

כב' השופטת י' שבח

כב' השופטת מ' סוקולוב

ג'ורג' קרא – אב"ד

- הישיבה ננעלה -